

พระเจ้าต้องการอะไร?

ไมเคิล เจส โหเซอร์

ขอพระคัมภีร์ทั้งสี่ฉบับยกมาจากพระคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (ESV®) ยกเว้นที่ระบุที่มาจากที่อื่น, สงวนลิขสิทธิ์ © 2016 ครอสมเวย์ ไบเบิล, แผนกผู้จัดพิมพ์ข่าวประเสริฐ ใช้โดยได้รับอนุญาต ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด ไปใช้ ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข ก่อนได้รับอนุญาต

ขอพระคัมภีร์ที่ยกมาในบางโอกาสนั้นยกมาจากพระคัมภีร์ฉบับนิวลิปิงทราสนสเลชั่น, สงวนลิขสิทธิ์ © 1996, 2004, 2007 ใช้โดยได้รับอนุญาต จากหจก. ทินเดลเฮาส์พับลิชเชอร์, แครอล สตรีม, อิลลินอยส์, ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด ไปใช้ ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข ก่อนได้รับอนุญาต

ISBN-13: 978-0692199046 (บลายด์สปีดเพรส)

ISBN-10: 0692199047

ห้ามนำส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด ไปใช้ ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข ก่อนได้รับอนุญาต

ปก: มอลลี จอย ไฮเซอร์

ผลงานอื่นๆ จากผู้เขียน

โลกเหนือธรรมชาติ: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็น
และเหตุผลที่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนนั้นจึงสำคัญ

อาณาจักรเหนือธรรมชาติ:

นำโลกทัศน์เกี่ยวกับอาณาจักรเหนือธรรมชาติในพระคัมภีร์กลับคืนมา

ทูตสวรรค์: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ

เกี่ยวกับทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระเจ้า

วิญญาณชั่ว: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ

เกี่ยวกับอำนาจแห่งความมืด

อย่าพูดเรื่องพระคัมภีร์กับผมดีกว่า

พระคัมภีร์แบบดิบๆ: เข้าหาพระคัมภีร์ตามเงื่อนไขของพระคัมภีร์

พลิกกลับเพื่อเขาเซอร์โมน:

ผู้เฝ้าดูและพันธกิจแห่งพระเยซูคริสต์ที่ถูกลืม

ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งสั้นๆ เกี่ยวกับการเข้าใจการศึกษา

พระคัมภีร์อย่างถ่องแท้ (ชุดนักวิชาการความยาว 60 วินาที)

ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งสั้นๆ เกี่ยวกับการเข้าใจพระคัมภีร์อย่าง

ถ่องแท้ (ชุดนักวิชาการความยาว 60 วินาที)

ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งสั้นๆ เกี่ยวกับการเข้าใจหลักคำสอนจาก

พระคัมภีร์อย่างถ่องแท้ (ชุดนักวิชาการความยาว 60 วินาที)

เดอะ ฟาซาด (นวนิยาย)

लगसंशरुण (นวนิยาย)

ตัวอย่างต่างๆ ของชื่อพระธรรมในพระคัมภีร์ (ที่จำเป็น)

พันธสัญญาเดิม

ปฐมก. (ปฐมกาล)
อพย. (อพยพ)
ลนต. (เลวีนิติ)
กตว. (กันดารวิถี)
ฉบบ. (เฉลยธรรมบัญญัติ)
ยชว. (โยชูวา)
วนฉ. (ผู้วินิจฉัย)
นางรูธ
1-2 ซมอ. (1-2 ซามูเอล)
1-2 พงศ์กษัตริย์
1-2 พศต. (1-2 พงศาวดาร)
เอสรา
นหม. (เนหะมีห์)
เอสเธอร์
โยบ
สดด. (สดุดี)
ศภษ. (สุภาพษิต)
ปญจ. (ปัญญาจารย์)
พซม. (เพลงซาโลมอน)
อสย. (อิสยาห์)
ยรม. (เยเรมีย์)

พันธสัญญาใหม่

มธ. (มัทธิว)
มาระโก
ลูกา
ยอห์น
กิจการ (กิจการของอัครทูต)
รม. (โรม)
1-2 คร. (1-2 โครินธ์)
กท. (กาลาเทีย)
อฟ. (เอเฟซัส)
ฟป. (ฟีลิปปี)
คส. (โคโลสี)
1-2 ธส. (1-2 เธสะโลนิกา)
1-2 ทธ. (1-2 ทิโมธี)
ทต. (ทิตัส)
ฟม. (ฟีเลโมน)
ฮบ. (ฮีบรู)
ยากอบ
1-2 ปต. (1-2 เปโตร)
1-2-3 ยน. (1-2-3 ยอห์น)
ยูดา
วว. (วิวรณ์)

พันธสัญญาเดิม

พคค. (เพลงคร่ำครวญ)

อสค. (เอเสเคียล)

ดนล. (ดาเนียล)

โฮเซยา

โยเอล

อาโมส

อบด. (โอบาดีห์)

โยนาห์ (โยนาห์)

มีคาห์ (มีคาห์)

นาฮูม

ฮบก. (ฮาบากุก)

ศพย (เศฟันยาห์)

ฮกก. (ฮักกัย)

ศคย. (เศคาริยาห์)

มลค. (มาลาคี)

คำอุทิศ

แด่บรรดาผู้ที่เริ่มต้นการเดินทางแห่งความเชื่อในพระเยซู และบรรดา
ผู้ที่เริ่มต้นเมื่อนานมาแล้วแต่รู้สึกเหมือนกับว่ายังคงอยู่ที่เดิม

สารบัญ

คำนำ	1
บทนำ	4
ส่วนที่ I: เรื่องราว	7
บทที่ หนึ่ง : พระเจ้าต้องการครอบครัว	8
บทที่ สอง : พระเจ้ายังคงต้องการครอบครัว	16
บทที่ สาม : พระเจ้าทรงถูกครอบครัวของพระองค์ทรยศ	30
บทที่ สี่ : พระเจ้าทรงเข้าร่วมเป็นสมาชิกครอบครัวมนุษย์ของพระองค์	40
บทที่ ห้า : พระเจ้าทรงติดตามครอบครัวของพระองค์	49
บทที่ หก : พระเจ้าทรงอยู่กับครอบครัวของพระองค์ตลอดไป	59
บทสรุปและเกริ่นนำบทต่อไป	67
ส่วนที่ II: ชาวประเสริฐ	69
บทที่ เจ็ด : ชาวประเสริฐคืออะไร?	70
ส่วนที่ III: ติดตามพระเยซู	81
บทที่ แปด : การเป็นสาวกคืออะไร?	82
บทที่ เก้า : สาวกทำอะไร?	90
ชื่อและคำศัพท์สำคัญ (อภิธานศัพท์)	115
สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ	125

คำนำ

กรุณาอย่าอ่านข้าม

ผมหวังว่านั่นจะดึงดูดความสนใจของคุณได้ ผมรู้ . . . ว่าคำนำก็ไม่ต่างไปจากการที่เราต้องรอคอยอยู่ในคิวที่ยาวเหยียดหรือรอรถที่กำลังติดอยู่กลางถนน และผมจะไม่สัญญาว่าคำนำนี้มันจะน่าตื่นเต้นสักเท่าไร แต่ว่ามันเรื่องที่สำคัญ

หนังสือเล่มนี้เป็นบทนำถึงเรื่องราวจริงๆ ของพระคัมภีร์ นั่นคือความรักของพระเจ้า **วิธีที่พระเจ้าทรงต้องการให้คุณมีชีวิตนิรันดร์กับพระองค์** และ**วิธีที่พระเจ้าต้องการให้คุณช่วยคนอื่น ๆ** การเรียนรู้เกี่ยวกับสองเรื่องแรกนั้น ดูค่อนข้างจะพื้นๆ ....แต่อาจจะไม่เหมือนกับสิ่งที่คุณเคยได้ยินมาแล้วจนชิน นี่ไม่ใช่หนังสือที่แนะนำเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ทั่วไป แต่หนังสือเล่มนี้จะครอบคลุมไปถึงบางสิ่งที่คุณไม่เคยได้ยินมาก่อน ตัวผมเองก็มีมุมมองเกี่ยวกับหลายอย่างที่แตกต่างออกไปจากสิ่งที่คุณคุ้นเคย

ผมมีคอนอ่านสองแบบอยู่ในใจ *กลุ่มแรก*คือเป็นคนที่เพิ่งเชื่อในพระเยซูเมื่อเร็วๆ นี้ ถ้าหากคุณเป็นคนกลุ่มนี้ บางทีคุณอาจจะรู้สึกว่าคุณรู้สึกอย่างไร ตอนที่ผมเพิ่งได้มาเชื่อพระเยซูเมื่อตอนเป็นวัยรุ่นอยู่นั้น ผมแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับพระคัมภีร์เลย ผมเคยได้ยินถึง พระเยซู โนอาห์ อาดัมกับเอวา นั่นคือทั้งหมดที่ผมเคยได้ยินมา หนังสือเล่มนี้จึงเป็นหนังสือที่นี้กอยากจะทำให้มีคนมายืนยันให้หลังจากที่ได้เชื่อในข่าวประเสริฐแล้ว มันคงจะช่วยให้ผมเข้าใจเรื่องราวในพระคัมภีร์และเข้าใจแนวคิดสำคัญต่างๆ

ได้บ้าง ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้จะช่วยคุณแบบนั้นด้วยเช่นกัน

กลุ่มที่สอง ผมมองว่าเป็นคนที่รู้จักพระเยซูมาระยะหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่รู้สึก “ติดแข็งอยู่กับที่” คุณเชื่อในพระเยซู คุณไปร่วมการประชุมนมัสการที่คริสตจักรมาระยะหนึ่งหรืออาจจะนานมาแล้ว แต่คุณรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่า มันน่าจะมีอะไรมากกว่านี้ดี – พระคัมภีร์ต้องมีอะไรมากกว่าที่คุณได้เรียน รู้จนมาถึงจุดนี้ คุณยังคงรู้สึกสับสนอยู่บ้างว่าการติดตามพระเยซูนั้นจริงๆ แล้วหมายถึงอะไร มันต้องมีอะไรมากกว่าการประชุมนมัสการวันอาทิตย์ ใช้เวลาไปกับเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆ ของคริสตจักรแน่ๆ ผมอยากให้คุณรู้ว่าสัญญาตบฏของคุณถูกต้องแล้ว หนังสือเล่มนี้จะช่วยคุณก้าวต่อไปข้างหน้าได้

มันอาจจะฟังดูขัดแย้ง แต่หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะแนะนำความคิดพื้นฐานสำคัญให้กับคนที่ฉลาด ผมเชื่อเสมอว่าคนอ่านของผมเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้บางคนเรียนรู้อะไรบางอย่างเสียใหม่ ด้วยวิธีการใหม่ๆ แต่สำหรับคนอื่นที่เพิ่งจะเริ่มตั้งนั้น เราทุกคนล้วนต้องมีจุดเริ่มต้นการเรียนรู้ที่ไหนสักแห่ง และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรา

ผมหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเตรียมคนอ่าน ให้พร้อมอ่านหนังสือเล่มอื่นๆ ที่ผมเขียน หลังจากที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว ผมอยากขอแนะนำให้อ่านหนังสือ **สิ่งเหนือธรรมชาติ: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นและเหตุผลที่สิ่งที่พระคัมภีร์สอนนั้นจึงสำคัญ** (สั่งซื้อได้ที่ https://publish2day.org/th_TH/) สำหรับผู้อ่านภาษาอังกฤษ หนังสือเล่มนี้มีจำหน่ายออนไลน์ทั้งทาง Amazon.com หรือทางเด็กซ์แอมเพรส ผู้จัดพิมพ์ มีวิดีโอออนไลน์ห้าวิดีโอที่ผมอภิปรายเกี่ยวกับแนวคิดสำคัญบางอย่างในหนังสือเล่มนี้ แต่สำหรับผู้อ่านภาษาอื่นๆ หนังสือเล่มนี้สามารถดาวน์โหลดได้ฟรีที่ <https://www.miqlat.org/translations-of->

supernatural.htm

หลังจากที่ได้อ่าน **สิ่งเหนือธรรมชาติ** แล้ว ผมหวังว่าผู้อ่านจะตามอ่านหนังสือเล่มอื่นๆ ที่ผมเขียนต่อ หนังสือเหล่านี้พิสูจน์ให้เราเห็นว่ายังมีสิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวกับพระคัมภีร์และพระเจ้าอยากให้เราเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อีกมากกว่าที่คุณอาจเคยได้ยินที่โบสถ์เสียอีก นั่นคือ **อย่าพูดเรื่องพระคัมภีร์กับผมดีกว่า, พระคัมภีร์แบบดิบๆ: เข้าหาพระคัมภีร์ตามเงื่อนไขของพระคัมภีร์, สิ่งเหนือธรรมชาติ: นำโลกทัศน์เกี่ยวกับโลกเหนือธรรมชาติของพระคัมภีร์กลับคืนมา**

แล้วผมก็หวังว่าคุณจะเป็นผู้ฟังรายการ เน็กเค็ดไปเบิ้ลพ็อดคาสท์ของผมด้วยเช่นกัน ชื่อของรายการบ่งบอกเป้าหมายของผมที่อยากจะนำเสนอเนื้อหาพระคัมภีร์ในบริบทโบราณดั้งเดิม โดยไม่มีมุมมองจากลัทธิศรัทธาสมัยใหม่ตลอดจนการตีความต่างๆ ซึ่งตั้งอยู่บนกระบวนทัศน์แบบตะวันตกสมัยใหม่ให้แก่ผู้ฟัง ผมสนใจเฉพาะสิ่งที่เนื้อความในพระคัมภีร์ยืนยัน ซึ่งเราต้องทำความเข้าใจเนื้อความนั้นในบริบทของพระคัมภีร์เท่านั้น ไม่ใช่ตามสิ่งที่ธรรมเนียมต่างๆ กล่าวถึง ในทุกเดือนมีคนฟังจำนวนนับหมื่นนับแสนคน เรียนรู้ที่จะอ่านพระคัมภีร์ด้วยความเข้าใจมากขึ้นในสิ่งที่พวกเขาองไม่เห็นมาก่อน ความตื่นเต้นที่ได้ค้นพบเป็นสิ่งที่ผู้เชื่อทุกคนควรมีประสบการณ์ถึงอยู่เสมอ นั่นคือเหตุผลที่ผมทำสิ่งที่ผมทำอยู่ตอนนี้

ขอบคุณที่อ่านบทนำ!

บทนำ

พระเจ้าต้องการอะไร?

นี้อาจฟังดูเหมือนเป็นคำถามพื้นฐานๆ แต่ถ้าหากคุณลองคิดดูสักนิด ก็อาจพบว่านี่ไม่ใช่คำถามที่พื้นฐานๆ เลย

เพราะอะไร? อย่างแรกคุณต้องรู้ว่าใครกำลังถามคำถามนี้อยู่ คนอาจจะถามคำถามนี้ด้วยเหตุผลสารพัด อาจจะเป็นการร้องออกมาด้วยความโกรธของคนที่กำลังพบกับความเจ็บปวดอยู่หรือเปล่า? บางทีอาจจะเป็นเสียงกระซิบจากความเศร้าอันลึกซึ้งที่เบาเสียนแทบจะไม่ได้ยิน เป็นการถามจากความอยากรู้ อยากเห็นหรือเปล่า? หรือเป็นความปรารถนาที่เตือนให้คิดถึงเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง? การให้คำตอบที่ถูกต้องจะขึ้นอยู่กับว่า เพราะอะไร จึงถามคำถามนี้

เนื่องจากผมเป็นคนที่กำลังถามคำถามนี้ ก็เลยง่ายที่จะบอกคุณตรงๆ แต่ก่อนอื่นขอบอกคุณก่อนว่าอะไรคือสิ่งที่จะไม่กระตุ้นผม ผมไม่ได้ถามคำถามนี้เพราะไม่รู้คำตอบ ที่จริงผมรู้คำตอบอยู่แล้ว รู้คำตอบสำหรับทุกคน ซึ่งเป็นคำตอบที่พระเจ้าเองจะทรงตอบกับเราทุกคน และนี่คือวิธีที่ผมกำลังถามคำถามนี้อยู่ ที่ผมต้องถามคำถามนี้เพื่อจะช่วยให้คุณคิดถึงสิ่งสำคัญต่างๆ ในเวลาที่ผมถามว่า “พระเจ้าต้องการอะไร?” นั่นจริงๆ ผมกำลังถามว่า พระเจ้าทรงต้องการอะไรจากผมและชีวิตของผม และทรงต้องการอะไรจากคุณและชีวิตของคุณ? *พระเจ้าทรงต้องการอะไรจากทุกคนบนโลก?*

ก่อนที่จะให้คำตอบ จะเห็นได้ชัดเจนว่าคำถามนี้เป็นคำถามทาง

ศาสนา คำถามต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้า มักถูกมองว่าเป็นคำถามทางศาสนา ผมจะยกคำถามนี้และให้คำตอบ เพราะว่าผมสนใจในพระเจ้า คนส่วนใหญ่สนใจพระเจ้าถึงแม้ว่าจะไม่ได้สนใจในคริสตจักรก็ตาม นั่นไม่เป็นไร คุณไม่ได้ต้องการคริสตจักรเพื่อจะคุยเรื่องราวเกี่ยวกับพระเจ้า ผมเองก็ไม่ใช้ศิษยาภิบาลหรือนักบวช แต่ผมมีอาชีพจากการศึกษาพระคัมภีร์ และเนื่องจากผมเป็นที่คนตั้งคำถามนี้ขึ้นมาว่า “พระเจ้าต้องการอะไร?” คำตอบของผมก็เลยมาจากในพระคัมภีร์ นั่นทำให้จุดสนใจนั้นแคบลงอีกนิด เป้าหมายของผมคือเพื่อที่จะอธิบายว่าพระคัมภีร์จะตอบคำถาม “พระเจ้าต้องการอะไร?” ว่าอย่างไร

และนี่คือคำตอบที่พื้นฐานมาก นั่นคือ **พระเจ้าต้องการคุณ!**

อาจทำให้คุณรู้สึกประหลาดใจและอาจสงสัย แต่ไม่เป็นไรนี่เป็นคำตอบที่ถูกต้องแล้ว ว่ากันตรงๆ นี่ไม่ใช่คำตอบที่อธิบายได้อย่างสมบูรณ์เลย คุณไม่อาจสัมผัสได้ว่าคำตอบเพียงประโยคเดียวนี้นี้จะนำพิศวงและลึกซึ้งมากมายขนาดไหน คุณต้องการบริบทเพิ่มเติมเพื่อจะซาบซึ้งได้ว่ามีความรักมากมายขนาดไหนซ่อนอยู่ในเบื้องหลังคำตอบนั้น ที่จริงแล้วผมยังมีเรื่องราวที่ยอดเยียมและยอดเยี่ยมที่อยู่ในเบื้องหลังคำตอบนี้

เนื่องจากนั่นคือสถานการณ์หนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้พูดถึงเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าต้องการเพียงอย่างเดียว แต่ยังพูดถึงเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าอยากให้คุณรู้ด้วย ไซ้! พระเจ้าทรงประสงค์คุณ! พระองค์ทรงต้องการคุณ! แต่เพื่อให้คุณรู้สึกซาบซึ้งในเรื่องนี้และ(หวังว่า)รู้สึกแบบเดียวกับพระเจ้า คุณจึงต้องการบริบทที่มากกว่านี้

แน่นอนว่า นั่นคืองานของผม เราจะเริ่มต้นด้วยเรื่องราวของพระเจ้า ที่มีเรื่องน่าเศร้าอยู่มาก แต่ไม่มีเรื่องไหนเลยที่เปลี่ยนความคิดของพระเจ้าที่มีต่อคุณหรือผมเลย ทันทีที่ผมเล่าเรื่องนี้จบ ผมจะจดจ่อเพียงเรื่องราวบางส่วนที่สำคัญเป็นพิเศษ แต่ถ้าหากคุณสามารถอ่านส่วนย่อยของเรื่องแล้ว

คุณจะได้รับคำตอบของคำถามที่เราถามเมื่อตอนเริ่มต้น แต่อย่างไรก็ดี ผมขอเดาว่าคุณจะยังอยากไปต่อและผมเองก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น

ก่อนที่เริ่ม ผมมีอีกอย่างหนึ่งที่จะต้องพูดถึง ถ้าหากคุณเป็นคนหนึ่งที่ได้ใช้เวลามากในคริสตจักร คุณอาจจะคิดว่าคุณนั้นรู้เรื่องราวทุกอย่างหมดแล้ว แต่แน่นอนว่าสิ่งที่คุณรู้อาจจะเป็นเรื่องราวเพียงแค່บางส่วนเท่านั้น ผมรับรองได้เลยว่า จะมีข้อมูลใหม่ๆ ที่จะทำให้คุณต้องรู้สึกประหลาดใจ ซึ่งโชคไม่ดีนัก ที่มีองค์กรศาสนาต่างๆ มักจะกีดขวางความเข้าใจ และความซาบซึ้งของเราที่มีต่อเรื่องราวในพระคัมภีร์ บางครั้งคริสตจักรและความนิยมชมชอบในบางนิกาย ก็สำคัญมากกว่าตัวเรื่องราวเสียอีก แต่นั่นจะไม่ใช้สถานการณ์ของหนังสือเล่มนี้

ถึงแม้ว่าผมกำลังทักท้วงเขาเองว่า คนอ่านบางคนคงจะคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ดีอยู่แล้วก็ตาม แต่ผมก็มั่นใจว่าคุณจะพบกับความจริงใหม่ๆ และวิธีการคิดใหม่ๆ ที่เกี่ยวกับความจริงที่คุณรู้อยู่แล้ว และถ้าหากคุณไม่เคยไปโบสถ์หรือไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพระคัมภีร์มาก่อนเลย คุณจะเป็นผู้อ่านที่สมบูรณ์แบบเลยทีเดียว เพราะไม่มีอะไรให้ต้องลิ้มกับสิ่งที่ได้เรียนรู้มาและเพื่อจะต้องเรียนรู้ใหม่ ทุกอย่างจึงเป็นความรู้ใหม่หมด แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหนก็ตาม ผมหวังว่าคุณกำลังจะมีประสบการณ์ถึงความนำติดันของการค้นพบสิ่งที่พระเจ้าต้องการและเหตุผลที่ว่าทำไมพระเจ้าทรงต้องการเช่นนั้น

ส่วนที่ 1: เรื่องราว

บทที่ 1 :

พระเจ้าต้องการครอบครัว

ความคิดเริ่มแรกที่สุดที่ผมมีเกี่ยวกับพระเจ้า ไม่ใช่พ่อที่มองไม่เห็น อยู่บนฟ้า พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้สร้าง ทรงเป็นฤทธิ์อำนาจที่อยู่ห่างไกลออกไป ผมทึ่งทักเฝ้าว่าพระองค์รู้จักเกี่ยวกับตัวผมและคนอื่นๆ แต่ผมไม่รู้เลยว่าพระองค์กำลังคิดอะไรอยู่หรือว่าพระองค์กำลังคิดเกี่ยวกับผมหรือคนอื่นๆ ในโลกอยู่หรือเปล่า ผมเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ แต่ผมไม่คิดว่าพระองค์จะเป็นเหมือนกับวิญญาณที่อยู่ในห้องกับผม ผมคิดว่าพระเจ้าเป็นนักสังเกตการณ์ที่ผมอาจจะได้รับความสนใจจากพระองค์ในบางครั้ง เวลาที่ผมกำลังมีปัญหา ผมก็ไม่ได้คิดว่าพระเจ้าอยากทำร้ายหรือไม่ชอบตัวผม สำหรับผมเองนั้น ผมยอมรับว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริงและไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าพระองค์ทรงเป็นศัตรู นั่นคือทั้งหมดที่ผมคิด เหมือนกับคำพูดที่บอกว่า “อยู่นอกสายตา ก็อยู่นอกความคิด”

ผมมีอีกหลายอย่างที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้า เนื่องจากผมไม่ได้กำลังเสาะหาพระองค์อยู่ ก็เลยนึกเอาเองว่าพระองค์ก็ได้ทรงเสาะหาผมเช่นเดียวกัน หรือถ้าหากมีคนมาถามผมว่าพระเจ้ากำลังเสาะหาผมอยู่หรือเปล่า ก็คงตอบไปว่าพระเจ้ามีอย่างอื่นให้ทำเยอะแยะที่สำคัญกว่าจะมาเสาะหาผม และคิดว่าผมเองก็ไม่ได้กำลังทำสิ่งที่ดีหรือแยเสียจนต้องการความสนใจจากพระเจ้า

แต่ผมคิดผิด พระเจ้ากำลังเสาะหาผมอยู่ ผมแค่ไม่รู้เท่านั้นเอง ตอนนี้ผมรู้แล้วว่าพระเจ้าเสาะหาผมเพราะว่านั่นคือพระธรรมชาติของพระองค์ที่ทรงเสาะหาเรา พระเจ้าทรงอุทิศพระองค์ต่อเรา เราจะรู้สิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างไรกัน? นั่นเป็นคำถามที่ผมมักจะ

ถูกถามมากกว่าหนึ่งครั้ง ดังนั้นให้มองหาคำตอบนี้อีกครั้ง! ให้เรามาเริ่มต้นโดยเปรียบเทียบกับตัวเอง นี่เป็นเรื่องปกติ มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่เรา ที่เราจะใส่ใจเกี่ยวกับสิ่งที่เราทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากสิ่งนั้นต้องอาศัยความพยายามอย่างหนัก เราคงจะรู้สึกโกรธหรือขุ่นใจเป็นแน่หากเวลาที่มีบางคนเยาะเย้ย ด้อยค่า ทำลาย หรืออ้างว่าเป็นเจ้าของสิ่งที่เราทำ, สิ่งที่เราทำสำเร็จ, หรือสิ่งที่เราคิดก่อนเป็นคนแรก ถ้าการที่เราไม่รู้รู้สึกอะไรถึงสิ่งเหล่านี้เลย ก็น่าจะเป็นเรื่องที่น่าพิศมัย

ที่เราารู้สึกแบบนี้เพราะว่าเราถูกสร้างมาแบบนี้ เราารู้สึกถึงตัวเอง เราทุกคนมีชีวิต, มีจิตใจ, มีความรู้สึกนึกคิด เราใช้สติปัญญาของเรากับสิ่งที่เราอยากได้ เพื่อให้ได้สิ่งที่เราพอใจ ไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เราต้องเจ็บปวดหรือสูญเสีย เราทำด้วยความตั้งใจ ไม่ใช่ทำแบบสุมไปเรื่อยหรือทำโดยไม่มีวัตถุประสงค์ ความมีเหตุผลและการหยั่งรู้โดยสัญชาตญาณเป็นสิ่งที่คอยชี้นำเรา

มีตัวอย่างเยาะเย้ยที่พิสดารให้เห็นว่าเพราะอะไรสิ่งเหล่านี้ถึงเป็นจริง สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เราทำ แม้มันจะไม่สำคัญแต่เราก็ทำมันด้วยความตั้งใจและใช้ความคิด การที่เราแปร่งพันก็เพราะไม่ยอมฟังหรือมีกลิ่นปาก เราตื่นตอนเช้าเพราะอยากรักษางานเอาไว้หรือเพราะมีเรื่องสนุกๆ ให้ทำ เราหันซ้ายแทนที่จะหันขวาเพราะว่ามีที่ที่ต้องไป หรือเวลาที่เรทำบางอย่างที่อาจเรียกว่าไม่มีเหตุผล นั่นก็ยังเป็นเพราะว่าเราอยากได้ผลลัพธ์ที่อยากได้ หรือแม้กระทั่งเวลาที่ทำบางอย่างโดยที่ไม่พอใจ เราก็ทำมันเพราะคิดว่ามันจะดีต่อเราในบางแง่ ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว เราจะไปออกกำลังกายที่ยิมหรือทานอาหารเพื่อสุขภาพเพราะอะไรกันล่ะ นั่นเพราะเราเป็นคนที่มีวัตถุประสงค์ตามธรรมชาติ ไม่ใช่ไม่มีวัตถุประสงค์

หรืออีกนัยหนึ่ง สิ่งที่เราทำตรงกันข้ามกับสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็น่าจะเป็นเพราะสัญชาตญาณถึงปัญหาทางจิตวิทยาหรือทางอารมณ์ของเรา

พระเจ้าในพระคัมภีร์ทรงมีคุณลักษณะนี้เหมือนกันกับเรา พระเจ้าทรงกระทำสิ่งต่างๆ เพื่อสำราญพระทัยกับสิ่งที่พระองค์ทำ พระเจ้าไม่ได้สร้างมนุษยชาติเพราะว่าพระองค์ทรงขาดบางอย่างไป พระองค์ไม่ได้ทรงเหงา พระองค์ไม่ได้ทรงขาดสิ่งใดและพระองค์ไม่ได้ทรงต้องการเพื่อน พระองค์ไม่ได้ต้องการสิ่งใด ๆ เลย เพราะว่า...พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งต่างๆ ก็เพื่อจะผลิตเพลินกับพระหัตถกิจของพระองค์ และสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ใส่พระทัยมากที่สุดก็คือสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำให้เหมือนพระองค์ ในพระคัมภีร์บอกว่สิ่งเหล่านี้เป็น “ตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมก. 1:26) สิ่งเหล่านั้น นั่นคือคุณและผม

จุดที่เรื่องราวของเราเริ่มต้น

เหตุผลที่พระเจ้าต้องการเรา ได้เริ่มต้นด้วยความคิดจากพระคัมภีร์ว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างของเรา ถึงแม้ว่าเราไม่อาจเข้าใจเรื่องนั้นได้อย่างถ่องแท้ แต่ผลลัพธ์ก็คือเราดำรงอยู่เพราะว่าพระเจ้าต้องการให้เราดำรงอยู่ พระเจ้าไม่ทรงกระทำอย่างไม่มีเหตุผล พระองค์ทรงกระทำด้วยวัตถุประสงค์ เมื่อพระองค์สร้างมนุษย์ พระองค์ไม่ได้กำลังพยายามเติมเต็มบางอย่างที่ขาดหาย พระองค์ไม่ได้จำเป็นต้องมีเรา แต่พระองค์ก็ยังคงสร้างเราขึ้นมา มีคำอธิบายที่มีเหตุผลเพียงข้อเดียวว่าทำไมพระองค์จึงสร้างเราขึ้นมา - พระเจ้าต้องการให้เราดำรงอยู่เพื่อพระองค์จะสำราญพระทัยกับเราและเพื่อให้เราสำราญใจกับพระองค์ด้วย

เพราะว่าพระเจ้าสร้างเรา พระคัมภีร์จึงกล่าวถึงพระองค์ว่าเป็น “พระบิดา” ของเราและกล่าวถึงมนุษย์ตั้งแต่อาดัมเรื่อยมาว่าเป็นลูกๆ ของพระองค์ นั่นเป็นเหตุผลที่พระคัมภีร์ใช้ภาษาครอบครัวอธิบายถึงพระเจ้า และอธิบายถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับเรา นี่ไม่ใช่ความบังเอิญ

ผมอยากจะขอกระโดดข้ามล่วงหน้าไปสักหน่อย เพื่อจะเข้าใจ

ถึงบริบทของภาษาที่มีครอบครัวเป็นศูนย์กลาง เราจำเป็นต้องย่นเวลากลับมาตรงที่ก่อนพระเจ้าสร้างแผ่นดินโลกและมนุษย์ มันอาจทำให้คุณประหลาดใจ แต่ตอนนั้นพระเจ้าไม่ได้ดำรงอยู่เพียงลำพัง นั่นเป็นอีกเหตุผลหนึ่งว่าเพราะอะไรเราจึงแน่ใจได้ว่าพระองค์ไม่ได้สร้างเราเพราะทรงเหงา

พระคัมภีร์บอกเราก่อนที่พระเจ้าจะสร้างเรา นั่นว่าพระองค์ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาอื่นๆ อยู่ก่อนแล้ว พระคัมภีร์เรียกพวกเขาว่าเป็น “บุตรของพระเจ้า” เราเรียกพวกเขาว่าทูตสวรรค์ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในพระธรรมโยบบอกเรว่าบุตรของพระเจ้า “โห่ร้องด้วยความชื่นบาน” เมื่อพระเจ้าทรงวางรากฐานโลก (โยบ 38:4-7) พวกเขาดำรงอยู่แล้วและกำลังเฝ้าดูอยู่

นึกถึงวลีที่ว่า “บรรดาบุตรของพระเจ้า” เป็นคำศัพท์ฮีบรูคือคำเดียวกับที่แปลว่า “บุตร” อาจแปลได้ว่า “ลูกๆ” ได้เหมือนกัน วลี “ลูกๆของพระเจ้า” บ่งบอกเป็นนัยถึงอะไรอยู่?.....คือ “ครอบครัว”

“ลูกๆ” มักเป็นคำศัพท์ที่คุณใช้เวลาที่ครอบครัวเป็นหัวข้อการสนทนา ในกรณีของพระธรรมโยบ 38:4-7 แล้ว ครอบครัวนั้นเป็นครอบครัวในสวรรค์หรือครอบครัวเหนือธรรมชาติ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแก่บรรดาสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาทั้งหลายที่พระองค์ทรงสร้างในอาณาจักรที่มองไม่เห็น

ข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงมีครอบครัวเหนือธรรมชาติอยู่แล้วจะช่วยให้เราเข้าใจแรงจูงใจของพระองค์ในการทรงสร้างอาดัมกับเอวาซึ่งเป็นมนุษย์คู่แรกในเรื่องราวปฐมกาล พระเจ้าต้องการครอบครัวมนุษย์ที่นอกเหนือไปจากครอบครัวเหนือธรรมชาติของพระองค์ ที่น่าเหลือเชื่อก็คือเรื่องราวเกี่ยวกับสวนเอเดนบอกเราว่าพระเจ้าต้องการให้สองครอบครัวของพระองค์อยู่ร่วมกันในการประทับอยู่ของพระองค์ นี่หมายความว่ามนุษย์ถูกสร้างขึ้นแต่ดั้งเดิมให้อยู่ในการประทับอยู่ของพระเจ้าเหมือนกับบรรดา

ทูตสวรรค์

แต่เราจะรู้ทั้งหมดนั้นได้อย่างไร? ให้เรามาศึกษากัน

พระธรรมปฐมกาลซึ่งเป็นพระธรรมเล่มแรกที่เริ่มต้นด้วยการทรงสร้าง เมื่อเรื่องราวดำเนินมาถึงมนุษย์ (อาดัมกับเอวา) นั้น พระเจ้าก็สร้างสิ่งสารพัดแล้ว เรื่องราวได้เริ่มต้นด้วยพระเจ้าสร้างต้นไม้ แผลง สัตว์ที่บินได้ และสัตว์บก สิ่งมีชีวิตทั้งหมดเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าไม่ได้ พวกมันพูดคุยสนทนากับพระเจ้าไม่ได้ แบ่งปันความคิดต่างๆ กับพระเจ้า หรือแสดงออกถึงความซาบซึ้งต่อพระองค์ไม่ได้ สมาชิกครอบครัวสัมพันธ์กันและกัน มีปฏิกริยาตอบโต้กันในระดับอารมณ์ความรู้สึกและสติปัญญา สมาชิกครอบครัวสร้างพันธะความเป็นเพื่อน พี่กับสัตว์ต่างๆ อาจน่าประทับใจ แต่ไม่อาจเป็นลูกๆ ของพระเจ้าได้ พวกมันไม่ใช่ครอบครัวที่พระเจ้าต้องการจริงๆ พระองค์จึงสร้างบางอย่างที่เหมือนกับพระองค์เพื่อจะมีครอบครัว

ผู้เป็นฉายาของพระเจ้า

หลังจากที่พระเจ้าทรงกระทำให้ทั้งโลกเต็มไปด้วยพืชและสัตว์สารพัดชนิด พระองค์ยังคงมีกิจที่ต้องกระทำอยู่ พระเจ้าทรงตัดสินพระทัยที่จะสร้างสิ่งมีชีวิตใหม่ขึ้น “ตามพระฉายาของพระองค์” และ “เหมือนพระองค์”

“พระฉายาของพระเจ้า” เป็นแนวคิดสำคัญในพระคัมภีร์ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นให้เหมือนพระเจ้า ให้เราคิดถึง “พระฉายา” ของพระเจ้าในฐานะคำกริยา เราถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ฉายถึงพระเจ้า เพื่อให้เป็นผู้เป็นฉายา คือเป็นตัวแทนของพระองค์

การฉายถึงพระเจ้ามีความหมายว่าอย่างไร? (พระธรรมปฐมกาล 1:27-28 จะให้คำตอบนี้แก่เรา)

12 - พระเจ้าต้องการอะไร

ดังนั้น เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ในพระฉายาของพระองค์ พระองค์สร้างมนุษย์ พระองค์สร้างชายและหญิง พระเจ้าอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด”

พระเจ้าดูแลโลกของพระองค์ได้เรียบร้อยเป็นอย่างดี พระองค์เป็นพระเจ้าและไม่มีสิ่งใดที่เกินความสามารถของพระองค์ แต่แทนที่จะทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์กลับสร้างครอบครัวยุบนแผ่นดินโลกขึ้น ลูกๆ ของพระองค์ได้รับตำแหน่งให้จัดการและบำรุงรักษาการทรงสร้างของพระเจ้า พวกเขาเป็นคนฝึกงานและหุ่นส่วน การฉายถึงพระเจ้าหมายถึงการเป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก พระเจ้าทรงบัญชาผู้คนให้ทำงานที่พระเจ้าทรงทำได้ด้วยพระองค์เอง แต่พระองค์ก็ต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์ได้มีส่วนร่วม ฐานะของพระเจ้าก็เป็นฐานะของครอบครัว ส่วนเอเดนไม่ได้เป็นเพียงพระนิเวศของพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นสำนักงานบ้านของพระเจ้าด้วย เราได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้เป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้า

พระเจ้าทรงทำให้แน่พระทัยว่าคนที่พระองค์สร้างขึ้นมานั้นสามารถทำงานแห่งการฉายถึงพระองค์บนแผ่นดินโลกได้ พระองค์ทรงแบ่งปันคุณลักษณะและความสามารถบางอย่างของพระองค์ให้กับพวกเขา เช่น สติปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ พระคัมภีร์ได้บอกเราว่ามนุษย์คือผู้ที่พระเจ้าทรงเป็นในฉบับที่ด้อยกว่า พระองค์ทำให้เราเป็นเหมือนพระองค์มากเสียจนเราอาจมีส่วนร่วมร่วมกับพระองค์ในฐานะเป็นผู้ร่วมปกครองและผู้ร่วมดูแลโลกใหม่ของพระองค์ได้

การฉายถึงพระเจ้าเป็นแนวคิดสำคัญด้วยหลายเหตุผล การฉายถึงพระเจ้าให้อัตลักษณ์ที่ลึกซึ้งมั่นคงแก่เรา ความปรารถนาดั้งเดิมของพระเจ้าคือมนุษย์ทุกคนจะเป็นลูกและเป็นหุ่นส่วนของพระองค์ พระองค์

ทรงมองมนุษย์อย่างนั้น เราควรที่จะคิดถึงมนุษย์อย่างนั้นด้วยเหมือนกัน เพราะพระเจ้าต้องการให้เราทุกคนพิจารณาแต่ละคนว่าเป็นพี่น้องกัน เราทุกคนล้วนมีสถานะเดียวกันคือเป็นผู้เป็นฉายาของพระเจ้าซึ่งพระเจ้าต้องการในครอบครัวของพระองค์ การเหยียดเชื้อสาย ความรุนแรง การสร้างความแตกแยก และการข่มเหงไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติ สิ่งเหล่านี้เป็นผลลัพธ์อันชั่วร้ายของการก่อกบฏและบาป พระเจ้ารังเกียจสิ่งที่บาปได้กระทำต่อคนที่พระองค์ทรงรัก นี่คือนสิ่งที่เราจำเป็นที่จะต้องจดจำในเวลาที่เราคิดถึงเกี่ยวกับความล้มเหลวทางศีลธรรมของเราและของคนอื่น

การฉายถึงพระเจ้าเพื่อให้เรามีวัตถุประสงค์ ให้เรามีงานที่ได้รับมอบหมาย ไม่ว่าจะเขาจะตัวเล็ก อ่อนแอหรืออายุสั้น ทุกคนล้วนมีบทบาทอย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตของคนอื่น ภารกิจทุกอย่างที่เราทำเพื่อเป็นการถวายเกียรติแก่พระเจ้าและให้เกียรติแก่บรรดาเพื่อนมนุษย์ผู้เป็นพระฉายาให้กลายเป็นการทรงเรียกฝ่ายวิญญาณ ในความคิดของพระเจ้าแล้ว บทบาทของศิษยาภิบาล พันธกร หรือนักบวชไม่ได้อยู่นี้อีกกว่างานอื่นๆ เลย วิธีที่เราใช้ชีวิตไม่ว่าจะเป็นการช่วยพรหรือแข่งสาปบรรดาเพื่อนมนุษย์ผู้เป็นพระฉายาก็ย้ำเตือนว่าชีวิตและการติดสนิทกับพระเจ้าเป็นอย่างไร สิ่งที่เราทำนั้นมีความสำคัญ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วก็มักเป็นสิ่งที่ทำด้วยวิธีที่เล็กน้อย ที่ดูไม่น่าประทับใจ

และทั้งหมดนี้คือเหตุผลที่ผมถามคำถามว่าพระเจ้าต้องการอะไร? คำตอบของคำถามนั้นคือ พระองค์ต้องการคุณ พระองค์ต้องการครอบครัว พระองค์ต้องการเพื่อนร่วมงาน พระองค์ต้องการให้คุณรู้ว่าคุณเป็นใคร และเพราะอะไรชีวิตของคุณจึงมีคุณค่าสำหรับพระองค์

แต่เราแค่กำลังเริ่มต้นเท่านั้น ยังมีเรื่องราวอีกมากที่ได้เกิดขึ้น ชีวิตบนโลกของเรา หรือบางทีแม้กระทั่งในบ้านของเราก็ไม่ได้เป็นอย่างพระองค์

ต้องการเลย มีบางอย่างเกิดขึ้นที่ทำลายทุกอย่างลง สร้างความปวดร้าวใจ
ที่ใหญ่หลวงเสียจนพระเจ้าทรงแทบจะทิ้งมนุษยชาติไป

บทที่ สอง :

พระเจ้ายังคงต้องการครอบครัว

ในบทที่แล้ว ผมชี้ประเด็นว่าพระเจ้าได้จัดเตรียมความพร้อมแก่มนุษย์เพื่อให้ฉายถึงพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทำแบบนั้นโดยทรงแบ่งปันคุณลักษณะและความสามารถบางอย่างให้แก่พวกเรา ถึงแม้มันจะยอดเยี่ยมมาก แต่ก็ก็เป็นตอนที่น่าสนใจและน่ากลัวด้วยเช่นกัน คุณลักษณะอย่างหนึ่งของพระเจ้าคือเสรีภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่เรามักจะเรียกว่าเจตน์จำนงเสรี ถ้าหากคุณเคยนึกสงสัยว่าเพราะอะไรถึงได้มีสิ่งชั่วร้ายอยู่ในโลก นี่จะเป็นคำตอบของพระคัมภีร์

การก่อกบฏครั้งที่ 1

เมื่อพระเจ้าได้ตัดสินใจว่าจะแบ่งปันคุณลักษณะและความสามารถต่างๆ ของพระองค์ให้แก่ลูกๆ ของพระองค์ พระองค์ย่อมรู้ดีว่านั่นหมายถึงอะไร พระเจ้าทรงล่วงรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนั้นพระองค์จึงเข้าใจอย่างชัดเจนว่าจะเกิดอะไรขึ้น พระเจ้าได้ตัดสินใจแบบเดียวกันก่อนหน้าเกี่ยวกับครอบครัวในสวรรค์ที่พระองค์สร้างขึ้น พวกเขา มีความสามารถต่างๆ เช่น มีสติปัญญาและมีเสรีภาพเช่นกัน พวกเขามีของประทานเหล่านี้จากพระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา

ในไม่ช้าก็เร็ว พระเจ้ารู้ว่าของประทานต่างๆ ของพระองค์นั้น ถ้าไม่ถูกใช้ไปในทางที่ผิด ก็จะถูกใช้ไปด้วยวัตถุประสงค์ผิดๆ พระองค์ทรงรู้เรื่องนี้ดี ถึงแม้ว่าลูกๆ ของพระองค์ (วิญญาณและมนุษย์) ที่เหมือนพระองค์ แต่ในขณะเดียวกันพวกเขาก็ไม่ได้เป็นเหมือนพระองค์โดยสมบูรณ์ พวกเขาต่ำกว่าพระเจ้า พวกเขาไม่ได้สมบูรณ์แบบในตอนที่พระองค์ทรงสมบูรณ์

แบบ เมื่อมาถึงจุดหนึ่งลูกๆ ของพระองค์บางคน บางคนก็จะทำในสิ่งผิดพลาดอย่างร้ายแรงหรือทำด้วยความเห็นแก่ตัว พวกเขาจะต่อต้านและกบฏในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาทำหรือไม่ให้ทำ

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน อาดัมกับเอวา กบฏ พวกเขาละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าที่ห้ามไม่ให้กินผลจากต้นไม้ต้นหนึ่งในสวนเอเดน พวกเขาทำบาปและสูญเสียชีวิตนิรันดร์ในการประทับอยู่ของพระเจ้านุสขย์ทุกคนที่เกิดหลังจากนั้นก็เกิดนอกสวนเอเดน พวกเขาถูกแยกออกจากพระเจ้า อัครทูตเปาโลกล่าวได้ดีว่า “เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23)

การก่อกบฏอันเลวร้ายโดยอาดัมกับเอวาเป็นผลลัพธ์ของการก่อกบฏก่อนหน้านั้น ลูกของพระเจ้าซึ่งเป็นวิญญาณตนหนึ่งตัดสินใจต่อต้านการตัดสินใจพระทัยของพระเจ้าที่จะทรงมีครอบครัวมนุษย์ มันทดลองเอวาให้กบฏเหมือนกัน โดยหวังว่าพระองค์จะทรงทำลายทั้งเอวาและอาดัม มันมาหาเอวาในร่างงู (ปฐมก. 3:1-7) พระคัมภีร์กล่าวถึงงูว่าซาตานและมาร (วิว. 12:9) มันทำให้เอวาทำบาปได้สำเร็จ แต่มันทำให้มนุษย์ถูกทำลายไม่สำเร็จ

ตรงจุดนี้มีความจริงอันลึกซึ้งซึ่งหลายอย่างอยู่ ความจริงแรกจะตอบคำถามที่ทุกคนถามเมื่อถึงจุดหนึ่งของชีวิต นั่นคือ เพราะอะไรถึงได้มีสิ่งชั่วร้ายในโลกนี้? สิ่งชั่วร้ายดำรงอยู่ในโลกก็เพราะพระเจ้าทรงตัดสินใจพระทัยว่าทรงต้องการจะสร้างสิ่งที่เหมือนพระองค์ ผมไม่ได้หมายความว่าพระเจ้ามีด้านชั่วร้าย แต่ผมหมายถึงพระเจ้าทรงปฏิเสธความคิดว่าจะสร้างมนุษย์ในฐานะหุ่นยนต์หรือคอมพิวเตอร์ที่ติดตั้งโปรแกรมเอาไว้ล่วงหน้า แต่สร้างขึ้นจากเลือดเนื้อและกระดูก

ประเด็นสำคัญล่าสุด ความเหมือนพระองค์ต้องมีอยู่จริง เพราะถ้าหากเราไม่มีเสรีภาพแท้จริงในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ แล้ว เราก็จะ

ไม่เหมือนพระเจ้า พระเจ้าไม่ใช่หุ่นยนต์แล้วเราก็ถูกทำให้เหมือนพระองค์ ถ้าหากไม่มีเจตน์จำนงเสรีอยู่จริง เราก็ไม่อาจรักหรือเชื่อฟังพระเจ้าได้ และ ถ้าหากการตัดสินใจต่างๆ ถูกติดตั้งโปรแกรมเอาไว้ล่วงหน้าก็ไม่ได้มาก จากการตัดสินใจที่แท้จริง เพราะการตัดสินใจต่างๆ เช่น รักหรือเชื่อฟัง จะเป็นการตัดสินใจที่จริง ๆ ได้นั้นก็ต้องมีการตัดสินใจที่จะไม่รักหรือไม่เชื่อฟัง

ผลลัพธ์ของทั้งหมดนี้ก็คือสิ่งชั่วร้ายดำรงอยู่ เนื่องจากผู้คนใช้ของ ประทานแห่งเสรีภาพของพระเจ้าด้วยวัตถุประสงค์ผิดๆ ใช้เพื่อปรนเปรอตัวเอง เพื่อแก้แค้น และเพื่อการคิดแบบหลอกลวงว่าพวกเขากำลังควบคุมทุกอย่างเอาไว้ การใช้ด้วยวัตถุประสงค์ผิดๆ เริ่มต้นในสวนเอเดน

แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงประหลาดใจ พระองค์ทรงทราบว่สิ่งชั่วร้าย จะเกิดขึ้นก่อนอยู่แล้ว พระองค์ทรงมองเห็นล่วงหน้าถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับ ลูกๆ ของพระองค์ และได้วางแผนการเอาไว้ พระเจ้าไม่ได้ทำลายลูกๆ ที่เป็นมนุษย์เนื่องจากการก่อกบฏ แต่พระองค์กลับยกโทษและได้ไถ่พวกเขา แทน ในพระคัมภีร์ได้กล่าวชัดเจนว่าพระเจ้าทรงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นและมี แผนการแห่งการยกโทษและความรอดเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่เหตุการณ์กบฏ จะเกิดขึ้นเสียอีก พระคัมภีร์บอกเราว่าแผนการของพระองค์ถูกกระทำขึ้น ก่อน “ทรงสร้างโลก” (อฟ. 1:4; ฮบ. 9:26-10:7; 1 ปต. 1:20)

แผนการแห่งความรอดได้กำหนดให้พระเจ้าต้องมาเป็นมนุษย์ในที่สุด อีกไม่นานเราจะไปถึงเรื่องราวส่วนนั้น แต่ก่อนที่เหตุการณ์ที่น่าพิศวง นั้นจะเกิดขึ้น จะมีราคาที่ต้องจ่ายสำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน พระเจ้า ทรงขี้อาตัมกับเอวาและลูกๆ ของพวกเขาออกไปจากการประทับอยู่ของ พระองค์ และสวนเอเดนหายไป ตอนนี้อนุชนจะพบกับความตาย (โรม 5:12) แทนที่จะพบกับชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าพระบิดาของพวกเขา พวกเขาถูกแยกออกจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นแหล่งแห่งชีวิต นี่จึงเป็นราคาสูงสุด

การก่อกบฏมีราคาที่จะต้องจ่าย พระเจ้าทรงขับลูกๆ ที่เป็นกบฏ ออกจากบ้านของพระองค์ มารชาตान(วิญญาณกบฏ)หวังว่ามนุษย์จะถูก ทำลาย แต่กลับมีผลลัพธ์ที่ดีกว่านั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงละทิ้งแผนการที่จะมี ครอบครัวมุขย์และพระองค์ก็ได้มีบทลงโทษชาตानด้วยเช่นกัน ชาตान ได้กลายเป็นเจ้าแห่งอาณาจักรแห่งความตายเพราะมันนำความตายเข้า มาสู่โลกของพระเจ้า และอาณาจักรนี้เป็นที่รู้จักกันในภายหลังว่า “นรก”

ไม่มีแผนการสำรอง

เมื่อมาถึงจุดนี้ คุณอาจนึกสงสัยว่าเพราะอะไรทำไมพระเจ้าจึง ไม่เพียงแค่มุ่งแผนการทั้งหมดที่จะมีครอบครัวมุขย์เสียละ เนื่องจาก มุขย์มีเจตน์จำนงเสรีที่นำไปสู่บาปและความทุกข์ยาก ไม่ว่าจะเป็ความ รุนแรง การละเลย ความเห็นแก่ตัว และสิ่งเลวร้ายอื่นๆ อีกมาก ที่มีทั้งทำ กับตัวเองและทำกับคนอื่นในตลอดระยะเวลานับพันปี บางทีความทุกข์ ทรมาณของตัวคุณเองหรือความทุกข์ทรมาณที่คุณมองเห็นในรอบตัว อาจ ทำให้คุณนึกอยากให้พระเจ้าทำลายทุกสิ่งลงไปเสียก็ได้

คุณเชื่อไหมว่าพระเจ้าเองเข้าใจความรู้สึกเหล่านั้นจริงๆ พระองค์ เห็นสิ่งชั่วร้ายที่คุณเห็น ทั้งยังเห็นมากกว่านั้นอีก นี่ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ ต้องการอยากจะเป็น คุณอาจพูดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ ก็แค่มุ่งดูสิ่งชั่วร้ายและความทุกข์ทรมาณเสียไม่ได้หรือ? มันไม่ได้ง่าย ขนาดนั้น ลองคิดดูให้ดีสิ พระเจ้ากำจัดสิ่งชั่วร้ายในโลกของเรานี้ได้แน่ถ้า พระองค์จะทำ และถ้าหากพระองค์จะกำจัดสิ่งชั่วร้ายให้หมดไป พระองค์ ก็ต้องกวาดล้างมนุษย์ทุกคนไปด้วย เพราะทุกคนทำสิ่งที่ชั่วร้าย ทุกคน ทำบาป (โรม. 3:10-12) เหมือนกับที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ คือ ทุกคน “เสื่อม จาก พระสิริจากพระเจ้า” (รม.3:23) ดังนั้น พระเจ้าทรงทำลายมนุษย์ทุก คนได้ แต่พระองค์เลือกที่จะไม่ทำ เพราะพระองค์ทรงรักมนุษย์มากเกินกว่า

จะให้สิ่งเหล่านั้นเป็นทางเลือก

ทั้งหมดจะชี้ให้เห็นความจริงอันน่าพิศวง คือ ในขณะที่พระเจ้ารู้ว่าสิ่งที่ทำให้เราเหมือนพระองค์นั้นจะนำไปสู่อะไร ซึ่งผลลัพธ์ก็คือการที่ไม่มีครอบครัวมนุษย์เสียเลย พระเจ้ามองเห็นบาปและความทุกข์ยากในโลกของเราและรู้ถึงสาเหตุ นั่นทำให้พระองค์ทรงเจ็บช้ำ พระเจ้าดูความรักที่มีต่อลูกๆ ของพระองค์ที่เป็นมนุษย์ ครอบครัวเสียจนไม่อาจที่จะหันไปจากแผนการดั้งเดิมที่จะมีครอบครัวมนุษย์กับพระองค์โดยเด็ดขาด นี่ไม่มีแผนการที่สอง ไม่มีแผนการสำรอง มีเพียงแต่แผนการดั้งเดิมเท่านั้น ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงมองเห็นล่วงหน้าถึงการก่อกบฏที่จะเข้ามาในสวนเอเดนและความล้มเหลวและสิ่งชั่วร้ายทั้งสิ้นที่จะติดตามมา รวมถึงความล้มเหลวและความชั่วร้ายของเราเองด้วย แต่พระเจ้ายังคงปรารถนาครอบครัวมนุษย์

สิ่งที่เกิดขึ้นในสวนเอเดนเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น พระเจ้าทรงขับอาดัมกับเอวาออกจากพระนิเวศของพระองค์ (ปฐมก. 3:22-24) พระองค์ทรงแช่งสาปงู (ปฐมก. 3:14-15) และขับมันออกไปจากการประทับอยู่ของพระองค์ (อสย. 14:12-15; อสค. 28:16) สาสนี้นี้ทรงพลังและเรียบง่าย การก่อกบฏจะต้องถูกลงโทษ คุณคิดว่าทุกคนจะเข้าใจสาสนี้นี้หรือไม่ แต่ไม่ใช่ สิ่งต่างๆ กลับเลวร้ายลงไปกว่าเดิมหลังจากนี้

การก่อกบฏครั้งที่ 2

คุณอาจเคยได้ยินมาจากที่ไหนสักแห่งว่าในพระคัมภีร์นั้นได้สอนไว้ว่าบนโลกนี้ได้เต็มไปด้วยสิ่งที่ชั่วร้ายเพราะการก่อกบฏของอาดัมกับเอวาในสวนเอเดน นั่นอาจจะจริงแต่เป็นเพียงแค่บางส่วน หลังจากเรื่องเศร้าในสวนเอเดนก็มีอีกสองเหตุการณ์ที่ทำให้มนุษยชาติจมดิ่งลงไปในความเลวทรามและความสับสนยิ่งกว่าเดิม

เหตุการณ์แรกได้อธิบายในพระธรรมปฐมกาล 6:1-4 ซึ่งเป็นเรื่องราวที่แปลกที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ทั้งหมด เชื่อกันเพราะผมเขียนหนังสือทั้งเล่มเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ เรื่องราวเกี่ยวกับลูกๆ ของพระเจ้าที่เป็นวิญญาณโลกเห็นธรรมชาติบางตน อยากเลียนแบบพระเจ้าโดยผลิตลูกๆ ของตนที่เป็นมนุษย์ขึ้นเพื่อขายถึงพวกตน ลูกๆ ของพระเจ้าที่เป็นวิญญาณเหล่านี้ตัดสินใจที่จะใช้มนุษย์ผู้หญิงเพื่อวัตถุประสงค์นั้น และนั่นทำให้พวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าซึ่งเป็นพระบิดาในสวรรค์ แทนที่จะมีความสุขกับแผนการของพระเจ้าที่จะมีมนุษย์เป็นสมาชิกในครอบครัวของตน วิญญาณบางตนกลับตัดสินใจอยากเป็นเจ้านายเหนือมนุษย์ของตน นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าต้องการ พระเจ้าต้องการครอบครัว ไม่ใช่ทาส

บรรดา “ทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาป” เหล่านี้ (2 ปต. 2:4) ได้ละเมิดขอบเขตระหว่างสวรรค์กับโลก พวกเขา “ไม่รักษาอำนาจครอบครองของตนเอง แต่ละทิ้งถิ่นฐานของตน” (ยูดา 6) ส่งผลให้พระเจ้าทรงส่งพวกเขาไปยังนรก (2 ปต. 2:4-5; ยูดา 6) แต่การกระทำได้เกิดขึ้นแล้ว มีผลลัพธ์หายนะต่างๆ เกิดขึ้นแล้ว ให้เราพิจารณาสิ่งที่พระคัมภีร์ได้พูดถึงเกี่ยวกับการเป็นกบฏนี้กัน

พระยาห์เวห์ทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องที่ชั่วร้ายตลอดเวลา พระยาห์เวห์เสียพระทัยที่สร้างมนุษย์ไว้บนแผ่นดินและเสียใจยิ่งนัก (ปฐมก. 6:5-6)

ลองคิดถึงเรื่องนี้สิ เค้าความคิดในใจทั้งหมดของทุกคนล้วนเป็นเรื่องที่ชั่วร้ายตลอดเวลา พระเจ้าทรงเสียพระทัยที่สร้างมนุษยชาติ ความคิดนั้นทำให้พระองค์ทรงเสียใจมาก

นี่อธิบายถึงความเสื่อมทรามทางศีลธรรมในมนุษย์และความเศร้าโศกที่เกิดจากความชั่วร้าย การก่อกบฏเหนือธรรมชาติครั้งแรกได้ทำให้

มนุษยชาติสูญเสียชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้าซึ่งเลวร้ายมาก และการก่อกบฏครั้งถัดไปนี้ทำให้ผลกระทบของบาปชั่วร้ายกว่าเดิมไปอีก ยิ่งเร่งให้มนุษย์ทำลายตัวเองเร็วขึ้น พระเจ้าเสียใจอย่างลึกซึ้งต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น มนุษย์ทุกคนเสียหายโดยถาวร

ในพระคัมภีร์บอกเราว่าพระเจ้าทรงมองไม่เห็นทางออกอื่นนอกจากต้องส่งน้ำท่วมมาทำลายล้างมนุษยชาติไป (ปฐมก. 6:17) นี่เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องสังเกตว่าในเรื่องราวน้ำท่วมนั้น พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวหาพระเจ้าทรงพระพิโรธเลย พระคัมภีร์เพียงแต่กล่าวว่าพระองค์ทรงเสียใจต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่เท่านั้น พระเจ้าได้ทรงตัดสินใจที่จะประทานเสรีภาพแก่มนุษยชาติ พระองค์ไม่อาจทรงนำเสรีภาพไปจากมนุษย์ได้ เพราะหากพระองค์ทรงนำเสรีภาพไปจากมนุษย์พวกเขาจะไม่ใช้พระฉายาของพระองค์อีกต่อไป และเมื่อต้องปราศจากเสรีภาพ มนุษย์ก็ไม่เป็นมนุษย์อีกต่อไป และนั่นมีเพียงทางเลือกเดียวเท่านั้นคือ ต้องเริ่มต้นใหม่และต้องจบสิ่งที่เหล่าวิญญาณได้ก่อนกบฏขึ้น

แต่มีเพียงมนุษย์คนเดียวที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า นั่นคือ โนอาห์ (ปฐมก. 6:9) อย่างน้อยยังมีมนุษย์หนึ่งคน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์หนึ่งคนเพื่อเริ่มต้นใหม่ทั้งหมด พระองค์ทรงเดินหน้ากับแผนการของพระองค์เพื่อจะมีครอบครัวมนุษย์

พระเจ้าทรงบอกโนอาห์ให้สร้างเรือขนาดใหญ่เพื่อท่าน ครอบครัวของท่าน และฝูงสัตว์จำนวนมหาศาลที่จะมีชีวิตรอดจากน้ำท่วมได้ แต่พระเจ้าทรงยังคงเสนอหนทางหลีกเลี่ยงน้ำท่วมและเป็นครอบครัวของพระองค์แก่มนุษย์กบฏเสื่อมทรามศีลธรรมอยู่ ด้วยพระเมตตา พระองค์ประทานเวลา 120 ปีให้โนอาห์เตรียมตัวสำหรับน้ำท่วม (ปฐมก. 6:3) และบอกผู้คนที่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากพวกเขาไม่หันจากการกระทำชั่วร้ายต่างๆ และได้รับการยกโทษ (2 ปต. 2:5)

ในที่สุดพวกมนุษย์ก็ไม่ฟัง พวกเขายังคงปฏิเสธคำเตือนที่มีเมตตาของพระเจ้า ลูกๆ ของพระเจ้าได้หันหลังให้กับพระองค์อีกครั้ง พวกเขามีเสรีภาพที่จะทำอย่างนั้น ไม่น่าประหลาดใจที่พระเจ้าทรงเสียใจยิ่งนัก แต่อย่างน้อยที่สุดก็มีโนอาห์กับครอบครัวของท่าน หลังจากที่น้ำท่วมพระเจ้าทรงประทานพระบัญชาดั้งเดิมที่ได้ทรงประทานแก่อาดัมกับเอวาอีกครั้ง “จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน” (ปฐมก. 9:1) พระเจ้ากำลังเริ่มต้นใหม่กับครอบครัวของโนอาห์ พระองค์ทรงทำสัญญาอย่างเป็นทางการกับโนอาห์เพื่อที่จะครอบคลุมไปถึงมนุษย์ทุกคนที่สืบเชื้อสายจากท่าน (ปฐมก. 9:8-17) สัญญาอย่างเป็นทางการนั้นคือ คำสัญญาหรือคำปฏิญาณ สัญญานี้เป็นสัญญาข้างเดียว เป็นสัญญาเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าที่จะไม่ทำลายมนุษยชาติอีก (ปฐมก. 9:11) มันน่าพิศวงที่พระเจ้าทรงยังคงประสงค์ครอบครัวมนุษย์อยู่

แต่น่าประหลาดใจที่มีการใช้ความประเสริฐของพระเจ้าอย่างผิดๆ ยังคงเกิดขึ้น การก่อกบฏครั้งที่สามเกิดขึ้นหลังน้ำท่วม การก่อกบฏครั้งนี้ส่งผลกระทบต่อเรื่องราวที่เหลือทั้งหมดในพระคัมภีร์และแสดงให้เห็นถึงความรักความอดทนที่ไม่อาจระงับได้ของพระเจ้าอีกครั้ง

การก่อกบฏครั้งที่ 3

ยังคงมีเหตุการณ์ที่เหมือนกับเรื่องราวของอาดัมกับเอวาและเรื่องราวของน้ำท่วมของโนอาห์ คุณอาจจะเคยได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับหอบาเบลอยู่บ้าง ถ้าหากคุณไม่เคยได้ยินก็ไม่ใช่ไร เพราะว่ามีคนส่วนใหญ่ที่ไปคริสตจักรก็ไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับที่นั่นจริงๆ

เราพบเรื่องราวเกี่ยวกับหอบาเบลได้ในพระธรรมปฐมกาล 11:1-9 หลังจากที่น้ำท่วม พระเจ้าทรงต้องการให้ทายาทของโนอาห์นั้นทวีคูณและกระจายออกไปอาศัยอยู่ทั่วโลก พวกเขาจะต้องเป็นเพื่อนร่วมงานของ

พระเจ้าคอยจัดการดูแลโลกที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้นเหมือนกับอาดัมกับเอวา แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น พวกเขากลับรวมตัวกันในสถานที่ที่เรียกว่าบาเบลและสร้างหอคอยขึ้นเพื่อชื่อเสียงของตน (ปฐมก. 11:1-4)

นี่คือเรื่องราวส่วนใหญ่นี้ที่เราคุ้นเคย แต่เมื่อเราพบความสำคัญที่แท้จริงได้จากข้อพระคัมภีร์สองข้อที่เราอาจจะไม่คุ้นเคยในพระธรรมอีกเล่มหนึ่ง นั่นคือ

“เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ
เมื่อพระองค์ทรงแยกพงศ์พันธุ์ของมนุษย์
พระองค์ทรงกั้นเขตของชนชาติทั้งหลาย
ตามจำนวนบุตรของพระเจ้า¹
เพราะว่าส่วนของพระยาห์เวห์คือประชากรของพระองค์
ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์” (ฉบบ. 32:8-9)

ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้บอกเราว่า การพิพากษาหนึ่งที่หอบาเบลคือการแบ่งแยกผู้คนทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้ พระเจ้าได้ทรงจัดการกับมนุษย์ทั้งสิ้นทุกหนทุกแห่ง นั่นเปลี่ยนไปที่หอบาเบล ตอนนั้นมนุษย์ถูกแบ่งแยกตามภาษาและที่อยู่

และที่เลวร้ายกว่านั้นคือ พระองค์ทรงตัดขาดพระองค์ออกจากมนุษย์ เนื่องจากมนุษย์ต่อต้านแผนการของพระองค์อย่างต่อเนื่อง พระเจ้าจึงมอบหมายชนชาติต่างๆ ในแผ่นดินโลกให้แก่สมาชิกอื่นๆ ที่เป็นครอบครัวเหนือธรรมชาติของพระองค์ นั่นคือ บุตรทั้งหลายของพระเจ้า ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับที่ก่อกบฏก่อนน้ำท่วม พระเจ้าไม่ทรงอาจขับ

---

1 ฉบับแปล กรีก โบราณและฉบับสำเนาฮีบรู ถ้าคุณรั้ม แปลตรง ๆ ได้ว่า “พวกบุตรของพระเจ้า”

มนุษย์ชาติออกจากพระนิเวศของพระองค์ได้ พระองค์ได้ทรงทำอย่างนั้น
ในสวนเอเดนแล้ว พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะไม่ทำลายมนุษย์ชาติหลัง
จากน้ำท่วม (ปฐมก. 9:11) ดังนั้นจะไม่มีน้ำท่วมซ้ำอีก แล้วพระองค์ทรงทำ
อะไรได้อีก? พระเจ้าตรัสว่า “พอกันที! ถ้าหากเจ้าไม่ต้องการให้เป็นพระเจ้า
ของเจ้า เราจะมอบหมายเจ้าให้กับผู้ช่วยของเราที่เป็นพระอื่น ๆ”²

ผลลัพธ์ของการพิพากษานี้มีอยู่หลายรูปแบบ พระคัมภีร์ไม่ได้
บอกว่ากษัตริย์จะยาวนานแค่ไหน แต่พระคัมภีร์บอกกับเราว่าผู้ช่วยที่
เป็นบุตรเหนือธรรมชาติซึ่งพระเจ้าทรงมอบหมายให้ปกครองเหนือชนชาติ
ต่างๆ นั้นไม่ได้ทำสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ

“พระเจ้าประทับในสภาสวรรค์พระองค์ทรงพิพากษาท่ามกลาง
พระทั้งหลายว่า “เจ้าทั้งหลายจะพิพากษาอย่างยุติธรรมและ
ลำเอียงเข้าข้างคนธรรมนานเท่าใด? เฮ-ลาห์ “จงให้ความ
ยุติธรรมแก่คนอ่อนแอและเด็กกำพร้า จงปกป้องสิทธิของผู้ทุกข์
ยากและผู้ขัดสน จงช่วยคนอ่อนแอและคนขัดสนให้พ้นภัย
จงช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากมือของคนธรรม”
พระทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ พวกเขาเดินไปมาในความมืด
รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว (สดด. 82:1-5)

พวกเขาเสื่อมทรามมาก เสียจนพระเจ้าทรงต้องพิพากษาพวกเขา
ด้วยเช่นกัน พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงนำความเป็นอมตะไปจากพวก
เขาและนำชนชาติต่างๆ กลับคืนมายังพระองค์

“เราได้กล่าวไว้ว่า ‘เจ้าทั้งหลายเป็นพระเป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด

---

2 พระอื่น ๆ หมายถึง บุตรเหนือธรรมชาติของพระเจ้า

เจ้าทุกคนนั้นแหละถึงกระนั้น พวกเจ้าก็จะตายอย่างมนุษย์และ
ล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่ง ” ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น
พิพากษาแผ่นดินโลกเพราะประชาชาติทั้งสิ้นเป็นของพระองค์
(สดด. 82:6-8)

ความคับข้องใจกับครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ทำให้พระองค์ไม่
เหลือครอบครัวมนุษย์เลย นี่ทำให้พระองค์เสียใจยิ่งนัก พระองค์ทรงละทิ้ง
ใหม่? ไม่ ไม่เสียทีเดียว

ความรักอันยืนหยัดของพระเจ้า

ลองทายดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากเกิดหายนะที่หอบาเบล?
พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์แก่อับราฮัม ชายชราซึ่งแต่งงานกับนางซาร่าห์หญิงชราที่เลยวัยจะมีลูกได้แล้ว พระเจ้าทรงทำสัญญากับอับราฮัม
พระองค์ทรงสัญญาว่าชายชราที่ภรรยาจะมีบุตรชาย พระเจ้าจะทรงทำ
ปาฏิหาริย์ บุตรชายของพวกเขาจะเป็นจุดเริ่มต้นของครอบครัวมนุษย์ใหม่
สำหรับพระเจ้าบนแผ่นดินโลก (ปฐมก. 12:1-9; 15:1-6; 18:1-15)

หลังจากที่พระเจ้าได้ให้มนุษย์ชาติตกอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของ
สมาชิกครอบครัวในสวรรค์ของพระองค์ที่เป็นพระอื่น ๆ หรืออีกชื่อหนึ่ง
สำหรับผู้ช่วยของพระเจ้าที่เป็นวิญญาณคือบุตรทั้งหลายของพระเจ้า
พระเจ้ายิ่งทรงต้องการที่จะเริ่มต้นอีกครั้งกับครอบครัวใหม่ของพระองค์
เอง โดยทรงเริ่มต้นกับอับราฮัม อับราฮัมเป็นผู้ที่เชื่อในพระสัญญาต่าง ๆ
ของพระเจ้า (ปฐมก. 15:6) ท่านไม่ต้องการหรืออยากได้รับความสนใจและ
ความโปรดปรานจากพระเจ้าเลย แต่เป็นพระเจ้าเองที่ได้เลือกอับราฮัมเพื่อ
จะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างอับราฮัมกับพระเจ้าได้เริ่มต้น
มาจากพระเจ้าก่อน อับราฮัมเพียงแต่เชื่อในสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเขา

หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของอับราฮัมกับพระเจ้า เริ่มต้นด้วยการเข้าสู่หน้ที่ เป็นสัญลักษณ์ทางกายภาพ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงความสัมพันธ์ที่เริ่มต้นจากการทรงเรียกของพระเจ้า จากความเชื่อของอับราฮัม (ปฐก. 17:1-14; รม. 4:1-12) และทั้งครอบครัวของอับราฮัมก็ปฏิบัติตาม (ปฐก. 17:23) การมีสัญลักษณ์นี้เป็นการทำเครื่องหมายให้แก่ทายาทของอับราฮัม ว่าพวกเขาเป็นคนที่พระเจ้าทรงต้องการให้เป็นครอบครัวของพระองค์ เช่นเดียวกับผู้หญิงในตระกูลของอับราฮัม เนื่องจากพวกเขาต้องแต่งงานกับทายาทคนภายในเผ่าของอับราฮัมเท่านั้น เมื่อพวกเขาตัดสินใจมีบุตรของตัวเอง สัญลักษณ์สุหน้จะเป็นเครื่องย้ำเตือนว่าพระเจ้าทรงสร้างเผ่าของพวกเขาจากอับราฮัมและนางซาราห์อย่างเหนือธรรมชาติอย่างไร

เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องตระหนักว่า สัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อในพระสัญญาต่างๆ ของเจ้านั้นคือ ความเชื่อ พระเจ้าไม่ได้ทรงเข้าหาอับราฮัมเพราะว่าพระองค์จะทรงพบคนที่รักษากฎต่างๆ ได้ดี ความรอดไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของประพฤติ เราไม่อาจทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้รับความรอด ถ้าหากเป็นเพราะวิธีนั้น พระเจ้าก็คงติดค้างเราเนื่องจากการประพฤติของเรา พระองค์คงติดค้างเราบางอย่างเนื่องจากความสำเร็จของเรา คิดว่านั่นฟังดูเหลวไหลขนาดไหน แทนที่จะเป็นแบบนี้ อับราฮัมกับบรรดาทายาทของท่านแสดงความเชื่อในพระสัญญาของพระเจ้าโดยทำสัญลักษณ์ของสัญญา (การสุหน้) นี้เป็นวิธีภายนอกที่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาก็ดีต่อผู้ใด

อัครทูตเปาโลใช้อับราฮัมเป็นตัวอย่งของการเชื่อภักดี (รม.4:1-12) อับราฮัมเชื่อและพระเจ้าทรงยอมรับท่านก่อนเชื่อฟังกฎบัญญัติต่างๆ เสียอีก ท่านปฏิบัติตามบัญญัติต่างๆ ภายหลังจากแสดงให้เห็นว่าท่านเชื่อพระเจ้า กฎบัญญัติต่างๆ ไม่ได้แทนที่การเชื่อ การเชื่อ (ความเชื่อ) เป็นสิ่ง

ที่จำเป็นที่สุด ความภักดีต่อการเชื่อนั้นซึ่งเป็นการเชื่อในพระเจ้าไม่ใช่ผู้อื่น เป็นสิ่งที่เราจะพูดถึงภายหลังครับ การเชื่อและการภักดีเป็นสองสิ่งที่แยกจากกัน ทั้งคู่สัมพันธ์กันแต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่าจะทรงประทานบุตรชาย และบุตรชายคนนั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นของครอบครัวใหม่ซึ่งจะเติบโตขึ้นเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ นี่เป็นสัญญาฉบับที่สองของพระเจ้าหลังจากหายนะที่สวนเอเดน พระเจ้าทรงทำสัญญาฉบับแรกกับโนอาห์ สัญญาทั้งสองฉบับถูกออกแบบเพื่อสงวนรักษาความฝันของพระเจ้าที่จะมีครอบครัวมนุษย์ แต่พระเจ้าสัญญาเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวกับพระเจ้าที่ไม่ทรงละทิ้งเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวกับการครอบคลุมถึงข้อเสนอต่อชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนอีกด้วย พระเจ้าไม่ทรงละทิ้งมนุษยชาติ พระองค์ไม่อาจทรงหยุดรักผู้คนได้ พระเจ้าทรงยังคงประสงค์ครอบครัวมนุษย์

พระเจ้าทรงรักษาสัญญาต่ออับราฮัม อับราฮามกับนางซาราห์ ได้มีบุตรชายและทั้งคู่ตั้งชื่อว่าอิสอัค (ปฐมก. 17:19-21; 21:1-7) เผ่าของอับราฮัมจะเป็นที่รู้จักว่า “อิสราเอล” นี่คือนามสำหรับครอบครัวมนุษย์ของพระเจ้า ที่ใช้บ่อยที่สุดในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (ปฐมก. 32:28; ฉธบ. 32:9; อสย. 44:1) ส่วนคนจากชนชาติอื่นๆ ละ คนที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้อยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของบุตรของพระเจ้าหลังการก่อกบฏที่หอบาเบลนั้นไง? พวกเขาถูกเรียกว่าเป็น “คนต่างชาติ” ในพระคัมภีร์ คำนั้นหมายความว่า “ไม่ได้มาจากคนอิสราเอล” และถึงแม้ว่ามีกรก่อกบฏที่หอบาเบล แต่พระเจาก็ไม่ได้ทรงลืมเกี่ยวกับคนเหล่านี้

ไม่เพียงแต่พระเจ้าทรงเริ่มต้นใหม่กับคนใหม่ (คนอิสราเอล) เท่านั้น พระองค์ยังทรงบอกอับราฮัมว่าวันหนึ่ง ทายาทของท่านจะเป็นพรแก่ชนชาติต่างๆ ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทรงปฏิเสธิกด้วย (ปฐมก. 12:3)! หลายปีต่อมา พระเยซูซึ่งทรงมาจากครอบครัวของอับราฮัมจะทรงเป็นบุตรที่ทรง

มีเอกลักษณ์เฉพาะไม่เหมือนผู้ใด จะทรงนำชนชาติทั้งสิ้นในโลกนี้กลับไป
สู่พระเจ้า (กท. 3:16-18, 26-29) ก่อนที่พระเยซูเสด็จมาในโลกนี้ บรรดา
คนต่างชาติจะเข้าร่วมกับครอบครัวของพระเจ้าได้นั้น ต้องเลือกที่จะปฏิเสธ
พระอื่น ๆ ทั้งหมดและเชื่อในพระเจ้าของคณอิสราเอล และทำสัญญาพันธ
แห่งสัญญาของพระเจ้า (การเข้าสู่หน้ต)

หลังจากสมัยของอับราฮัม เวลาผ่านไปยาวนานกว่าจะถึงสมัยที่
พระเยซูทรงบังเกิด ประวัติศาสตร์ของคณอิสราเอลซึ่งเป็น “ส่วนขององค์
พระผู้เป็นเจ้า” (ฉบบ. 32:9) แต่กลับไม่ได้เป็นเรื่องราวที่ประสบความสำเร็จ
พวกเขาเป็นคนของพระเจ้า แต่น่าเศร้าที่ความภักดีของพวกเขา มัก
ล้มเหลว ซึ่งเวลาที่เลวร้ายที่สุดยังมาไม่ถึง

บทที่สาม :

พระเจ้าทรงถูกรอครวของพระองค์ทรงยศ

ประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องราวที่ยืดยาวที่มีการพลิกผันมาก เต็มไปด้วยชัยชนะและเรื่องเศร้า พระเจ้าไม่ได้ทรงประหลาดใจ และพระองค์ทรงรู้ดีว่าจะคาดหวังอะไรกับมนุษย์ พระองค์จะทรงรู้ดีเสมอว่าพระองค์ทรงกำลังรับมือกับใครอยู่

ไม่เป็นที่ต้อนรับอีกต่อไป

พระเจ้าทรงให้อับราฮัมรู้ถึงอนาคตว่าทายาทของท่านจะยากลำบาก พระองค์ทรงเชื่อตรง พระองค์ทรงบอกอับราฮัมว่า ““เจ้าจงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในดินแดนซึ่งไม่ใช่ที่ของพวกเขา และพวกเขาจะต้องรับใช้ชาวเมืองนั้น ชาวเมืองนั้นจะกดขี่เขาถึงสี่ร้อยปี” (ปฐมก. 15:13, NLT) นี่จึงเป็นข่าวร้าย แต่หลังจากนั้นพระเจ้าก็ได้ทรงจัดเตรียมความหวังบางอย่าง “ส่วนชนชาติที่เขารับใช้อยู่นั้น เราจะพิพากษาลงโทษ ต่อมาเชื้อสายของเจ้าจะออกมา พร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย” (ปฐมก. 15:14)

เหมือนกับที่พระเจ้าได้ตรัสไว้ ทายาทของอับราฮัมได้ย้ายไปที่ยังอียิปต์ในที่สุดและถูกกษัตริย์แห่งอียิปต์กดขี่ ยาโคบหลานชายของอับราฮัมได้นำพวกเขาไปที่นั่น พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อของยาโคบเป็นอิสราเอล (อพย. 1) พวกเขาไปที่นั่นโดยได้รับการเห็นชอบจากพระเจ้า เพื่อจะหลีกเลี่ยงจากการขาดแคลนอาหาร (ปฐมก. 45:5-11) แต่พวกเขาทำผิดที่ไม่ได้กลับไปยังแผ่นดินที่พระเจ้าประทานให้ แม้หลังจากที่การขาดแคลนอาหารผ่านพ้นไปแล้วก็ตาม

ระหว่างที่อยู่ที่ยิปต์นั้นชนชาติอิสราเอลก็เติบโต มีขนาดใหญ่เสียจน กษัตริย์ทรงรู้สึกหวาดกลัวว่าจะสามารถปกครองประเทศได้อยู่หรือไม่ (อพย. 1:8-10) พระองค์สั่งจึงให้คนอิสราเอลเป็นทาสแรงงานและสังหาร ทารกเกิดใหม่ทั้งหมดถ้าหากเป็นเด็กผู้ชาย (อพย. 1:14-16) แต่พระเจ้าได้ ทรงแทรกแซงและทำให้คนอิสราเอลแข็งแรงยิ่งกว่าเดิม (อพย. 1:8-21) คนอิสราเอลใช้เวลาสี่ร้อยปีในอียิปต์ภายใต้สภาวะอันโหดร้าย ในที่สุด พระเจ้าก็ทรงแทรกแซงและสงวนชีวิตทารกชายที่ชื่อโมเสส พระเจ้าทรง จัดสถานการณ์ต่างๆ ให้ทารกนั้นได้ถูกเลี้ยงดูอยู่ในราชวัง - ใต้กษัตริย์ อียิปต์ (อพย. 2:1-10) โมเสสใช้ชีวิตอย่างผู้มีอภิสิทธิ์ แต่แล้ววันหนึ่ง ท่าน ประกอบอาชญากรรมร้ายแรง ท่านสังหารคนขณะต่อสู้เพื่อปกป้องคน อิสราเอลซึ่งช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ โมเสสจึงหนีจากอียิปต์เพื่อหลบหนีจาก การถูกลงโทษ

โมเสสพบกับชีวิตใหม่ในทะเลทรายมีเดียน พระเจ้าทรงพบกับท่าน ที่ภูเขาศีนายในพุ่มไม้ที่เผาไหม้อยู่ การพบปะนี้ได้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ ของคนอิสราเอลและของโลก (อพย. 3:1-15) พระเจ้าทรงส่งโมเสสกลับไป ยังอียิปต์เพื่อเผชิญหน้ากับกษัตริย์ พระเจ้าทรงบอกท่านให้เรียกร้องให้ กษัตริย์ปลดปล่อยคนของพระเจ้าไป พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงปกป้อง โมเสสและจะทรงประทานฤทธิ์อำนาจแก่ท่าน (อพย. 3:16-22)

พระเจ้าทรงส่งภัยพิบัติต่างๆ มาต่อต้านอียิปต์ และต่อต้านพระ ซต่างๆ ของอียิปต์ หลังจากที่กษัตริย์ทรงปฏิเสธที่จะปล่อยคนอิสราเอลให้ เป็นอิสระ (อพย. 7-12) พระเจ้าทรงใช้โมเสสบังคับกษัตริย์ ให้ปลดปล่อย คนอิสราเอลออกจากพัฒนาการของอียิปต์ ท่านได้แยกทะเลแดงออกเพื่อ ช่วยพวกเขาให้รอดจากการถูกตามล่าโดยคนอียิปต์ที่ถูกไล่ตามเข้าไปใน ทะเลทรายเพื่อสังหาร (อพย. 13:17 ถึง อพย. 14) การข้ามทะเลแดงเป็น ปาฏิหาริย์ที่น่าประทับใจมากที่สุดในพระคัมภีร์ แต่ปาฏิหาริย์นี้ไม่ใช่แค่

การแสดงถึงฤทธิ์อำนาจเพื่อทำให้ทุกคนประทับใจเท่านั้น ปาฏิหาริย์นี้ยังเป็นการสงวนรักษาผู้คน พระเจ้าทรงประสงค์ครอบครัวของพระองค์

ธรรมเนียมปฏิบัติกับความภักดี

ในที่สุด พระเจ้าก็นำคนของพระองค์กลับมายังสถานที่ดั้งเดิม ที่พระองค์ตรัสกับโมเสสในพุ่มไม้ที่เผาไหม้ ที่นั่นพระองค์ประทานธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์แก่คนอิสราเอล นั่นคือ ธรรมเนียมติสับประการ พระองค์ได้ทำสัญญาใหม่กับพวกเขาเหล่านั้น และเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องตระหนักว่าคนอิสราเอลเป็นคนของพระองค์อยู่ก่อนแล้ว ก่อนที่พระองค์ทรงประทานบัญญัติติสับประการเสียอีก พระเจ้าได้กล่าวถึงพวกเขาว่าเป็นครอบครัวของพระองค์ เมื่อโมเสสเผชิญหน้ากับกษัตริย์แห่งอียิปต์ (อพย. 3:7, 10; 4:23; 5:1; 6:7; 7:4) ธรรมเนียมปฏิบัติใหม่ไม่ได้เป็นการทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า แต่คนอิสราเอลเป็นครอบครัวของพระเจ้าก่อนอยู่แล้ว

เราจำเป็นต้องได้คำอธิบายเรื่องนี้เพิ่มเติม เพราะเรื่องนี้สำคัญมาก แทนที่พระเจ้าจะทรงให้พวกเขาทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระเจ้า พระองค์กลับทรงประทานธรรมเนียมปฏิบัติแก่คนของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าพวกเขาอยากอยู่ในครอบครัว ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นการแสดงให้พระเจ้าเห็นว่า พวกเขาจะภักดีและไม่ติดตามพระอื่น ๆ การเป็นผู้เชื่อที่ภักดีจะทำให้พระเจ้าทรงใช้พวกเขาทำพันธกิจกับชนชาติอื่น ๆ ทั้งหมดในฐานะ “ชนชาติแห่งปุโรหิต” (อพย. 19:5-6) พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษยชาติทั้งสิ้นอยู่ในครอบครัวของพระองค์ พระเจ้ากำลังเริ่มต้นกับคนหนึ่งกลุ่ม นั่นคือ คนอิสราเอล ถ้าหากพวกเขาเป็นผู้เชื่อที่ภักดี พวกเขาก็จะเป็นพรแก่ชนชาติอื่น ๆ ทั้งหมด (ปฐก. 12:3)

มีอีกสิ่งหนึ่งที่เราต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับสัญญานี้ นั่นคือ

ธรรมบัญญัติของพระเจ้า ที่ไม่ได้เกี่ยวกับการเป็นคนดีมากพอเพื่อจะทำให้พระเจ้าทรงรักพวกเขา พระเจ้าทรงรักคนอิสราเอลก่อนอยู่แล้ว (ฉบบ. 7:7-8) พระเจ้าทรงทำให้อับราฮัมกับนางซาราห์ผู้ชราามีบุตรชาย ซึ่งให้กำเนิดชนชาติอิสราเอล การมีครอบครัวเป็นวัตถุประสงค์ทั้งหมด พระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างรายการกฎบัญญัติต่างๆ เพื่อให้พวกเขามีคุณสมบัติที่จะเป็นครอบครัว แต่พวกเขาเป็นครอบครัวของพระองค์อยู่แล้ว ธรรมบัญญัติของพระเจ้าได้ถูกออกแบบขึ้นเพื่อช่วยลูกๆ ของพระองค์ เพื่อหลีกเลี่ยงพระอื่น ๆ และมีชีวิตที่มีความสุขในการอยู่ร่วมกัน การเชื่อฟังพระเจ้าไม่ได้ทำเพื่อให้พระเจ้าทรงรักพวกเขามากขึ้น

เหมือนกับก่อนหน้านี้คือ พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเจตน์จำนงเสรีของพวกเขา พระองค์แค่ขอให้พวกเขาเชื่อในพระองค์ – เชื่อในสิ่งที่พระองค์ทรงเป็น ขอให้พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาขึ้นจากความรัก และพวกเขาควรหันไปจากพระอื่น ๆ ทั้งหมด แต่สมาชิกของคนอิสราเอลทุกคนละทิ้งความรักของพระเจ้าได้ ถ้าหากพวกเขาต้องการ พวกเขาเลือกที่จะไม่เชื่อได้ และพวกเขาเลือกที่จะบูชาพระอื่นได้ แต่อย่างที่เราจะได้เห็นกันหลายๆ คนก็ทำอย่างนั้น

จากนั้นคนอิสราเอลก็ออกจากภูเขาซีนาย ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระเจ้าประทานธรรมบัญญัติให้แก่พวกเขา พระเจ้าทรงนำพวกเขาในรูปลักษณะของมนุษย์ (ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์) ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมอบให้ (อพย. 23:20-23; วนฉ. 2:1) และในตลอดเส้นทางนั้น พวกเขาได้บ่นว่าไม่มีน้ำและอาหารที่เพียงพออยู่ตลอดเวลา ซึ่งพระเจ้าก็ทรงจัดเตรียมในสิ่งที่พวกเขาได้ขอไว้ (อพย. 15:22-27; 16:1-30) พวกเขาต้องต่อสู้กับเหล่าศัตรูที่แข็งแกร่งในแผ่นดินเหล่านั้น และพระเจ้าก็ทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการถูกทำลาย (ฉบบ. 2-3; Joshua 11-12; สดด. 136:10-24; กิจการ 13:19)

การตกต่ำ

คุณอาจจะคิดว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงนำคนอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินพันธสัญญาแล้ว พวกเขาจะรู้สึกซาบซึ้งต่อพระเจ้า หรือคุณอาจจะคาดหวังว่าการเชื่อและการรักดีของพวกเขาแข็งแกร่งมาก แต่ความเป็นจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย และแทนที่จะเป็นแบบนั้น พวกเขากลับตัดสินใจที่ใช้ชีวิตร่วมกับสิ่งชั่วร้ายในชนชาติของตัวเอง แทนที่พวกเขาจะปฏิเสธและขับไล่คนให้ออกจากแผ่นดิน หากพวกเขาเลือกบูชาเทพเจ้าและพระอื่น ๆ หรือบูชารูปเคารพของตัวเอง แต่ดูเหมือนว่าคนอิสราเอลจะลืมนั่นสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงทำเพื่อพวกเขาไปเสียแล้ว พวกเขาลืมนว่าการเป็นกบฏได้ก่อหายนะขึ้น ความไม่จงรักภักดีและไม่มีความรักต่อพระเจ้านำไปสู่ความเลวทราม

ทูตของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และท่านกล่าวว่า “เราได้นำเจ้าทั้งหลายขึ้นมาจากอียิปต์ และได้นำพวกเจ้าเข้ามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายว่า ‘เราจะไม่มีการหักพันธสัญญาที่เรากับเจ้าเลย และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ พวกเจ้าจงทำลายแท่นบูชาของพวกเขาสลายเสีย’ แต่เจ้าทั้งหลายไม่เชื่อฟังเรา ทำไมเจ้าทำเช่นนี้เล่า? ฉะนั้นนั้นเรากล่าวด้วยว่า เราจะไม่มีขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้าทั้งหลาย แต่พวกเขาจะเป็นหอกข้างแคร่ของพวกเจ้า และบรรดาพระของพวกเขาก็จะเป็นบ่วงดักเจ้าทั้งหลาย” (วนฉ. 2:1-3)

พระเจ้าต้องพิพากษาคนของพระองค์... อีกครั้ง พระองค์บอกกับคนอิสราเอลว่า “เราจะละทิ้งเจ้าไว้ตามลำพัง ให้เรามาดูกันว่าเจ้าจะทำการต่างๆ ด้วยตัวเองอย่างไรในเมื่อเจ้าไม่ต้องการเรา” ซึ่งเราเคยเห็นเหตุการณ์นี้มาแล้ว และก็อย่างที่เรารู้ได้ เห็น คนของพระเจ้าทำการต่างๆ ทีเลวร้ายมาก เมื่อไม่มีพระเจ้าทรงอยู่ด้วย และเนื่องจากเรากำลังทบทวนประวัติศาสตร์

ที่ผ่านไป แล้ว และคงคุ้นเคยกับการตอบสนองของพระเจ้าเป็นอย่างดี พระองค์ทรงกลับมาหาคนอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่า เพื่อนำพวกเขาออกจากความยุ่งยากลำบากเหล่านี้ เราทุกคนรู้จักคนแบบนั้น บางทีคุณเอง ก็เป็นคนหนึ่ง ที่คอยช่วยเหลือใครบางคนเพราะความรัก แม้ว่าจะถึง จุดที่ดูเหมือนว่าจะไร้เหตุผลไปแล้วก็ตาม และถ้าหากคุณสามารถคิดถึงสิ่งที่ พระเจ้าทรงกำลังทำอยู่ มันอาจจะดูเหมือนจะไร้สติก็จริง แต่พระเจ้าก็ยังคงต้องการครอบครัวมนุษย์ แม้พระองค์จะไม่ใช่สิ่งที่ต้องการก็ตาม ความรักของพระเจ้าเกินความเข้าใจของเราจริง ๆ

พระธรรมผู้วินิจฉัยทั้งเล่ม ได้บันทึกถึงวงจรการก่อกบฏฝ่าย วิญญาณอันไม่รู้จักจบสิ้น ความทุกข์ทรมานจากการก่อกบฏ การร้อง เรียกว่าความช่วยเหลือจากพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งทรงหวนกลับมาด้วยความรัก แล้วทรงช่วยเหลือ วงจรนี้ดำเนินไปอยู่หลายร้อยปี จนมาถึงจุด ที่คนในชนชาติอิสราเอลเรียกร้องให้ซามูเอล ซึ่งเป็นปุโรหิตและผู้พยากรณ์ ให้เจิมตั้งกษัตริย์ปกครองพวกเขา ก่อนหน้านั้นชนชาติของพวกเขาไม่เคย มีกษัตริย์มาก่อน

ไม่แปลกใจเลยที่การเลือกกษัตริย์ (ซาอูล) โดยคนของพระเจ้าจะเป็น หายนะครั้งใหญ่ ซึ่งคุณรู้ว่าสิ่งต่างๆ จะไม่เป็นไปด้วยดีแน่ๆ หากการ เลือกกษัตริย์องค์ใหม่ของคุณ ต้องมาจากการถูกลากตัวออกมาจากที่ ซ่อนเพื่อให้ขึ้นมาเป็นกษัตริย์ (1 ซมอ. 10:22) แต่ในที่สุดแล้ว พระเจ้าก็ เลือก ดาวิดแทนที่ซาอูล ดาวิดเป็นคนบาปมากก็จริงแต่ก็ยังดีกว่าซาอูล เพราะเขายังคงแสดงความภักดีและรักพระเจ้าเสมอ แม้ว่าท่านละเมิด ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าในบางข้อ แต่ท่านกลับใจใหม่และไม่เคยบูชา พระอื่นเลย ด้วยเหตุผลนี้ พระเจ้าทรงทำสัญญากับดาวิดว่าบุตรของท่าน เท่านั้น ที่เป็นกษัตริย์ที่แท้จริงของคนอิสราเอล

สัญญานี้ว่าด้วยการสร้างราชวงศ์ของดาวิด พระเจ้าจะทรง

พิจารณาโอรสของพระองค์เพียงเท่านั้นที่จะให้เป็นกษัตริย์ที่ถูกต้อง แต่นำเศร้าที่ประวัติศาสตร์ที่เหลือของคนอิสราเอลในพระคัมภีร์ พูดถึงคนที่ เป็นทายาทของดาวิด แต่กลับไม่เหมาะสมที่จะเป็นกษัตริย์ พระเจ้า ทรงต้องถอดทายาทหลายคนของดาวิดออก เพราะพวกเขาไม่รักดีต่อ พระเจ้า แต่กลับหันไปติดตามพระอื่นๆ ทายาทของดาวิดที่ได้รับสืบทอด บัลลังก์ ควรจะรักพระเจ้าเช่นเดียวกับที่มาจากวงศ์วานของดาวิด นี่เป็น เหตุผลที่กษัตริย์ทุกองค์ควรรักษาสำเนาธรรมบัญญัติของพระเจ้าไว้กับ ตัว (ฉธบ.17:18; 2 พกษ. 11:12) เพราะท่านต้องเป็นตัวอย่างอันเป็นเลิศ ของผู้เชื่อที่รักดี

ซาโลมอนโอรสของดาวิด เป็นกษัตริย์ที่มั่งคั่งที่สุดและมีอำนาจ มากที่สุดในประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอล แต่นำเศร้าที่การเชื่อและการ รักดีของท่านในพระเจ้าเปลี่ยนไป ท่านบูชาพระอื่นๆ และแต่งงานด้วย เหตุผลทางการเมืองหลายครั้ง ซึ่งนำการบูชาพระอื่นๆ มาสู่คนอิสราเอล (1 พกษ. 11:1-8) ซาโลมอนเริ่มวงจรรการประนีประนอมและก่อกบฏฝ่าย วิญญาณที่นำไปสู่ความพินาศของชนชาติอิสราเอล

การทรยศสุดท้าย

หลังการสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน คนอิสราเอลสืบเผ่าจาก ทั้งหมดสิบสองเผ่า ได้ก่อจลาจลต่อต้านโอรสของพระองค์ซึ่งเป็นกษัตริย์ องค์ใหม่ (1 พกษ. 11:41-12:24) ชนชาติอิสราเอลแตกออกเป็นสอง ส่วนตามเผ่าและแผ่นดิน ตอนนี้ครอบครัวของพระเจ้าแตกแยก เป็นเรื่อง นำเศร้าที่กษัตริย์หลายพระองค์ในช่วงเวลานี้ของประวัติศาสตร์ของคน อิสราเอล ไม่เคยได้เห็นแม้กระทั่งสำเนาธรรมบัญญัติของพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ (2 พกษ. 22:8-13)

ส่วนทางตอนเหนือของชนชาติที่แตกแยกได้เริ่มติดตามพระ

อื่นๆ ทันที่และภักดีต่อพระเหล่านั้น (1 พกษ. 12:25-33) แทนที่พวกเขาจะแสดงความเชื่อและความภักดีต่อพระเจ้า ผู้ที่ได้ประทานแผ่นดินและทำให้พวกเขาดำรงอยู่อย่างน่าอัศจรรย์ แต่พวกเขากลับทรยศพระเจ้า และนี่คือเหตุผลที่พระเจ้าทรงส่งบรรดาผู้เผยพระวจนะให้เดินท่องไปตลอดทั้งชนชาติ พร้อมกับเตือนคนที่กำลังบูชาพระอื่นๆ ว่านั่นเป็นการก่อกบฏฝ่ายวิญญาณ พวกเขาบอกกับคนเหล่านั้นที่กำลังทำตัวเหมือนกับ “โสเภณี” เหล่าบรรดาผู้เผยพระวจนะได้เรียกการบูชาพระอื่นๆ ว่าเป็นการมีชู้ฝ่ายวิญญาณ เป็นการเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจน ส่วนทางตอนใต้ของประเทศได้ก่อกบฏฝ่ายวิญญาณซ้ำกว่า ถึงแม้ว่าบาปนั้นจะค่อย ๆ เกิดขึ้นอย่างช้าๆ แต่ก็ยังคงเป็นบาปอยู่นั่นเอง

การละทิ้งพระเจ้าไม่เคยก่อให้เกิดผลดี เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านจะตามทัน” (กตว. 32:23) พระเจ้าทรงปล่อยให้คนของพระองค์ใช้เสรีภาพแล้วซัดใช้ผลลัพธ์อันเลวร้ายต่างๆ เหมือนกับครั้งอื่นๆ และในปี 722 ก่อนคริสตกาล ส่วนทางตอนเหนือของชนชาติที่ถูกคนอัสซีเรียรุกราน

คนอัสซีเรียมีชื่อเสียงในด้านความเหี้ยมโหด พวกเขากระจัดกระจายคนสิบเผ่าออกไปทั่วโลก พังทลายครอบครัว และปล้นทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของ ส่วนสองเผ่าที่เหลือทางตอนใต้ได้ถูกคนบาบิโลนพิชิตประมาณหนึ่งร้อยปีต่อมา (586 ปีก่อนคริสตกาล) และคนอิสราเอลนับพันนับหมื่นคนได้ถูกกวาดต้อนไปยังกรุงบาบิโลน

ถ้าหากพระเจ้าตัดสินพระทัยว่าจะไม่ทรงช่วยคนของพระองค์อีกต่อไป ก็คงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เพราะพวกเขาได้ก่อกบฏมาแล้วหลายต่อหลายครั้งในช่วงระยะพันปีนับตั้งแต่สมัยของอับราฮัมเป็นต้นมา การที่คนอิสราเอลได้รับสิ่งที่สมควรได้รับก็ดูเหมือนจะถูกต้องดี แต่นั่นก็ไม่ใช่วิธีที่พระเจ้าทรงรับมือกับมนุษย์

แทนที่พระเจ้าจะทรงล้มเลิกแผนการ พระองค์ก็กลับทรงตัดสินพระทัยว่าพระองค์จะทรงยังคงต้องการครอบครัวมนุษย์อยู่ แต่การที่จะนำคนของพระองค์และมนุษยชาติทั้งสิ้น กลับมาสู่ครอบครัวของพระองค์ได้นั้น ต้องกำหนดให้มีการเปลี่ยนวิธี พระเจ้าได้ทรงทำสัญญาต่อเนื้อเป็นชุดกับคนของพระองค์ ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพวกเขาก็เป็นเพียงแค่มนุษย์ พวกเขาล้มเหลว... พวกเขาล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำเล่า มนุษยชาติที่เหลือได้ถูกมอบหมายให้กับผู้ช่วยที่เป็นวิญญาณ ซึ่งก็คือบุตรทั้งหลายของพระเจ้า (ฉธบ. 32:8) แต่วิญญาณเหล่านั้นได้ก่อกบฏและเป็นศัตรูกับพระเจ้าแห่งคนอิสราเอล ซึ่งเป็นพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขาเอง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ดูสลับซับซ้อน

พระเจ้าทรงมีทางออกให้สองส่วนด้วยกันสำหรับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เมื่อลูกๆ คนสุดท้ายในครอบครัวของพระเจ้า กำลังถูกกวาดต้อนให้ไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน พระเจ้าก็ทรงกระตุ้นเตือนให้ผู้เผยพระวจนะสองท่าน (เยเรมีย์กับเศเสเคียล) ไปบอกกับคนอิสราเอลว่า พวกเขาไม่ได้ถูกลืมโดยสิ้นเชิง พระเจ้าจะทรงทำ “สัญญาใหม่” กับลูกๆ ของพระองค์ และสัญญานี้จะรวมถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณของพระองค์ สู่สมาชิกครอบครัวของพระเจ้า (ยรม. 31:31-34; อสค. 36:22-28) ซึ่งรวมไปถึงวิธีใหม่ที่จะมาถึงด้วย

แต่วิธีใหม่ไม่ได้อธิบายว่าพระเจ้าต้องการที่จะรักษาสัญญาอย่างไร โดยที่ไม่ทำลายหรือเปลี่ยนแปลงสัญญาเหล่านั้น มีคนอิสราเอลจำนวนมากที่ปฏิเสธพระเจ้าและบูชาพระอื่นๆ พวกเขาแสดงการหมิ่นประมาทพระเจ้าโดยการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ สิ่งเหล่านี้ทำให้พระเจ้าทรงโทมนัสยิ่งนัก พระองค์ทรงต้องการที่จะรักษาสัญญาของพระองค์ แต่ลูกๆ ของพระองค์จำนวนมาก กลับถูกล่อลวงให้บูชาพระอื่นๆ ของชนชาติอื่นๆ

และนั่นเป็นหนทางแห่งความตาย คุณยังจำสิ่งที่เกิดขึ้นในสวนเอเดนได้หรือไม่ ว่ามนุษย์ทุกคนต้องตายเนื่องจากการทรยศของอาดัมกับเอวา พวกเขาไม่สามารถมีชีวิตนิรันดร์ เว้นแต่พวกเขาจะหันกลับไปหาพระเจ้าผู้เที่ยงแท้และเชื่อในความรักและพระสัญญาต่างๆ ของพระองค์ มีชาวอิสราเอลจำนวนมากได้ลืมเรื่องราวเหล่านั้นไปทั้งหมด พวกเขาไม่สามารถหยิบเลือกพระต่างๆ ทุกครั้งตามที่นี้กอยาก แต่ไม่ใช่บุฟเฟต์ฝ่ายวิญญาณที่จะเลือกพระต่าง ๆ ตามความต้องการ พวกเขาควรที่จะต้องเชื่อในพระเจ้าเที่ยงแท้และต้องไม่ละทิ้งความเชื่อ

สถานการณ์เหล่านี้เป็นปัญหา และโดยเฉพาะกับกษัตริย์ของคนอิสราเอลที่มีความยุ่งยากมากกว่าเดิม พระเจ้าได้สัญญากับดาวิดว่า โอรสของท่านจะได้สืบทอดบัลลังก์ต่อจากท่าน แต่พวกเขาหลายคนกลับหันเหไปจากพระเจ้า พระเจ้าไม่อาจละเลยต่อการขาดความเชื่อและการไม่จงรักภักดีได้ แต่พระองค์เองก็ไม่อาจทำลายพระสัญญาของพระองค์ได้ด้วยเช่นกัน นั่นดูเหมือนจะเป็นการยอมรับว่าแผนการทั้งหมดนี้ ดูเป็นความคิดที่ดูไม่เข้าท่า แต่มีหรือที่พระเจ้าผู้ทรงรู้ทุกสิ่งจะมีความคิดที่ดูไม่เข้าท่าได้

แล้วพระเจ้ารักษาพระสัญญาต่างๆ กับคนที่ปฏิเสธพระองค์และถูกแยกออกจากพระองค์ได้อย่างไร? พวกเขาเหล่านั้นต้องการหัวใจใหม่ พวกเขาต้องการการประทับอยู่ของพระเจ้า เพื่อที่จะคอยแนะนำพวกเขา สิ่งที่สำคัญก็คือทายาทของอับราฮัมและของดาวิด ผู้ที่จะเป็นกษัตริย์สูงสุดและเป็นพระฉายาที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า ทายาทผู้นั้นจำเป็นต้องทำลายกำแพงแห่งความตาย ที่ตกอยู่ในเชื้อสายมนุษย์ด้วยกัน แต่มนุษย์ธรรมดาๆ จะเอาชนะความตายได้อย่างไรกัน? เขาผู้นั้นจะต้องเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน และทั้งหมดนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร

นี่ไม่ใช่ปัญหา...

บทที่สี่ :

พระเจ้าทรงเข้าร่วมเป็น สมาชิกครอบครัวมนุษย์ของพระองค์

คริสเตียนรู้เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซูทั้งหมด พวกเขา
รู้ว่าพระองค์ทรงบังเกิดอย่างน่าอัศจรรย์ โดยมารีย์หญิงสาวซึ่งเป็นหญิง
พรหมจารีย์ (มธ. 1:18-25) คนที่ไม่ใช่คริสเตียนจำนวนมากก็อาจจะคุ้นเคย
กับรูปทวารอกพระเยซูที่อยู่ในรางหญ้า โดยเฉพาะการประดับประดาตกแต่ง
คริสต์มาสต่างๆ และบทเพลงคริสต์มาสเก่าแก่อีกหลายๆ เพลง ที่ได้พูดถึง
พระเยซูว่าทรงทำให้คำพยากรณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม
เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น สำเร็จลงได้อย่างไร

พระเยซูทรงมีสิ่งอื่นๆ มากกว่าไม้กางเขน

จุดที่น่าสนใจทั้งหมด มักอยู่ที่พระเยซูได้ทรงบังเกิดในโลก เพื่อ
สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนในภายหลัง พระองค์ทรงเป็นหนทางแห่งการ
ให้อภัยของเราและด้วยเหตุผลนี้ พระองค์จึงเป็นหนทางที่เราจะกลับเข้า
สู่ครอบครัวของพระเจ้าได้ (ยน. 3:16) เมื่อคริสเตียนส่วนใหญ่นึกถึง
พระเยซู พวกเขามักจะนึกถึงไม้กางเขน แต่นั่นก็ทำให้พลาดสิ่งสำคัญ
หลายๆ อย่างไป

ข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ที่มีชื่อว่า “เยซู” ได้
สูญหายไปเมื่อเรามัวแต่จดจ่อไปที่ไม้กางเขนเพียงเท่านั้น คริสเตียนส่วน
มากไม่ได้ตระหนักเลยว่า ยังมีอีกหลายเหตุผลที่พระเจ้าทรงจำเป็นต้อง
กลายเป็นมนุษย์ อีกเหตุผลหนึ่งคือ เพื่อให้พระสัญญาต่างๆ ใน

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าทำกับมนุษย์นั้นสำเร็จลง และอีกเหตุผลหนึ่งคือเพื่อล้มล้างผลของการทรยศของวิญญาณเหนือธรรมชาติที่เราได้พูดถึงก่อนหน้านี้ไปแล้ว

และแผนการที่วันหนึ่ง มนุษย์จะอยู่กับพระเจ้าตลอดไปนั้น จะยังคงดำเนินต่อไป เพราะพระเจ้าได้ทรงปฏิเสธรที่จะทำลายมนุษย์ทั้งหมด แล้วหยุดยั้งแผนการของพระองค์ พระเจ้าจะทรงกลับมาหาคอบครัวมนุษย์ของพระองค์ตลอดไป โดยเสนอการให้อภัยและยังคงมีความสัมพันธ์กับครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ พระเจ้าต้องการให้พวกเขาเชื่อในพระองค์ มนุษย์จะต้องแสดงให้เห็นว่าพวกเขาเชื่อโดยการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า และสำแดงกับคนอื่น แต่ถึงอย่างนั้นลูกๆ ของพระเจ้ายังคงปฏิเสธพระองค์อยู่ตลอดเวลา เหมือนกับทุกครั้งที่พระเจ้าตรัสว่า “เจ้ายังคงอยู่กับเราได้ถ้าหากเจ้าเชื่อแล้วแสดงความภักดีของเจ้าให้เราเห็น” ปัญหาเหล่านี้กลับเลวร้ายลงยิ่งกว่าเดิม พระคัมภีร์ได้ใช้คำเปรียบเทียบกับแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง เพื่ออธิบายถึงพฤติกรรมนี้ (อสย. 53:6; มธ. 9:36) แกะมักจะหลงทางเสมอเมื่อไม่มีผู้ดูแล มนุษย์เองก็เช่นกัน

อย่างที่ผมได้เขียนไว้ในตอนท้ายของบทที่แล้วว่า ลูกๆ ของพระเจ้าต้องการหัวใจใหม่และการประทับอยู่ของพระเจ้า เพื่อช่วยให้พวกเขามีความเชื่อ พวกเขาต้องการวิธีที่จะรอดพ้นจากตัวเอง และรอดจากอนาคตที่ไม่มีพระเจ้า พระองค์ทรงรักพวกเขาและอยากให้พวกเขามีชีวิตนิรันดร์ จึงต้องมีวิธีสำหรับพระเจ้าที่จะรักษาสัญญาของพระองค์ที่จะกลับคำแช่งสาปแห่งความตาย และคอยช่วยคนของพระองค์ให้ดำเนินในความเชื่อต่อไปได้

พระเจ้ามีทางออกต่อปัญหาเหล่านี้อย่างคาดไม่ถึง พระองค์ต้องมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ต้องเข้าร่วมการเป็นสมาชิกของมนุษยชาติ นี่เป็นจุดที่พระเยซูได้เข้าสู่แผนการของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่กลายเป็น

มนุษย์ (ยอห์น 1:1, 14-15; คส. 1:15-20; 2:6-9) พระองค์จึงเป็นทางออกของทุกปัญหาเหล่านี้

การสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งมวลเท่านั้น ที่จะกลับคำแช่งสาปแห่งความตายที่ตกที่มนุษย์ นั่นหมายความว่าความตายของพระองค์ต้องตามมาด้วยการฟื้นจากความตาย นั่นต้องเป็นพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำได้ พระเยซูจึงเป็นทางออกสำหรับการทรยศ(การก่อกบฏครั้งแรก)และผลลัพธ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน

คุณยังจำสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัมได้ไหม? พระเจ้าได้เข้าแทรกแซงอย่างเหนือธรรมชาติเพื่อทำให้อับราฮัมกับนางซาราห์มีบุตรได้ นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของชนชาติอิสราเอล พระเจ้าบอกกับอับราฮัมว่า ทายาทคนหนึ่งของท่านจะเป็นพรแก่ชนชาติต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้ปฏิเสศที่เมืองบาเบล แต่มนุษย์จะทำทั้งหมดนั้นได้อย่างไร? นี่จึงเป็นเหตุผลที่ต้องเป็นพระเจ้าเท่านั้นที่จะทำได้ พระองค์ต้องเป็นทายาทที่ภักดีของอับราฮัม ซึ่งจะทำให้พระสัญญาที่ได้ช่วยพรแก่ชนชาติต่างๆ นอกเหนือไปจากคนอิสราเอลนั้นสำเร็จ พระเยซูจึงต้องเป็นเชื้อสายของอับราฮัม (มธ. 1:1; ลูกา 3:34) พระองค์ทรงเป็นลูกแห่งพันธสัญญาที่จะมาปลดปล่อยและรวบรวมชนชาติต่าง ๆ ที่กระจัดกระจายตอนเหตุการณ์ที่เมืองบาเบล (การกบฏครั้งที่ 3) เพื่อรวบรวมให้กลับมาเป็นชนชาติของพระเจ้า พระเยซูจึงเป็นคำตอบที่ได้ให้พันธสัญญากับอับราฮามนั้นสำเร็จ

นอกจากนั้นแล้วพระเยซูยังเป็นทายาทของดาวิด ดังนั้นพระองค์ทรงอยู่ในครอบครัวที่ถูกตั้งที่จะได้เป็นกษัตริย์ (มธ. 1:1; ลูกา 1:32; รม. 1:3) พระเยซูทรงเป็นทางออกสำหรับการทำสัญญากับดาวิดให้สำเร็จ พระองค์มีบรรพบุรุษที่ถูกตั้งและพระองค์ทรงภักดีต่อพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบ พระองค์ไม่เคยไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระองค์ไม่เคยทำบาปใดๆ (2 คร. 5:21; ฮบ. 4:15; 1 ปต. 2:22) ข้อเท็จจริงที่พระองค์ทรงไม่เคย

ทำบาปยังหมายความว่า พระเยซูเป็นตัวอย่างอันสมบูรณ์แบบถึงวิธีปฏิบัติ ตามกฎบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้าในสัญญาที่ภูเขาซีนาย พระเยซูทรงเป็น พระฉายาสูงสุดของพระเจ้า (2 คร. 4:4; คส. 1:15) พระองค์ทรงเป็นตัวอย่าง ถึงวิธีที่ฉายถึงพระเจ้า พระเจ้าต้องการให้เราทำตามแบบอย่างเหมือน พระเยซู (2 คร. 3:18; คส. 3:10) และยังรวมไปถึงการเป็นสาวก นั่นหมายความว่า ถึงอะไร เราจะพูดถึงเรื่องนี้ในภายหลัง

การที่พระเจ้าจะลงมารับสภาพเป็นมนุษย์ ดูจะเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ได้ยาก เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณที่ไม่มีใครสามารถมองเห็นได้ (1 ทมธ. 6:16) พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็น หนึ่งเดียว” (มรก. 12:29) TNCV แต่สำแดงพระลักษณะ พระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นพระลักษณะที่แตกต่างกันของพระเจ้า และพระเจ้าได้สำแดงพระองค์โดยการรับสภาพเป็นมนุษย์ในฐานะ พระเยซู (คส. 1:15, ฟลป. 2:7, ยน. 1:1, 14-15) บรรดานักศาสนศาสตร์ เรียกปรากฏการณ์นั้นว่าการบังเกิดเป็นมนุษย์ คำศัพท์ที่หมายถึงพระเจ้า ทรงมา “อยู่ในสภาพเนื้อหนัง” พระเยซูทรงเป็นมนุษย์คนเดียวที่พระเจ้า พระบิดาทรงพึงพาได้ ว่าพระองค์จะทำให้สัญญาต่างๆ นั้นให้สำเร็จ ซึ่ง มนุษย์ปกติไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้

คุณอาจจำได้ในก่อนหน้านี้ ผมได้เขียนว่าพระเจ้าทรงผู้ตั้งแต่ “ก่อน ทรงสร้างโลก” แล้วว่าพระองค์จะทรงส่งพระบุตรในฐานะพระเยซูผู้ทรง เป็นมนุษย์ เพื่อนำมนุษย์กลับมาสู่ครอบครัวของพระองค์ (อฟ. 1:1-14; 1 ปต. 1:20) เรื่องน่าอัศจรรย์นี้ก็คือ พระบุตรทรงเต็มพระทัยที่จะรับสภาพ เป็นมนุษย์ ถูกทรมาน และสิ้นพระชนม์ เพื่อให้พระเจ้าได้มีครอบครัว มนุษย์ นี่คือนบสนนส่วนน้อยหนึ่งของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ที่ได้อธิบายไว้ว่า

“เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในโลกนี้ พระองค์ตรัสแก่
พระเจ้าพระบิดาว่า “พระองค์เจ้าข้า เครื่องสัตว์บูชาและ
เครื่องบูชาอื่นๆ พระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์
ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์... ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะทำตามพระทัยของพระองค์
ตามที่มีเรื่องข้าพระองค์เขียนไว้ในหนังสือม้วน” (ฮบ. 10:5, 7)

เป็นเรื่องดีที่พระเจ้าพระบุตรเต็มใจจะมาบังเกิดเป็นพระเยซู
เพราะไม่เพียงแต่พันธสัญญาเดิมตกอยู่ในความเสี่ยงที่จะไม่ประสบผล
สำเร็จแล้ว การจะเอาชนะความทุกข์ยากทั้งหมด ที่เกิดจากการกบฏ
เหนือธรรมชาติก็จะตกอยู่ในความเสี่ยงเช่นเดียวกัน การกบฏเหล่านั้นจึง
เป็นเหตุผลให้พระเจ้าจำเป็นต้องเสด็จมาเป็นมนุษย์ เมื่อพระเจ้าทรง
เข้าร่วมการเป็นสมาชิกครอบครัวมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมสิ่ง
ต่าง ๆ เพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเยี่ยมมนุษย์ได้

พระเยซูมาเพื่อแก้ไขมากกว่าเป็นการก่อกบฏ

เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์คือพระเยซู พระองค์จึง
สามารถสิ้นพระชนม์ได้ นี่จึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความตายสามารถ
เอาชนะได้โดยการฟื้นคืนชีพเท่านั้น คุณไม่อาจฟื้นคืนชีพโดยไม่ผ่านความ
ตายมาก่อน เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าด้วยเช่นกัน พระองค์จึงทรง
มีฤทธิ์อำนาจที่จะนำพระองค์กลับมามีชีวิตได้ (ยอห์น 10:17-18) และ
เนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูนั้นเป็นแผนการของพระเจ้าแล้ว
พระองค์จึงทรงรู้ดีตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกแล้วว่าพระเจ้าจะทรงชุบพระเยซู
ขึ้นจากความตาย (กิจการ 2:23-24, 32; 3:15; 10:40; กท. 1:1)

เนื่องจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ทำให้ระยะห่างของเรา

กับพระเจ้าถูกเชื่อมเข้าด้วยกัน ความตายจึงถูกเอาชนะ และความตายก็เป็นผลกระทบจากการกบฏในสวนเอเดน ปัญหาที่อาดัมกับเอวาได้กบฏไว้โดยถูกล่อลวงโดยงู (ซาตาน) ก็ได้รับการแก้ไข และทุกคนที่เชื่อในการสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ก็จะได้รับยกโทษบาป ได้รับชีวิตนิรันดร์และได้อยู่ในครอบครัวของพระเจ้าตลอดไป (รม. 4:16-25; 8:10-11; 10:9-10; 1 คร. 6:14)

เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์เสด็จกลับไปยังอาณาจักรฝ่ายวิญญาณที่เรียกว่าสวรรค์ และได้ขึ้นครองบัลลังก์เคียงข้างพระเจ้าพระบิดา (มาระโก 16:19; ยอห์น 20:17; คส. 3:1; ฮีบ. 12:2) นี่จึงเป็นเหตุการณ์จำเป็น ที่ต้องเกิดขึ้นก่อนที่พระเจ้าจะส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้สถิตอยู่กับผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ (กจ. 2:33; รม. 8:9-11) พระเยซูทรงต้องจากไปเพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาได้ (ยอห์น 14:25-26; 15:26; 16:7; ลูคา 24:49)

การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นผลสำเร็จของพันธสัญญาใหม่ซึ่งเยเรมีย์กับเฮเสเคียลได้อธิบายไว้ (ยรม. 31:31-34; อสค. 36:22-28) พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นผู้ประทานฤทธิ์อำนาจเพื่อช่วยชนะเหนือความบาป (กท. 5:16-17) พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตในผู้เชื่อ “ยิ่งใหญ่กว่า” พระราชกิจต่างๆของพระเยซู (ยอห์น 14:12) พระเยซูทรงรู้ว่าการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะเป็นกุญแจสำคัญสู่การเริ่มต้นของพันธสัญญาใหม่ นี่จึงเป็นเหตุผลที่พระเยซูทรงบอกกับเหล่าสาวกในอาหารมื้อสุดท้ายว่า พระโลหิตของพระองค์เป็น “โลหิตแห่งพันธสัญญา” ที่หลั่งออกมาเพื่อพวกเขา (มธ. 26:28; มาระโก 14:24; ลูคา 22:20) เมื่อพระเยซูเสด็จสู่สวรรค์และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมายังแผ่นดินโลก มนุษยชาติก็ไม่ได้ต่อสู้กับบาปและสิ่งชั่วร้ายด้วยตัวเองอีกต่อไป

สรุปคือพระเจ้าต้องแก้ไขผลจากการก่อกบฏอันต่อเนื่องต่าง ๆ ของครอบครัวมนุษย์ให้สิ้นไปตลอดกาล โดยที่พระองค์ต้องกลายเป็นมนุษย์ และปฏิบัติตามเงื่อนไขทั้งหมดของพันธสัญญาด้วยพระองค์เอง

ย้อนกลับไปที่คำถามเดิมในหนังสือเล่มนี้ว่า “พระเจ้าต้องการอะไร?” พระองค์ต้องการคุณ! พระองค์จึงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ให้มายังโลกคือพระเยซู เพื่อแก้ไขปัญหาของความตายและความบาป เพื่อให้พันธสัญญาต่าง ๆ กับมนุษยชาตินั้นสำเร็จและนำคุณกลับสู่พระเจ้าตลอดไป พระเยซูจึงต้องเข้าร่วมการเป็นครอบครัวเดียวกับมนุษย์ ไม่มีทางอื่น มีเหตุผลมากมายที่ข่าวประเสริฐไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของเราเลย เราไม่จำเป็นต้องทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้รับความรักและความรอดจากพระเจ้า นี่เป็นเหตุผลใหญ่ที่สุดที่การเชื่อฟังกฎต่างๆ ใช้การไม่ได้ และคงเป็นเรื่องที่ไร้สาระที่สุดว่าพฤติกรรมที่ไม่สมบูรณ์ของเราจะมากเพียงพอที่จะได้รับความรอด หากเราสามารถที่จะได้รับความรอดจากการกระทำของเราเอง การบังเกิด การสิ้นพระชนม์และฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูก็ไม่จำเป็นเลย

ชาตากับเหล่าผู้ช่วยที่โง่เขลาของมัน

มีเรื่องประหลาดใจอีกเรื่องหนึ่ง ในแผนการของพระเจ้าที่ผมไม่อยากจะให้คุณพลาด อาจจะเป็นเรื่องที่คุณเคยสงสัย และตัวผมเองก็เคยนึกสงสัยอยู่หลายครั้ง หากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูทำลายผลลัพธ์เลวร้ายต่างๆ ที่มารชาตานำมา (ล่อลวงให้กบฏ)... ถ้าหากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูก็ดขวางความชั่วร้ายที่มีอยู่เต็มโลก... ถ้าหากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูนำสิทธิอำนาจของเหล่าวิญญาณกบฏที่มีอยู่เหนือชนชาติต่างๆ ออกไป... แล้วเพราะอะไรชาตากับเหล่าวิญญาณชั่วร้ายอื่นๆ ตัดสินใจ

สังหารพระเยซูล่ะ? พวกมันดูโง่มากๆ เลย

คิดถึงเรื่องนี้สิ ว่ากฎแห่งคำสัญญาทุกสิ่งในแผนการของพระเจ้าคือการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ต้องมีการตายเพื่อจะมีการฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อจะมีชัยชนะเหนือความตาย และพระเยซูไม่อาจเสด็จกลับไปอยู่กับพระเจ้าพระบิดาได้ ถ้าหากภารกิจนี้ไม่สำเร็จสมบูรณ์ ซึ่งหมายความว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่อาจเสด็จมาจัดการกับความเสื่อมทรามทางศีลธรรมในบรรดาผู้เชื่อได้ และถ้าหากซาตานกับเหล่าวิญญาณชั่วร้ายไม่สนใจพระเยซูและไว้ชีวิตพระองค์ แผนการของพระเจ้าก็คงล้มเหลว วิญญาณชั่วร้ายเหล่านั้นโง่เขลาหรือ?

ผมได้เขียนเกี่ยวกับหัวข้อนี้เอาไว้เยอะและเป็นหัวข้อที่น่าหลงใหลมาก เมื่อพูดถึงข่าวประเสริฐ (เรื่องพระเยซู) ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ตอบคำถามนี้ไว้ อัครทูตเปาโลกล่าวว่

“แต่เรากล่าวถึงพระบัญชาของพระเจ้าซึ่งเป็นความล้ำลึก คือพระบัญชาที่ทรงซ่อนไว้นั้น และที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ก่อนปฐมกาล เพื่อการรับศักดิ์ศรีของเรา ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆ ในยุคนี้รู้จักพระบัญชานี้ เพราะว่าถ้ารู้จักแล้ว จะไม่เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพระสิริตรีંગกางเขน” (1 คร. 2:7-8)

“อำนาจครอบครอง” เป็นคำที่เปาโลเรียกเหล่าสมาชิกชั่วร้ายแห่งโลกวิญญาณ (อฟ. 3:10; 6:12; คส. 1:16) ประเด็นง่าย ๆ คือ ซาตาน ผี และเหล่าบรรดาบุตรที่กบฏของพระเจ้า ไม่รู้แผนการของพระเจ้าคืออะไร พวกมันรู้แน่นอนว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด เมื่อพระองค์ทรงเริ่มทำพันธกิจของพระองค์ พวกมันเรียกพระเยซูว่า “พระบุตรของพระเจ้า” และ “พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด” (มธ. 4:1-11; 8:29; มาระโก 1:12-13, 21-24; 3:11;

ลูกา 4:1-13, 31-37; 8:28) ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า พระเจ้าทรงยังคงต้องการครอบครัวมนุษย์มาปกครองร่วมกับพระองค์ เหมือนกับแผนการดั้งเดิมที่พระองค์ได้เริ่มต้นในสวนเอเดน ซาดานกับเหล่าวิญญาณกบฏควรเข้าใจว่าพระเยซูทรงอยู่ที่นั่นเพื่อทำให้แผนการเหล่านั้นเกิดขึ้น แต่พวกมันไม่เข้าใจวิธีที่พระเยซูจะทรงทำ พวกมันคิดว่าวิธีที่ดีที่สุดก็คือการกีดขวางวัตถุประสงค์ของพระองค์ คือสังหารพระเยซู แต่นั่นกลับเป็นกุญแจสำคัญที่เปิดประตูสู่การทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จสมบูรณ์ พระเจ้าทรงใช้การกระทำต่างๆ ของเหล่าวิญญาณชั่ว ทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จและทำลายฤทธิ์อำนาจของเหล่าวิญญาณชั่ว พระเจ้าทรงใช้ความโง่เขลาของพวกเราเล่นงานพวกมันเอง

มันคงง่ายที่เราจะหัวเราะเพราะเรารู้ว่าพระเจ้าทรงเฉลียวฉลาดกว่าเหล่าศัตรูเห็นธรรมชาติของพระองค์นัก แต่อย่าเข้าใจเรื่องนี้ผิดไปที่พระเจ้าทรงเข้าร่วมการเป็นสมาชิกกับมนุษยชาติ ไม่ใช่เพื่อทำให้ซาตานหรือเหล่าวิญญาณชั่วร้ายเหล่านั้นดูโง่เขลา แต่ที่พระองค์ทรงทำแบบนั้นเพราะว่าพระองค์ทรงต้องการคุณให้อยู่ในครอบครัวของพระองค์ พระองค์ไม่มีเหตุผลอื่น คุณเป็นเหตุผลเดียวที่พระองค์ทรงทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

แต่ยังมีเรื่องราวอีกมากมาย ที่พระเยซูทรงทำส่วนของพระองค์ในแผนการของพระเจ้า ตอนนี้อาจจำเป็นต้องพิจารณาพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างละเอียด บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรียบง่ายแต่เป็นเหตุผลสำคัญ บทบาทนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับวัตถุประสงค์ของเราในการช่วยพระเจ้า เพื่อนำคนใหม่กลับสู่ครอบครัวของพระองค์ให้มากเท่าที่จะเป็นไปได้

บทที่ห้า :

พระเจ้าทรงติดตามครอบครัวของพระองค์

อย่างที่ได้อธิบายในบทที่แล้วว่า การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นการทำให้พันธสัญญาใหม่ ที่พระเจ้าประทานทางเยเรมีย์และเอเสเคียลนั้นสำเร็จ (ยรม. Jer 31:31-34; อสค. 36:22-28) พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในผู้เชื่อแต่ละคน ทำให้เป็นไปได้ที่เราจะมีชัยชนะเหนือความเสื่อมทรามทางศีลธรรมของเรา เราคิดว่านี่เป็นการตบหน้าเหล่าบุตรของพระเจ้าที่กบฏ แต่มันเป็นการโจมตีโดยตรงกับเหล่าวิญญาณชั่ว กบฏกลุ่มอื่นเสียมากกว่า

การเสด็จมาถึงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นการทำสงครามต่อบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่ได้รับมอบหมายให้ปกครองชนชาติต่างๆ เมื่อเกิดเหตุการณ์กบฏขึ้นที่เมืองบาเบล (ฉบ. 32:8) คุณยังจำวิญญาณเหล่านี้ได้ไหม ที่เคยรับใช้พระเจ้าแล้วก่อกบฏกลายเป็นวิญญาณที่เสื่อมทราม พวกมันเริ่มกดขี่คนในชนชาติต่างๆ ทั้งหมดที่ได้สิทธิอำนาจของพวกมัน (สดด. 82)

พระเยซูทรงล่วงรู้เหล่านี้ทั้งหมด เราไม่อาจเข้าใจเรื่องนี้เวลาที่อ่านเรา พระธรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นหลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว (จากพระธรรมกิจการไปจนถึงตอนจบของพระธรรมวิวรณ์)

จุดเริ่มต้นของจุดจบ

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับสู่สวรรค์ นี่เป็นจุดเริ่มต้นของการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์และฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณที่อยู่ใน

ผู้เชื่อ (ยอห์น 14:26; 15:26; 16:7; ลูกา 24:49) หลังจากพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์แล้ว พระองค์ทรงยังคงอยู่บนแผ่นดินโลกอีกเป็นเวลา 40 วันในระหว่างนั้น พระองค์ทรงบอกแก่บรรดาเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาในเร็วๆ นี้

ในระหว่างที่พระเยซูทรงอยู่กับเหล่าสาวก พระองค์ทรงสั่งพวกเขาไม่ให้ออกจากกรุงเยรูซาเล็มแต่ให้รอคอยพระสัญญาของพระบิดาซึ่งพระองค์ตรัสว่า “ซึ่งพวกท่านได้ยินจากเรา นั่นก็คือยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นานพวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์...แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:4-5, 8)

ถ้าหากคุณอ่านพระธรรมกิจการต่อไปอีก คุณก็จะพบสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึง เมื่อพระเยซูทรงจากไป (กิจการ 1:9-11) พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาถึงและทรงเข้าสู่บรรดาผู้เชื่อในลักษณะเปลวไฟแห่งพระสิริที่มองเห็นได้ นี่เป็นเหตุการณ์ใหม่ฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงยืนยันเหตุการณ์นี้ด้วยหมายสำคัญทางกายภาพ

“และเมื่อวันเพ็นเทคอสต์มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกันและทันใดนั้น ก็มีเสียงคล้ายกับพายุแรงจากสวรรค์ดังก้องบ้านทั้งหลัง ที่พวกเขาอยู่ เปลวไฟเหมือนลิ้นก็ปรากฏต่อพวกเขาและประทับอยู่บนพวกท่านแต่ละคน แล้วพวกเขาทุกคนก็เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มพูดภาษาอื่นๆ ที่พระวิญญาณประทานให้พวกเขา” (กิจการ 2:1-4)

เรื่องราวที่เหลือ บอกเราว่าพระวิญญูณบวริสุทธิทรงทำให้บรรดาเหล่าสาวกของพระเยซู สามารถพูดภาษาที่แตกต่างกันได้ พวกเขา กำลังพูดกับคนยิวจากทั่วโลกที่กำลังมาเยี่ยมเยียนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู “คนยิว” เป็นชื่อที่ให้กับคนอิสราเอลในต่างแดน ซึ่งเป็นคนที่ถูกกวาดต้อนให้ไปอาศัยอยู่ที่ต่างชาติ เรื่องราวต่างๆ ของการถูกกวาดต้อนของพวกเขาปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม คนยิวที่มาเยี่ยมเยียนได้ยินบรรดาเหล่าสาวกของพระเยซู กำลังเทศนาแก่พวกเขาในภาษาของพวกเขาที่เป็นทายาทของคนอิสราเอลในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (ถูกกวาดต้อนเป็นเชลย) พวกเขาได้เดินทางมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อฉลองวันสำคัญทางศาสนาของคนยิว

คนยิวในกรุงเยรูซาเล็ม รู้ว่าคนเหล่านี้เป็นผู้ติดตามของพระเยซู และคิดว่าพวกเขาเหล่านั้นแค่เมาเหล้าเท่านั้น แต่ก็เป็นไปได้ที่เหล่าจะทำให้บรรดาผู้เชื่อเหล่านี้สามารถพูดภาษาอื่นๆ ได้ จากนั้นอัครทูตเปโตรได้อธิบายอย่างชัดเจนแก่พวกเขา ท่านกล่าวหาพวกเขาอย่างรุนแรง

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล จงฟังเรื่องต่อไปนี้ คือ พระเยซูชาวนาซาเร็ธผู้ที่พระเจ้าทรงรับรองต่อท่านทั้งหลาย โดยการอธิษฐาน การอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงทำโดยพระองค์ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่พวกท่านทราบอยู่แล้ว พระเยซูองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าทรงดำริแน่นอน และทรงทราบล่วงหน้า และท่านทั้งหลายได้ประหารพระองค์ด้วยการตรึงพระองค์บนกางเขนโดยอาศัยน้ำมือของคนอธรรม แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์คืนพระชนม์ ทรงให้พ้นจากความตายอันปวดร้าว เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้... เพราะฉะนั้นเมื่อทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของ

พระเจ้าแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จาก
พระบิดาตามพระสัญญาแล้ว พระองค์ทรงทดลองมาดั่งที่ท่าน
ทั้งหลายได้ยินและได้เห็น” (กิจการ 2:14-19, 21-24, 33)

เปโตรบอกกับพวกเขาเหล่านั้นว่า พวกเขากำลังเห็นด้วยตา
และกำลังได้ยินด้วยหู ถึงการอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นโดยการเสด็จมาของ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า ท่านบอกกับพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรง
ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ มาเพื่อบอกพวกเขาถึงสิ่งที่ได้เกิด
ขึ้นเกี่ยวกับพระเยซู และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมีความหมายว่าอย่างไร พระเยซู
ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก พระองค์ได้เสด็จมา พระองค์ได้ทรงถูกสังหาร
พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากความตาย แล้วพวกเขาจำเป็นต้องเชื่อใน
พระเยซู คำอธิบายอันหนักแน่นของเปโตรเป็นที่ประหลาดใจมาก และคน
สามพันคน “ที่ออกพระนามแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอการยกโทษก็ได้
รับความรอด” (กิจการ 2:41)

ถ้าหากคุณเคยได้ยินเรื่องราวเหล่านี้ในโบสถ์ นี่ก็มักเป็นเวลาที
นักเทศนาได้เริ่มพูดเกี่ยวกับไม้กางเขน แต่ก็ไม่ใช่ไร เนื่องจากไม้กางเขน
และการฟื้นคืนพระชนม์ได้นำไปสู่ช่วงเวลาเหล่านี้ แต่ยังมีบางอย่างที่มี
มากกว่านั้นที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งเราได้พลาดบางอย่างที่สำคัญมากเกี่ยวกับ
เรื่องราวนี้ไป

การรุกรานเหนือธรรมชาติ

คุณยังจำเหตุการณ์นี้ในพระธรรมกิจการบทที่ 2 เกี่ยวกับการ
เสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้หรือไม่ การเสด็จมาของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดของพันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาใหม่
เป็นคำสัญญาต่างๆ ชุดใหม่ ที่พระเจ้ากำลังประทานให้แก่มนุษยชาติ มี

คริสเตียนจำนวนมากที่ไม่ได้ตระหนักเลยว่า สิ่งเหล่านี้หมายความว่า พระเจ้ากำลังเริ่มต้นสงครามฝ่ายวิญญาณ เพื่อเรียกทั้งบรรดาศาสนิกชนที่ได้ ปฏิเสธพระเยซูและบรรดาศาสนิกชนต่างชาติกลับคืน พระเจ้าต้องการที่จะนำ คนจากชนชาติต่างๆ ทั้งหมด ที่ได้ปฏิเสธพระองค์ที่หอบาเบลกลับคืนมา พระเจ้าติดตามครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ ไม่สำคัญเลยว่าลูกๆ ของ พระองค์อาศัยอยู่ที่ไหน พระองค์ต้องการพวกเขากลับคืนและจะพบกับ พวกเขา ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนพระองค์จะหาพวกเขาจนพบ แม้ว่าพวกเขาจะ อาศัยอยู่ในชนชาติที่ไกลที่สุดบนแผ่นดินโลกก็ตาม

เรื่องราวที่เราเพิ่งอ่านไปในพระธรรมกิจการบทที่ 2 ได้บอกเราว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาพร้อมกับลมและไฟ (กิจการ 2:2-3) และ”ควัน ไฟ” ซึ่งเป็นสิ่งที่มักพบได้บ่อยในนิมิตเกี่ยวกับการประทับอยู่ของพระเจ้าใน พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม (อพย. 13:21-22; อสค. 1:4, 13, 27) และ ในหลายๆ ครั้งที่พระเจ้าเสด็จมาใน “พายุหิมัน” (อสย. 6:4, 6; อสค. 1:4; โยบ 38:1; 40:6) บรรดาศาสนิกชนที่ได้ยินสาสน์ของเปโตร และได้เห็นการเสด็จ มาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยตาของตนเอง รู้ว่าวันแห่งความรอดได้มา ถึงแล้ว

ลองนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์นี้ดูสิ มีคนยิวสามพันคนที่อาศัย อยู่ในชาติอื่นๆ ที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ถูกกวาดต้อนให้กระจัดกระจาย ไป พวกเขาเป็นที่กรุงเยรูซาเล็มในวันสำคัญทางศาสนา พวกเขาเป็นพยาน รู้เห็นถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ยินเกี่ยวกับเรื่องราว ของพระเยซู พระเมสสิยาห์ (ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร) พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและตัดสินใจที่จะเชื่อในพระเยซู พวกเขา กลายเป็นคริสเตียนและเป็นสาวกของพระองค์ และเริ่มปฏิบัติตามสิ่งที่ พระเยซูทรงสั่งสอน ท่านคิดว่าคนยิวจะทำอะไรต่อไป?

พวกเขากลับบ้าน

ทำไม? เพราะอะไรเรื่องนี้จึงสำคัญ? เพราะว่าตอนที่ชนชาติที่หลงหายและเคยกบฏจะได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐสามพันคน ไปบอกถึงสิ่งที่พระเจ้าได้กระทำกับพวกเขา พวกเขาเป็นเหมือนสายลับที่ฝังตัวอยู่ในดินแดนของศัตรู ซึ่งถูกถือครองโดยเหล่าบุตรของพระเจ้าที่กบฏ สิ่งเหล่านี้เป็นวิธีการเริ่มต้นของพระเจ้าในการขยายขนาดครอบครัวของพระองค์ พวกเขาเป็นกลุ่มแรก ๆ ที่ออกไปพร้อมกับข่าวประเสริฐนี้ พระเยซูต้องการให้พวกเขาทำอะไรหรือ? นั่นเป็นสิ่งเดียวกันกับที่พระองค์ได้บอกบรรดาเหล่าสาวกของพระองค์ให้ทำ เราเรียกสิ่งนั้นว่าพระมหาบัญชา ซึ่งคริสเตียนผู้จักข้อพระคัมภีร์นี้ดี

“เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มธ. 28:19-20)

แต่อีกสิ่งหนึ่งที่เรามักจะพลาดรายละเอียดบางอย่างไป นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพระมหาบัญชาเท่านั้น ยังมีอีกส่วนหนึ่งที่หายไป เราได้ข้ามข้อ 18 ไป หลายๆ คนไม่ได้กล่าวถึงข้อ 18 ในเวลาที่พวกเขาพูดถึงงานที่ได้เรารับมอบหมาย ให้บอกคนถึงข่าวประเสริฐ และต่อไปนี่คือพระดำรัสอันสมบูรณ์ของพระเยซู พร้อมกับสิ่งที่สำคัญมากในอีกขั้วตัวหนาถัดไป

พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า **“สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว** เพราะ

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบังพิติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มธ. 28:18-20)

คุณเห็นนั่นไหม? พระเยซูทรงมีสิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก สิทธิอำนาจในสวรรค์นั้นเข้าใจได้ง่าย หลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์และทรงฟื้นขึ้นพระชนม์ พระองค์เสด็จไปยังสวรรค์และได้รับสิทธิอำนาจโดยพระเจ้าพระบิดา แต่ส่วน “ในแผ่นดินโลก” นั้นหมายความว่าอะไร? ส่วนนี้เราพลาดไป การเสด็จกลับไปยังสวรรค์เป็นจุดสิ้นสุดสิทธิอำนาจของบรรดาผู้ที่มีอำนาจในแผ่นดินโลก ใครเป็นผู้ที่มีสิทธิอำนาจนี้? บุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่ได้รับแต่งตั้งให้ปกครองเหนือชนชาติต่างๆ เมื่อพระเจ้าทรงปฏิเสศพวกเขาที่เมืองบาเบลอย่างไรละ (ฉบบ. 4:19, ฉบบ. 29:26)

เจ้าไม่มีสิทธิอำนาจที่จะอยู่ที่นี้

การฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซูเป็นการยกเลิกสิทธิอำนาจของบุตรทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งเป็นกบฏ พวกมันไม่มีสิทธิอำนาจอย่างถูกต้องเหนือชนชาติต่างๆ เหล่านั้นอีกต่อไป ความรอดไม่ได้เป็นแค่สำหรับคนยิวเท่านั้น ถึงแม้ว่าผู้ที่ได้รับการทรงเลือกจะเป็นทายาทของอับราฮัมกับดาวิดก็ตาม พระเยซูทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสำหรับมนุษย์ในทุกหนทุกแห่ง พระเยซูทรงเป็นเจ้านายที่ถูกต้องเหนือทุกชนชาติ ซีวิตใหม่หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู การเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระองค์ และการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นจุดจบสำหรับสิทธิอำนาจของเหล่าวิญญาณกบฏเหล่านั้น พวกมันสูญเสียสิทธิที่ถูกต้องในการปกครองชนชาติต่างๆ ไป แต่พวกมันยังคงมีฤทธิ์อำนาจอยู่

นั่นคือเหตุผลที่พระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาใหม่ เชื่อมโยงซีวิต

หลังการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซู ก็มีการ
พ่ายแพ้ของอำนาจฝ่ายวิญญาณของสิ่งชั่วร้าย เมื่อพระเจ้า “ทรงทำให้
พระเยซูเป็นขึ้นจากความตาย” (คส.2:12) ไม่เพียงแค่ว่าบาปของเราที่ได้รับการ
การยกโทษเท่านั้น (คส. 2:13-14) แต่ “พระองค์ทรงปลดพวกภูตผีที่ครอบ
ครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจ พระองค์ทรงประทานพวกมันอย่างเปิดเผย
และมีชัยชนะเหนือพวกมันโดยทางกางเขนนั้น” (คส.2:15) ระวังว่า
“พวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจ” เป็นคำศัพท์ที่เปาโลใช้
กับบุตรของพระเจ้าที่กลายเป็นพระชั่วร้ายของชนชาติต่างๆ ที่เมืองบาเบล
(รม. 8:38; 1 คร. 15:24; อฟ. 1:21; 2:2; 3:10; 6:12; คส.1:13)

“พวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจ” เป็นคำศัพท์ที่
อัครทูตเปาโลมักใช้เพื่ออธิบายถึงเหล่าวิญญาณชั่วที่พ่ายแพ้แล้ว
หลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์เสด็จ
“สู่สวรรค์ และทรงประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว
มีพวกทูตสวรรค์และพวกวิญญาณที่มีอำนาจ และพวกวิญญาณ
ที่มีฤทธานุภาพอยู่ใต้บังคับของพระองค์” (1 ปต. 3:22)

“เมื่อพระเจ้าทรงชุบพระเยซูขึ้นจากความตายและประทานสิทธิ
อำนาจทั้งสิ้นแก่พระองค์ พระเยซูทรงถูกยกขึ้นสูงส่งเหนือบรรดา
เทพผู้ครองเหนือศักดิ์เทพเหนืออิทธิเทพเหนือเทพอาณาจักร
และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ย “ไม่เพียงในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุค
ที่จะมาถึงด้วย” (อฟ. 1:20-21) ในยุคที่จะมาถึง พระเยซูจะทรง
“มอบอาณาจักรแด่พระเจ้าพระบิดา” หลังจากทรงทำลาย
เทพเจ้าที่ครอบครองทั้งหมด เทพเจ้าที่มีสิทธิอำนาจและที่มี
ฤทธานุภาพ” (1 คร. 15:24)

เปาโลมองชีวิตหลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและการเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระองค์ ว่าเป็นจุดจบของสิทธิอำนาจของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ที่ได้รับสิทธิอำนาจปกครองเหนือชนชาติต่างๆ จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจอะไรที่ท่านเชื่อมโยงความคิดนั้นเข้ากับมารอดของคนต่างชาติ พระเยซูผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงปลดปล่อยคนต่างชาติจากเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้าที่กบฏ ที่ทำให้พวกเขาตกเป็นทาสและกดขี่พวกเขา (สดด. 82:2-5)

คุณยังจำสิ่งที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัม หลังจากທີ່ทรงแบ่งแยกชนชาติต่างๆ ที่เมืองบาเบลได้ไหม (ปฐม. 12) พระองค์ได้บอกแก่อับราฮัมว่าวันหนึ่ง ชนชาติต่างๆ เหล่านั้นจะได้รับพรทางท่านและทายาทของท่าน เปาโลซึ่งเป็นผู้ส่งสารถึงคนต่างชาติ รู้ถึงพระสัญญาอันเป็นอย่างดีที่ท่านเขียนว่าพระเยซู “ได้ทรงยืนยันถึงพระสัญญาต่างๆ” ที่ประทานแก่อับราฮัมและทายาทของท่าน “เพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์” (รม. 15:8-9)

และเปาโลยังพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่จบ ท่านขอบยกพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อพิสูจน์ว่า พระเจ้าทรงไม่เคยละทิ้งชนชาติต่างชาติเลย พระองค์ทรงต้องการให้พวกเขาได้อยู่ในครอบครัวของพระองค์มาโดยตลอด เปาโลรู้ดีว่าพระเมสสิยาห์ (ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก) ถูกเรียกว่า “รากแห่งเจสซี” ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เจสซีเป็นบิดาของกษัตริย์ดาวิด นั่นหมายความว่าทายาทของเจสซี “จะตั้งขึ้นเป็นสัญญาแก่ชนชาติทั้งหลาย และท่านจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ” (อสย. 11:10) เปาโลรู้ว่าวันหนึ่งชนชาติที่ถูกปฏิเสธจะกลับมานับถือพระเจ้าเที่ยงแท้ (สดด. 117:1)

แผนการของพระเจ้าคือสงครามฝ่ายวิญญาณ สงครามนั้นได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาและคนสามพันคนเชื่อใน

พระเยซู (กิจการ 2) ผู้เชื่อใหม่เหล่านี้กลับไปยังประเทศบ้านเกิดของตน ทำให้ข่าวประเสริฐแห่งพระเยซูได้แทรกซึมเข้าไปในบรรดาประชาชาติที่อยู่ภายใต้อำนาจเหนือธรรมชาติของเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้าที่กบฏ พระคัมภีร์ได้อธิบายถึงการที่คนใหม่ๆ กลายเป็นผู้เชื่อว่าเป็นการเติบโตของ “อาณาจักร” ของพระเจ้า เมื่อคนได้เห็นออกจากเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้าที่กบฏและกลับมาเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้ก็เติบโตขึ้น เหล่าวิญญาณชั่วจะไม่ให้ชีวิตนิรันดร์แก่ใคร เมื่อมีคนเชื่อในพระเยซู แผ่นดินของเหล่าวิญญาณชั่วร้ายก็เล็กลง และอาณาจักรของพระเจ้ก็เติบโตขึ้น

อาณาจักรของพระเจ้าเกิดขึ้นแล้วในฝ่ายวิญญาณ อาณาจักรของพระเจ้าไม่ใช่แผ่นดินทางกายภาพและไม่อาจมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า แต่อาณาจักรของพระเจ้ก็ยังไม่ได้เสร็จสมบูรณ์เช่นเดียวกัน ไม่มีสักวินาทีเดียวที่ผ่านไปโดยที่พระเจ้าจะหยุดเสาะหาบุตรทั้งหลาย ที่พระองค์รัก และต้องการให้อยู่ในครอบครัวของพระองค์เลย พระองค์ทรงกำลังเสาะหามนุษย์มากขึ้นที่จะกลับมาเข้าร่วมครอบครัวของพระองค์ พระหัตถ์ที่มองไม่เห็นของพระเจ้าได้ทรงครอบครองอยู่ทุกแห่งหน ทุกสถานการณ์มีอิทธิพลและเสริมกำลังลูก ๆ ของพระองค์ที่จะขยายครอบครัวของพระองค์ ในวันหนึ่งแผนการของพระเจ้าจะสมบูรณ์ และในที่สุดแล้วทุกอย่างจะสำเร็จลงอย่างที่พระเจ้าทรงวางแผนไว้

บทที่หก :

พระเจ้าทรงอยู่กับครอบครัว ของพระองค์ตลอดไป

บทที่แล้วได้จบด้วยประเด็นหลักบางอย่าง พระเยซูผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเลือกทรงกลับมีพระชนม์อีกครั้งหลังจากสิ้นพระชนม์ และเมื่อทุกคนที่มอบความไว้วางใจในสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำบนไม้กางเขน และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย ว่าพระองค์ทรงเป็นทางเดียวสู่พระเจ้านั้น จะได้รับความรอดและชีวิตนิรันดร์ เพราะเมื่อเราเชื่อ เราจึงเป็นสมาชิกแห่งอาณาจักรของพระเจ้า (คส. 1:13) แต่อาณาจักรของพระเจ้านั้นยังไม่ได้มาถึงโดยสมบูรณ์

เช่นเดียวกันกับการฟ่ายแพ้และความพินาศของซาตานและเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้า ทุกอย่างกำลังเกิดและกำลังดำเนินอยู่ซึ่งยังไม่สำเร็จ แต่ซาตานได้สูญเสียกรรมสิทธิ์การเป็นเจ้าของมนุษย์ มันได้สูญเสียอำนาจแห่งความตายเหนือพลเมืองในแผ่นดินของพระเจ้าแล้ว บรรดาผู้ที่เชื่อเป็นของพระเจ้าได้โดยไว้วางใจในพระเยซู พระเยซูทรงพิชิตความตายเพื่อที่เราจะถูกนำกลับสู่ชีวิตนิรันดร์กับพระเยซูและกับพระเจ้าพระบิดา (โรม. 6:8-9; รม. 8:11; 1 คร. 6:14; 15:42-49) แต่ซาตานซึ่งถูกเรียกว่า “ผู้ครอบครองที่มีอำนาจในฟ้าอากาศ” (อฟ. 2:2) ยังมีชีวิตและยังคงแข็งขันอยู่ในทุกวันนี้

ในทำนองเดียวกันเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้าที่ภักดิ์ได้สูญเสียสิทธิอำนาจที่ครอบครองไป แต่พวกมันยังไม่ยอมแพ้ พวกมันยังคงต่อต้านและยังคงต่อสู้กับสงครามที่รู้ว่าในที่สุดพวกมันจะพบกับความฟ่ายแพ้ และทุกคนที่เชื่อในแผนการที่พระเจ้าทรงให้ผ่านทางพระเยซูจะได้รับการ

ปลดปล่อย “พ้นจากอำนาจของความมืด และย้ายเข้ามาในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” (คส. 1:13) เมื่ออาณาจักรของพระเจ้าขยายแผ่นดินแห่งความมืดก็เล็กลง

เป็นเรื่องง่ายที่จะหลงในความชั่วร้ายและทุกข์ทรมานในโลกปัจจุบัน แทนที่จะมองไปยังอนาคตและบางครั้งก็เป็นเรื่องยากที่จะตระหนักว่าพระเยซูทรง “ส่งพระองค์เองเพราะบาปของเรา เพื่อช่วยให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้าย ตามพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา” (กท. 1:4)

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่ามีความคิดนี้จะผิด แต่ได้กล่าวยังตรงไปตรงมาว่า “สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกัน และเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนทุกวันนี้” รอคอยด้วย “ความปรารถนาอย่างยิ่งให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ” (รม. 8:18-21)

เรื่องราวของผลลัพธ์อันยิ่งใหญ่

ผมอยากจะจดจ่อในส่วนที่เหลือของเรื่องนี้ และเน้นตอนจบอันน่าทึ่ง ในทุกเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่จะมีตอนจบที่น่าจดจำ เรื่องราวของพระคัมภีร์ก็เหมือนกับเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ ถ้าหากคุณคิดว่าตอนจบคือมนุษย์จะกลายเป็นวิญญาณล่องลอยไปมาเหมือนกับก้อนเมฆแล้วละก็ นั่นไม่ถูกต้อง

เรามักคิดถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าเราจะได้รับเมื่อถึงตอนจบของเรื่องราวในพระคัมภีร์ ตัวอย่าง เช่น เราจะใช้ชีวิตนิรันดร์ไม่ใช่ความตายนิรันดร์ นั่นดูเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น แต่มันก็ยังไม่ชัดเจนว่า “ชีวิตนิรันดร์” คืออะไร? มันเป็นเพียงแค่อธิบายเกี่ยวกับชีวิตว่าจะยาวนานแค่ไหน ไม่ใช่เกี่ยวกับว่าชีวิตจะดีเพียงใด

เราจะเข้าใจได้ว่าชีวิตจะดีเพียงใด ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจตอนจบของเรื่องราวทั้งหมดแล้วเท่านั้น ตอนจบของเรื่องราวนั้นคือ การมีชีวิตในสวน

เอเดนใหม่ที่อยู่ทั่วโลก ในพระธรรมวิวรณ์ซึ่งเป็นพระธรรมเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ได้จบเรื่องราวของพระคัมภีร์ด้วยสิ่งต่างๆ ที่เคยเป็นในสวนเอเดน (วว. 21-22) พระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น พ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเชื่อมต่อกัน พระเยซูทรงอยู่ที่นั่น ต้นไม้แห่งชีวิตก็อยู่ที่นั่น และที่สวนเอเดนนี้ก็คือกว่าสวนเอเดนที่อาดัมกับเอวาเคยอาศัยอยู่เสียอีก เหล่าวิญญาณชั่วและมนุษย์ที่เป็นกบฏได้พยายามทำทุกอย่างที่ทำได้ เพื่อทำลายสิ่งดีทั้งหมด แต่พวกมันก็ล้มเหลว จะไม่มีการก่อกบฏไหนอีกในโลกใหม่ของพระเจ้า ดังนั้นการทรงสร้างจึงสมดุลง่ายๆ ในแบบที่พระเจ้าทรงสร้างให้เป็น แต่แรก ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บหรือความตายอยู่ที่ใดเลย พืช สัตว์ และมนุษย์จะไม่ตาย จะไม่มีการเข่นฆ่าเพื่ออาหาร หรือมีความรุนแรงด้านอาชญากรรม ซึ่งเรายังไม่เคยมีประสบการณ์ถึงสถานที่แบบนี้เลยในชีวิต

การคิดว่า “สวนเอเดน” เป็นอย่างไร จะช่วยให้เราเข้าใจตอนจบของเรื่องราวของพระคัมภีร์ได้ดียิ่งขึ้น สิ่งที่พระธรรมโรม 8:18-21 ได้ช่วยแก้ไขความคิดของเรา ที่จะทำความเข้าใจวัตถุประสงค์หลักของแผนการของพระเจ้าว่า “บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปราภว...เสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูกๆ ของพระเจ้า” ใช่แล้ว การทรงสร้างคร่ำครวญเพื่อจะถูกสร้างขึ้นใหม่ แต่การปลดปล่อยการทรงสร้างก็กำลังรอคอยอยู่จนกว่าครอบครัวมนุษย์ของพระเจ้าจะได้รับการฟื้นฟูเข้าสู่แผนการของพระเจ้า

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราคือจุดจบของเรื่องราวทั้งหมดในแผนการของพระเจ้า นี่หมายความว่าคนที่เชื่อในพระเยซูจะกลายเป็นครอบครัวของพระเจ้าและจากนั้นก็ใช้ชีวิตร่วมกับพระองค์ นี่คือนี่ที่พระเจ้าได้ทรงวางแผนและนำมาโดยตลอด พระองค์ทรงทำวิธีที่เราจะสะอาดและพร้อมที่จะอยู่ในการประทับอยู่กับพระองค์ตลอดไป ขึ้นตอนและแผนการนี้เป็นเรื่องราวหลักของพระคัมภีร์ และสถานที่เราอยู่กับพระเจ้าจะเรียกว่าสวรรค์ แต่พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าสถานที่นี้ตั้งอยู่ที่ไหน บนสวรรค์นั้นจะนำที่

และสวยงาม ฉากสุดท้ายในพระธรรมวิวรณ์พูดถึงสวนเอเดนใหม่
อย่างนี้ว่า

“และข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะว่าฟ้า
สวรรค์เดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีก
ต่อไป และข้าพเจ้าได้เห็นนครบริสุทธิ คือนครเยรูซาเล็มใหม่ลอย
ลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า นครนี้เตรียมพร้อมเหมือนอย่าง
เจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามี ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่ง
ว่า **“นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และ
พระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติ
ของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา และจะทรงเป็น
พระเจ้าของเขา”** (วว 21: 1-3)

อัตลักษณ์ชีวิตนิรันดร์

“บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ” และ “...เสรีภาพและศักดิ์ศรี
แห่งลูกๆ ของพระเจ้า” เป็นวิธีกล่าวที่ว่าวันหนึ่งเราจะถูกเปลี่ยนสภาพและ
ถูกทำให้เหมือนกับพระเยซู อย่างที่อัครทูตยอห์นกล่าว “(1 ยน. 3:2) “ท่าน
ที่รักทั้งหลาย เดียวนี้เราเป็นลูกของพระเจ้า และเราจะเป็นอย่างไรต่อไป
ไปข้างหน้าฉันยังไม่รู้ แต่เรารู้ว่าในเวลาที่จะเสด็จมาปรากฏ
นั้น เราจะเหมือนอย่างพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์คืออย่าง
ที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” ความคิดเดียวกันแต่กล่าวออกมาในคนละ
ลักษณะ

“เพราะว่าทุกคนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้แล้ว พระองค์ทรง
กำหนดไว้ก่อนให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์”

“เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพี่น้องจำนวนมาก”
(รม.8:29)

“แต่เราเป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ และเรารอคอยผู้ช่วยให้รอดจาก
สวรรค์คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรง
เปลี่ยนแปลงร่างกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายของ
พระองค์ที่เต็มด้วยพระรัศมี ตามพลังอำนาจที่ทำให้พระองค์
สามารถให้ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์” (ฟป. 3:20-21)

จุดหมายชีวิตของเราคือจะถูกสร้างขึ้นเป็นพระฉายาของพระเจ้า
ตามพระลักษณะของพระเยซูที่เป็นพระฉายาอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า
พระบิดา พระเยซูทรงเป็นตัวแทนอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าพระบิดา
และเรากำลังถูกสร้างขึ้นเหมือนกับพระเยซู แล้วเราก็กาลังอยู่ในขั้นตอนนี้
นั้นแล้ว “แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์
พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของ
พระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป” (2 คร. 3:18) พระคัมภีร์จบเรื่องราว
ของเราด้วยการฟื้นคืนชีพและการเปลี่ยนรูปใหม่ เราถูกชุบขึ้นให้มีชีวิตนิ
รันดรและได้รับร่างกายเหนือธรรมชาติ เหมือนกับพระกายของพระเยซู
หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ เปาโลอ้างอิงถึงร่างกายนั้นว่า
“ร่างกายสวรรค์” (1 คร. 15:35-58)

ข้อพระคัมภีร์ที่ผมชอบมากที่สุด เกี่ยวกับจุดหมายและศักดิ์ศรี
สุดท้ายของชีวิตเรา ที่หลายคนยังไม่เข้าใจ เป็นฉากหนึ่งในพระธรรมฮีบรู
ที่พระเยซูทรงแนะนำเราแก่พระเจ้าพระบิดา และทรงแนะนำพระเจ้าพระ
บิดาแก่เรา พระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา และ
ใน “ท่ามกลางชุมนุมชน” ซึ่งเป็นบุตรของพระเจ้าในสวรรค์ พระเยซูทรง

ประกาศอย่างกล้าหาญว่า พระองค์ไม่ทรงละอายที่มีเราเป็นพี่น้องในครอบครัวของพระองค์ (ฮบ. 2:11) แล้วพูดกับพระเจ้าพระบิดาและสมาชิกครอบครัวเหนือธรรมชาติว่า “เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน...ตัวเรากับบรรดาบุตรที่พระเจ้าประทานแก่เราอยู่นี้แล้ว” (ฮบ. 2:12-13)

นี่คือจุดหมายชีวิตสูงสุดของคุณ คือการเป็นสมาชิกที่ถูกต้องถาวรของครอบครัวของพระเจ้า ในที่สุดแล้ว คุณเป็นคนในครอบครัวของพระเจ้า นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการมาตั้งแต่ต้น นั่นคือนสิ่งที่การทรงสร้างทั้งหมดปรารถนาอย่างที่สุด

ความเป็นหุ้นส่วนชั่วนิรันดร์

คุณเคยพูดคุยเกี่ยวกับชีวิตในการทรงสร้างใหม่ (ในสวรรค์) ว่าจะเป็นอย่างไรรึบ้าง? ผมได้ยินคนมากมายได้อธิบายเหมือนกับว่าเป็นพินิจนรกที่ไม่มีสิ้นสุด หรือเป็นช่วงเวลาถามคำถามต่างๆ กับพระเยซูไม่รู้จัก หรือการพบปะทักทายในคริสตจักรอย่างไม่สิ้นสุด (ข้อสุดท้ายอาจจะทำให้คนที่ชอบเก็บตัว เช่นผม รู้สึกกังวล)

ในขณะที่เราจินตนาการและคาดเดาว่าชีวิตในสวนเอเดนอันสมบูรณ์แบบจะเป็นอย่างไรนั้น แต่ในพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไม่ได้เป็นอย่างที่เราได้คาดเดาข้างต้น “บรรดาผู้ชนะนะ” ที่ปากบั้นในความรักเชื่อในพระเยซูจะได้รับ “สิทธิอำนาจเหนือบรรดาประชาชาติ” (วว. 2:26) พระเยซูจะทรงให้พวกเขา “ให้เขานั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา” (วว. 3:21) วันหนึ่งเราจะ “พิพากษาพวกทูตสวรรค์” (1 คร. 6:3)

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนั้น หมายความว่าอย่างไร? เราสามารถเริ่มต้นด้วยคำถามที่ว่า ผู้ใดคือผู้ที่ปกครองเหนือชนชาติต่าง ๆ ในตอนนี้ นั่น

คือบุตรของพระเจ้าที่กบฏ ที่พระเจ้ามอบหมายให้ปกครองชนชาติต่าง ๆ ที่ เหตุการณ์ที่หอบาเบล (ฉลธ. 32:8) กล่าวอีกนัยหนึ่ง บรรดาประชาชาติใน เวลานี้ยังคงอยู่ภายใต้อำนาจของบรรดาบุตรของพระเจ้าที่กบฏและยังไม่ได้ กลับคืนตัวกับพระเจ้าโดยสมบูรณ์ (โดยส่วนใหญ่), การขยายอาณาจักร ของพระเจ้า (ข่าวประเสริฐ) เป็นกระบวนการที่เป็นไปอย่างค่อยเป็นค่อยไป ซึ่งกระบวนการนี้ได้เริ่มขึ้นแล้วแต่ยังไม่ได้เสร็จสมบูรณ์ เมื่อกระบวนการนี้ สำเร็จในยุคสุดท้าย บรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซูจะ “พิพากษาพวกทูตสวรรค์” หมายความว่า เราจะเป็นผู้พิพากษาเหล่าบรรดาบุตรของพระเจ้าที่กบฏ แทนที่พวกเขา เราจะปกครองบรรดาประชาชาติร่วมกับพระเยซูผู้ทรงเป็น กษัตริย์และทรงเป็นพี่น้องของเรา

เมื่อไหร่ก็ตามที่ผมพูดถึงเรื่องนี้ ผมมักจะได้รับคำถามต่างๆ เช่น เราจะทำงานอะไรบ้าง? ผู้เชื่อบางคนจะมีสิทธิอำนาจมากกว่าผู้เชื่อบาง คนหรือเปล่า? ฉันจะเป็นนายของผู้เชื่ออีกคนหนึ่งหรือไม่? เราทั้งหมดจะ เป็นผู้ปกครองได้อย่างไรกัน? ผลงานของเราจะกำหนดตำแหน่งว่าจะสูง กว่าผู้เชื่อคนอื่นหรือไม่?

นี่คือคำถามจากผู้คนในโลกนี้ที่กำลังอาศัยอยู่ในโลกที่ไม่สมบูรณ์ และตกอยู่ในความบาป และเป็นโลกเดียวที่เรารู้จัก ดังนั้นคำถามประเภท นี้จึงมากจากการคิดที่ไม่ถูกต้อง พระคัมภีร์ไม่ได้อธิบายชีวิตนิรันดร์ของเรา กับพระเจ้าว่าเป็นความสัมพันธ์แบบเจ้านายกับลูกจ้าง แต่เป็นความสัมพันธ์แบบพ่อกับลูก เราซึ่งเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าและเราทำงานกับพระองค์ อยู่เคียงข้างกับพี่น้องของเรา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือวิญญาณ เราทุกคน เป็นพระฉายาของพระเจ้าในรูปแบบที่พระเจ้าทรงมุ่งหมายอยากให้เราเป็น และพี่น้องที่เราล้วนยอมรับนับถือมากที่สุดคือพระเยซู ลูก ๆ ของพระเจ้า ทั้งสิ้นถูกสร้างให้เหมือนกับพระเยซูผู้เป็นพระฉายาสูงสุดของพระเจ้าพระ บิดา

ประเด็นก็คือการปกครองของเราในสวนเอเดนใหม่ไม่ได้เกี่ยวกับว่าใครเป็นเจ้าของ แต่เกี่ยวกับความเป็นหุ้นส่วนครอบครัว เมื่อสมาชิกในครอบครัวทุกคนสมบูรณ์แบบ ความจำเป็นที่ต้องมีผู้จัดการและการปกครองโดยลำดับชั้นก็หายไป

ความจริงหากพูดอย่างตรงไปตรงมา เราแค่ไม่อาจเข้าใจสิ่งต่างๆ แบบนี้เท่านั้นเอง เพราะเราอาศัยอยู่ในโลกที่เสื่อมทราม พระเจ้าต้องการให้คุณมีประสบการณ์ชีวิตกับพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงมุ่งหมายไว้ แล้ววันหนึ่งเราจะพบประสบการณ์นั้นด้วยตนเอง พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า

“สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน

และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง

คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้

สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 คร. 2:9, NLT)

บทสรุปและเกริ่นนำบทต่อไป

ตอนนี้คุณรู้แล้วว่าในพระคัมภีร์มีเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร ซึ่งเป็นเรื่องราวที่น่าอัศจรรย์

คุณอาจจะกำลังนึกสงสัยว่า แล้วจากตรงนี้เราจะไปที่ไหนกันต่อ ได้มีแนวคิดสำคัญบางแนวคิด เกี่ยวกับสิ่งที่เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับแผนการของพระเจ้า

ตอนต้นของหนังสือ ผมเขียนเกี่ยวกับอับราฮัมเอาไว้ดังนี้

อัครทูตเปาโล ใช้อับราฮัมเป็นตัวอย่่างของการเชื่อภักดี (รม.4:1-12) อับราฮัมเชื่อ และพระเจ้าทรงยอมรับท่าน ก่อนที่ท่านจะปฏิบัติตามกฎบัญญัติต่างๆ เสียอีก กฎบัญญัติเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเชื่อของอับราฮัม แต่ไม่ได้แทนที่ความเชื่อของเขา ความเชื่อ (ศรัทธา) เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ความภักดีในพระเจ้าเราจะพุดถึงภายหลัง หรือที่เรียกว่าการสร้างสาวก ความเชื่อและความภักดีเป็นสองสิ่งที่ยแยกจากกัน ทั้งคู่สัมพันธ์กันแต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ในทำนองเดียวกับความรอดกับการสร้างสาวกของพระเยซู ทั้งคู่สัมพันธ์กันแต่ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

ย่อหน้าที่แล้ว เป็นแผนสำหรับสิ่งที่ผมอยากพุดถึง คือ วลี “ความเชื่อภักดี” จะเป็นสิ่งนำทางเรา ผมจะอธิบายดังนี้

“เชื่อ”

ในบทถัดไป เราจะพุดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐคืออะไร และอะไรไม่ใช่ข่าวประเสริฐ ข่าวประเสริฐหมายความว่าอะไร เราจะพิจารณาความหมายของข่าวประเสริฐตามอย่างในพระคัมภีร์ นี่เป็นเรื่องสำคัญเพราะ “การเชื่อ” ข่าวประเสริฐ เป็นวิธีที่ทำให้เรากลายเป็นสมาชิกครอบครัวของ

พระเจ้า และเป็นวิธีที่ทำให้เราได้รับความรอด ความรอดได้รับโดยความเชื่อ นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมความรอด นี่เป็นเส้นทางที่พระองค์ทรงสร้างไว้สำหรับเรา เพื่อให้เข้าร่วมครอบครัวของพระองค์ ทั้งหมดนี้เป็นหัวใจสำคัญในสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ

“ความภักดี”

ในส่วนของสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ เรากำลังจะเรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นสาวก “สาวก” หมายความว่า “ผู้ติดตาม” การเป็นสาวกของพระเยซู หมายถึงการติดตามพระองค์ คือการเลียนแบบพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา” (ยอห์น 14:7, 9) พระเยซูทรงดำเนินชีวิตลักษณะที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรักพระบิดา พระเยซูทรงภักดีต่อพระบิดาและทำตามแผนการของพระบิดา การเป็นสาวกคือวิธีที่เราจะแสดงออกว่า เราชักพระเยซูและรักพระเจ้าพระบิดา มันไม่ใช่การทำอะไรต่างๆ เพื่อให้ได้รับความรักของพระเจ้า มันเป็นวิธีที่เราขอบพระคุณพระเยซูที่ทรงบรรลุมแผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยเราให้รอด มันไม่ใช่การแทนที่หรือเพิ่มสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อความรอดของเรา มันเป็นวิธีที่เราแสดงว่าเราเชื่อในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อความรอดของเรา (ยากอบ 2:14-26) อย่างที่ได้พูดไปเมื่อตอนต้น การเชื่อและความภักดีเป็นสองสิ่งที่สัมพันธ์กันแต่แตกต่างกัน ทั้งสองคำนี้ไม่ได้เป็นคำที่หมายความถึงสิ่งเดียวกัน เช่นเดียวกันกับความรอดและการเป็นสาวกของพระเยซู สองสิ่งนี้สัมพันธ์กันแต่ไม่ได้เป็นสิ่งเดียวกัน เราเชื่อข่าวประเสริฐเพื่อได้รับความรอด เราแสดงความภักดีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราโดยการเป็นสาวก

ส่วนที่ II: ข่าวดูประเศรฐ

บทที่เจ็ด : ข่าวประเสริฐคืออะไร?

อาจฟังดูแปลกที่จะถามคำถามว่า ข่าวประเสริฐคืออะไรในตอน
นี้ เราใช้เวลาานานพิจารณาเรื่องราวในพระคัมภีร์ พิจารณาถึงเรื่องราวว่า
พระเจ้าทรงต้องการเราในครอบครัวของพระองค์มากเพียงใด เราเข้าร่วม
ครอบครัวของพระเจ้าได้โดยเชื่อข่าวประเสริฐของพระเยซู

ผมพบว่ามีคนจำนวนมาก ที่บอกว่าตนเองเป็นคริสเตียน แต่ไม่ได้
เข้าใจในข่าวประเสริฐจริงๆ บางคนอธิบายไม่ได้ว่าข่าวประเสริฐคืออะไร
อาจจะมีคนที่อธิบายได้อย่างชัดเจน แต่ก็ยากที่จะยอมรับว่าข่าวประเสริฐ
นั้นเรียบง่ายเพียงใด พวกเขาต่อสู้ดิ้นรนกับความรู้สึกภายใน ที่จะเชื่อจริงๆ
ว่าข่าวประเสริฐของพระเยซูนั้น คือสิ่งที่จำเป็นทั้งหมด เพื่อให้ได้รับชีวิตนิ
รันดร

บางคนนึกสงสัยว่ากำลังพูดถึงอะไร ผมแน่ใจได้เลยว่า ในขณะที่
ผมอธิบายสิ่งเหล่านี้ คุณและคนอื่น ๆ อาจจะสังเกตตัวเองในสิ่งที่ผมกำลัง
จะพูดถึง

ผมจะเริ่มต้นด้วยการให้นิยามของข่าวประเสริฐ ผมจะถามคำถาม
สำคัญบางคำถาม เพื่อช่วยให้เข้าใจข่าวประเสริฐอย่างชัดเจน เราจำเป็นต้อง
พูดถึงสิ่งที่ไม่ใช่ข่าวประเสริฐด้วย เมื่อเราไปถึงเนื้อหาในส่วนนั้น คุณ
ก็จะพบว่าผมได้หมายถึงอะไร จากความยุ่งยากต่างๆ ที่ผมได้กล่าวไป

ข่าวประเสริฐคืออะไร?

เป็นเรื่องง่ายที่จะกำหนดความหมายของคำว่า “ข่าวประเสริฐ”
ในพระคัมภีร์คำว่า “ข่าวประเสริฐ” หมายถึง สาสน์แห่งความรอด คำว่า

“ชาวประเสริฐ” มีรากศัพท์มาจากภาษากรีก (ภาษากรีกเป็นภาษาดั้งเดิมที่ใช้เรียกพระคัมภีร์ในภาคพันธสัญญาใหม่) ที่หมายถึง ผู้ส่งสาสน์ที่นำข่าวดีมา ดังนั้น คำว่า “ชาวประเสริฐ” เทียบเท่ากับ “ข่าวดี” ซึ่งเป็นข่าวดีเกี่ยวกับข่าวสารแห่งความรอด

เป็นเรื่องดีที่ตอนนี้เราได้รู้ว่าคำศัพท์นี้ เกี่ยวกับสาสน์แห่งความรอด แต่เรายังไม่ได้พูดถึงเนื้อหาของสาสน์นั้น เรากำหนดว่า “ชาวประเสริฐ” หมายความว่าอะไร แต่ไม่ได้อธิบายว่าที่จริงแล้วชาวประเสริฐคืออะไร

ดังนั้นให้เรามาพูดถึงความหมายของ ชาวประเสริฐ อะไรคือเนื้อหาของความรอดของพระเจ้า? รายละเอียดข่าวดีมีอะไรบ้าง? เพราะอะไรถึงเป็นข่าวดี คำนี้ปรากฏเกือบร้อยครั้งในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ดังนั้น เราควรจะเข้าใจคำนี้ได้

อัครทูตเปาโลพูดถึงเกี่ยวกับสาสน์ของชาวประเสริฐ มากกว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่คนอื่นๆ ท่านใช้คำว่า “ชาวประเสริฐ” สำหรับสาสน์ที่ท่านเทศนาเกี่ยวกับพระเยซู

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้คำนึงถึงชาวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลายนั้น พวกท่านได้รับไว้และได้ตั้งมั่นอยู่บนนั้นแล้ว..”พระคริสต์วายพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นมา ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

เปาโลให้รายละเอียดเกี่ยวกับสาสน์ของท่านในข้อเหล่านี้
“เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต และการตั้งไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า...
ชาวประเสริฐนั้นเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ ผู้ทรงบังเกิดมา

โดยสืบเชื้อสายจากดาวิดทางฝ่ายเนื้อหนัง แต่ฝ่ายจิตวิญญาณ แห่งความบริสุทธิ์นั้นทรงปรากฏด้วยฤทธานุภาพว่าเป็นพระบุตร ของพระเจ้า โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับ พระคุณและหน้าที่เป็นอัครทูต เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ไปประกาศแก่ชนทุกชาติให้เขาวางใจและเชื่อฟัง” (รม. 1:1-5)

เนื้อหาของข่าวประเสริฐ (ข่าวดี) ปรากฏชัดเจนในข้อความเหล่านี้ ต่อไปจะเป็นส่วนต่างๆ ของศาสนา

- พระเจ้าทรงส่งพระบุตร...
- ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิด...
- เป็นมนุษย์คือพระเยซูคริสต์...
- ผู้สิ้นพระชนม์เพื่อบาปของเรา...
- ผู้ทรงถูกฝัง...
- และผู้ทรงเป็นขึ้นจากความตาย...

ข้อเหล่านี้เป็นเนื้อหาของข่าวประเสริฐ ผมจะอธิบายข้อต่าง ๆ เหล่านี้อีกครั้ง ให้เรานึกถึงภาพรวมของเรื่องราวแผนการของพระเจ้า ทั้งหมด ที่เราพูดถึงในก่อนหน้า

พระบุตรของพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงทนทุกข์ และสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อบาปต่างๆ ของเราจะไม่กีดขวางเราและ ไม่ให้ได้อยู่ในครอบครัวของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราพิชิตความตาย และได้อยู่กับพระบิดาของพระองค์ พระบิดาของเรา พระเจ้าผู้เที่ยงแท้พระองค์เดียวตลอดไป

หากว่านี่เป็นข่าวประเสริฐ แล้วเพราะอะไร ข่าวนี้จึงประเสริฐ? นั่น

มีหลายเหตุผล ขำขันนี้ประเสริฐก็เพราะความรอดของเรา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการประพฤติดีของเรา ไม่เกี่ยวกับการทำสิ่งดีต่างๆ เพื่อให้ได้คุณงามความดี รายละเอียดเกี่ยวกับขำขันประเสริฐ ไม่ได้เกี่ยวกับสิ่งที่คุณได้ทำไปแล้วหรือ อาจกำลังทำหรือจำเป็นที่จะต้องทำ รายละเอียดขำขันประเสริฐเกี่ยวกับสิ่งที่บางคนได้ทำเพื่อคุณ นั่นคือขำขันประเสริฐสำหรับเราทุกคน เพราะไม่มีใครในพวกเราที่สมบูรณ์แบบ ไม่มีใครในพวกเราที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัย ได้ตลอดเวลา ไม่มีใครในพวกเราที่ดีพอที่จะอยู่ในครอบครัวของพระองค์ และมีใครในพวกเราที่ควรได้รับพระนามของพระองค์ เราต้องถูกทำให้เป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า รายละเอียดของขำขันประเสริฐได้บอกเราว่าสิ่งนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

ให้เราสังเกตถึงสิ่งที่เปาโลอธิบายพันธกิจของการบอกขำขันประเสริฐของท่านว่าเป็น “การทำให้เกิดการเชื่อฟังต่อความเชื่อ” ท่านอยากให้คุณที่ได้ยินศาสนของท่าน “ยึดมั่น” ในสิ่งที่เปาโลพูดอย่างเหนียวแน่น คุณจะ “เชื่อฟัง” ขำขันประเสริฐได้อย่างไร? คุณจำเป็นต้องได้รับบัพติศมาหรือเปล่า? คุณต้องให้เงินหรือเปล่า? คุณจำเป็นต้องเป็นคนดีหรือเปล่า? คุณจำเป็นต้องใจดีตลอดเวลาหรือเปล่า? คุณจำเป็นต้องทำคุณงามความดีหรือเปล่า? สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ดี แต่ไม่จำเป็น พระเจ้าต้องการ “การเชื่อฟังต่อความเชื่อ” การเชื่อฟังขำขันประเสริฐได้โดยคุณแค่เชื่อเท่านั้น คุณได้สังเกตด้วยหรือเปล่า ว่าทำไมเปาโลไม่ได้พูดว่า “การเชื่อฟังโดยความเข้าใจ”? ซึ่งเราอาจจะไม่เข้าใจสิ่งต่างๆ ได้อย่างสมบูรณ์ - เช่นที่พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ทางพระเยซู เราอาจจะไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงฟื้นคืนพระชนม์ได้อย่างไร ถ้าหากเราไม่เข้าใจทุกสิ่งนั้นก็ไม่เป็นไร เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงบัญชาให้เราต้องเข้าใจทั้งหมด เพื่อจะต้องกลับไปทำข้อสอบ สิ่งที่พระองค์ทรงต้องการแค่ การเชื่อ ส่วนความเข้าใจสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ภายหลัง

เนื้อหาหลักของข่าวประเสริฐ คือ ข้อเสนอของพระเจ้าที่จะให้อภัยบาปทั้งสิ้นของเรา และให้เข้าอยู่ในครอบครัวของพระองค์ตลอดไป พระเจ้าแสดงถึงความรักและความเมตตา บางครั้งพระคัมภีร์ใช้คำว่า “พระคุณ” แทนคำว่า “ความรัก ความเมตตา” เนื่องจากไม่มีฤทธิ์อำนาจหรือวิญญาณใดยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้า จึงไม่มีฤทธิ์อำนาจใดหรือวิญญาณใด ที่บีบบังคับให้พระองค์ทรงหยิบยื่นข้อเสนอนี้ พระองค์ทรงเสนอความรอดให้ทุกคนก็เพราะพระองค์ทรงต้องการคุณในครอบครัวของพระองค์ ทั้งหมดที่พระองค์ทรงขอก็คือขอให้คุณ “เชื่อ”

และนี่คือข่าวดีของข่าวประเสริฐ

ทำไมเราจึงต้องการข่าวประเสริฐ?

คุณอาจจะคิดว่าผมตอบคำถามนี้ไปแล้ว ซึ่งผมได้ตอบแล้วในลักษณะหนึ่ง แต่เนื่องจากประสบการณ์ของผมกับคริสเตียนจำนวนมาก ผมจำเป็นที่จะต้องตรงไปตรงมาว่านั่นอีก

เพราะอะไรเราจึงต้องการข่าวประเสริฐ? เพราะว่าเมื่อไม่มีข่าวประเสริฐ เราก็ไม่มีความหวังถึงชีวิตนิรันดร์กับพระเจ้า โอกาสก็เป็นศูนย์ เราถูกแยกออกจากพระเจ้า เนื่องจากบาปของเรา การเชื่อข่าวประเสริฐเป็นทางเดียวที่จะแก้ปัญหา

พระคัมภีร์ได้อธิบายถึงปัญหาของเราในหลายๆ ลักษณะ พระเยซูตรัสว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อ “แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) เราเกิดมาในสถานการณ์ที่เรา “ตายโดยการละเมิดและการบาป” (อฟ. 2:1, 5) และ “อธรรม” (รม. 5:6) เรา “เหินห่างจากพระเจ้า” (อฟ. 4:18) และเป็น “ศัตรู” ต่อพระองค์ (คส.1:21) เพราะเราเป็น “ศัตรู” ของพระองค์ (รม. 5:10) เราจึงตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายมาก

เรื่องราวในพระคัมภีร์ที่เราอ่าน ได้อธิบายว่าทำไมเราจึงอยู่ใน

สถานการณ์ที่เลวร้ายนี้ เราไม่ได้เกิดมาในครอบครัวของพระเจ้า เราจึงเป็นคนนอก กระนั้นพระเจ้าทรงต้องการให้เราอยู่ในครอบครัวของพระองค์ ถ้าเราไม่มีธรรมชาติของพระเจ้า เราก็คงใช้สติปัญญาและเสรีภาพของเราในทางที่ผิด เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งความต้องการเหล่านั้นอาจจะเป็นการทำร้ายผู้อื่นหรือทำร้ายตนเอง

เมื่อเราไม่ได้เป็นพระฉายา (ตัวแทน) ของพระเจ้าและละเมิดธรรมชาติของพระองค์ เมื่อเราละเมิด ควบคุมและกดขี่ผู้อื่น เราก็ทำบาป “เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (รม. 3:23)

เป็นเรื่องง่ายที่อ่านแล้วจะมีความรู้สึกหดหู่หรือรู้สึกโกรธ แต่ข่าวดีของข่าวประเสริฐก็คือพระเจ้าทรงรู้สิ่งต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมด และทรงรักเราอยู่ดี ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเรา ทำให้ข่าวประเสริฐแตกต่างจากคำสอนของศาสนาอื่นๆ โดยสิ้นเชิง ศาสนาอื่นๆ พูดว่าบาปไม่ใช่ปัญหาหรือไม่ก็พูดว่าทางออกของบาปคือการประพฤติดี คุณต้องทำพิธีกรรมที่เหมาะสมต่างๆ ซ้ำๆ สวดมนต์ ปฏิบัติธรรม ประกอบพิธีปฏิบัติวันสำคัญทางศาสนาทั้งหมด และทำความดีโดยการทำบุญ ทำทาน

มีเพียงข่าวประเสริฐเท่านั้นที่พูดตรงกับสถานการณ์ของมนุษย์ มีและสอนว่ามนุษย์ไม่มีความสามารถที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ ศาสนาอื่นๆ โทษคุณ ศาสนาเหล่านั้นบอกคุณว่า คุณแก้ปัญหาจากการถูกแยกออกจากพระเจ้าได้ หรืออาจสอนว่าคุณไม่มีปัญหา แต่มีเพียงข่าวประเสริฐเท่านั้น ที่บอกความจริงเดียวว่าพระเจ้าทรงต้องจัดเตรียมทางออกทางแก้ปัญหา และพระองค์จะทรงกระทำ ข่าวประเสริฐนั้นชัดเจนมาก ข่าวประเสริฐบอกความจริงแก่คุณ แม้ว่าความจริงนั้นจะเจ็บปวด นั่นเพราะแสดงให้เห็นถึงความรักที่แท้จริง และการโอบกอดเกี่ยวกับสถานการณ์ของคุณไม่ใช่ความรัก

มีทางอื่นให้ถึงความรอดหรือเปล่า?

ผมเพิ่งได้ตอบคำถามนี้ไป แต่ผมอยากตอบคำถามนี้อีกครั้ง ในอีกแง่มุมมองหนึ่ง

พระเจ้าทรงเสนาอการอภัยโทษ ความรอด และชีวิตนิรันดร์กับพระองค์แบบเปล่าๆ ไม่ใช่สิ่งที่จะต้องลงมือทำหรือสามารถที่จะได้มันมา สิ่งที่สำคัญ คือการเชื่อเท่านั้น นี่หมายถึงการมอบความไว้วางใจในแผนการของพระเจ้า หมายถึงการเชื่อว่าพระเยซูทรงกระทำทุกสิ่งที่เป็นสำหรับสถานการณ์ของเรา

แต่การเชื่อข่าวประเสริฐยังหมายถึงการไม่เชื่อคำสอน หรือความคิดอื่นๆ เกี่ยวกับความรอดด้วยเช่นกัน พระคัมภีร์กล่าวว่าไม่มีทางอื่นที่จะได้รับการยกโทษและชีวิตนิรันดร์ คิดถึงเรื่องนี้ดูสิ ว่าเพราะอะไรพระเจ้าพระบิดาจึงส่งพระเยซูพระบุตร มาสิ้นพระชนม์อย่างโหดร้ายบนไม้กางเขน ถ้าหากมีทางอื่นให้คุณเข้าสู่สวรรค์ได้?

พระเยซูทรงต้องกลายเป็นมนุษย์และความตายต้องมีชัยชนะเหนือความตาย นี่จึงเป็นทางเดียวเท่านั้น ว่าการเชื่อในแผนการของพระเจ้าเป็นทางเดียวสู่ความรอด ไม่มีคนอื่นนอกจากพระเยซูที่ช่วยเราให้รอดได้ (กิจการ 4:12) พระเยซูตรัสอย่างตรงไปตรงมาว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีใครมาถึงพระบิดาได้นอกจากจะมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ไม่มีใครที่จะสามารถเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าได้ เว้นเสียจากสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำ อย่าเพิ่มความเชื่ออื่นเข้ากับข่าวประเสริฐของพระเจ้า การเชื่อข่าวประเสริฐ หมายถึง การละทิ้งความเชื่ออื่น นี่จึงเป็นส่วนหนึ่งที่พระคัมภีร์ เรียกว่า การกลับใจใหม่ แต่ยังมีส่วนอื่น ๆ อีก ซึ่งเราจะพูดถึงในภายหลัง

สิ่งที่ชาวประเสริฐไม่ได้เป็น

สิ่งที่ผมได้เขียนนั้น แสดงให้เห็นชัดเจนเกี่ยวกับชาวประเสริฐว่า พระเยซูได้ทรงทำเพื่อเรา การอภัยโทษ ชีวิตนิรันดร์และความรอดเป็นของขวัญสำหรับผู้เชื่อในสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา

คำสอนอื่นๆ ที่บิดเบือนความชัดเจน คำสอนเหล่านั้นสอนให้เราพัฒนาตัวเองหรือปรับปรุง “จิตวิญญาณ” ที่คลุมเครือแทน แต่พระคัมภีร์บอกเราว่าแผนการของพระเจ้าแตกต่างไปจากคำสอนเหล่านั้น ชาวประเสริฐไม่เกี่ยวกับการรู้แจ้งหรือสำรวจภายในตัวเองเพื่อหาคำตอบ ชาวประเสริฐ (และความรอด) ไม่เกี่ยวกับการสำรวจความคิดต่างๆ ทางจิตวิญญาณ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงความพยายามหรือกิจกรรมทางปัญญา หรือทางจิตวิทยาเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ชาวประเสริฐ

เป็นเรื่องง่ายที่จะสังเกตได้ว่าชาวประเสริฐคืออะไรและอะไรไม่ใช่ ชาวประเสริฐและตัดคำสอนที่ไม่ใช่ชาวประเสริฐออกไป แต่ยังมีอุปสรรคที่ยากกว่านั้นมาก ที่คอยกีดขวางคนจำนวนมากไม่ให้เชื่อในแผนการอันเรียบง่ายของชาวประเสริฐนี้ เพื่อรับความรอดที่พระเจ้ามอบให้

ผมได้พูดไปก่อนหน้านี้ว่ามีคนจำนวนมาก แม้กระทั่งคนในคริสตจักรเองก็ดิ้นรนอย่างหนักที่จะไขว่คว้าใจในชาวประเสริฐ เหตุผลก็คือพวกเขายังติดอยู่ในกับดักการกระทำ และคิดว่าพวกเขาต้องทำอะไรเพิ่มเติม หากมีอะนั่นแล้วจะสมควรได้รับการยกโทษและชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไรกัน?

ถ้าหากคุณเข้าใจเรื่องราวของพระคัมภีร์และชาวประเสริฐแล้ว คุณก็ควรเข้าใจได้ทันทีว่า เราไม่สมควรได้รับในสิ่งที่พระเจ้าทรงเสนอเลย และนั่นก็เป็นเรื่องยากที่คนจำนวนมากจะยอมรับว่าเท่าที่พวกเขาเป็นอยู่ก็เพียงพอแล้ว พวกเขาคิดว่าจำเป็นต้องทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้รับสิ่งดีที่พระเจ้าทรงประสงค์จะมอบให้ มันรู้สึกไม่ถูกต้องที่ได้รับสิ่งดีโดยไม่

ได้ทำอะไรเพื่อให้ได้มา

ความรู้สึกผิดบาปทำให้เราคิดไปในทางที่ผิด ทำให้เรามองไม่เห็นข่าวประเสริฐว่าเป็นของขวัญที่ไม่มีเงื่อนไขจริง ๆ ความรู้สึกผิดบาปเป็นสิ่งที่ทำให้บางคน ทำความดีเพื่อให้เขารู้สึกดีที่จะตอบแทนในสิ่งที่พระเจ้ามอบให้ และคิดว่าการทำสิ่งดี ๆ ที่เคยทำในอดีตจะส่งผลให้เขาคู่ควรที่จะได้รับความรอดจากพระเจ้า

ความรู้สึกผิดทำให้เรามีติดบอดต่อความรักของพระเจ้า เราต้องเข้าใจว่าการคิดแบบนี้ทำให้เราหันมารับผิดชอบกับคุณความดี มากกว่าจะยอมรับความรอดจากพระเจ้าได้อย่างไร

อาจฟังดูรุนแรงสักหน่อย แต่โปรดนึกถึงเรื่องนี้ด้วยกัน การทำงานหนักเพื่อให้คนอื่นคิดว่าคุณมีคุณค่านั้น ทำให้คุณจดจ่ออยู่ที่ตัวเอง เมื่อเป้าหมายของคุณอยู่ที่จะทำให้ตัวเองถูกมองว่ามีคุณค่า และสมควรได้รับความรักจากคนอื่น คุณก็ไม่สามารถที่จะจดจ่อที่คนอื่นได้ เราอยากจะรู้สึกดีกับตัวเอง เราอยากจะเป็นคนที่สมควรได้รับสิ่งดี ๆ และอยากให้คนอื่นคิดอย่างนั้นกับเราด้วยเช่นกัน

ข่าวประเสริฐบอกว่าเป็นคิดที่ผิดและโยนมันทิ้งไป ข่าวประเสริฐเปิดโปงว่าให้เราเลิกจดจ่อความสนใจอยู่ที่ตัวเอง ข่าวประเสริฐบัญชาให้เราถ่อมใจและยอมรับว่าเราไม่สมควรได้รับของขวัญของพระเจ้าเพราะความดีของเราเอง ข่าวประเสริฐยืนยันว่าจุดสนใจต้องอยู่ที่พระเจ้าและพระเยซูเท่านั้น นั่นคือเหตุผลที่ข่าวประเสริฐเป็นคำสอนที่จำนนมาก ยอมรับได้ยาก และข่าวประเสริฐไม่ยอมให้เราได้รับคำอวดอ้างใดๆ เลย

ข่าวประเสริฐไม่สนใจในสิ่งที่คุณทำ แต่ข่าวประเสริฐใจในสิ่งที่คุณเป็น ว่าคุณเป็นผู้ใด คุณเป็นมนุษย์ คุณถูกรักโดยพระเจ้า พระองค์รักคุณ และทรงวางแผนตั้งแต่แรกเริ่มเพื่อช่วยเหลือคุณ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้เกี่ยวกับการประพฤติดีของคุณเลย คุณเพียงแค่ “เชื่อ” เท่านั้น

เนื่องจากเราเป็นคนบาปซึ่งอาศัยอยู่ในโลกที่เสื่อมทราม เราจึงคิดว่าไม่มีใครจะรักเรา ถ้าหากพวกเขา รู้จักเราอย่างถ่องแท้ ทั้งภายในและภายนอก ด้วยเหตุผลนี้ จึงทำให้นึกภาพไม่ออกเลยว่าพระเจ้าจะทรงรักเรา เพราะว่าพระองค์ทรงล่วงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรา พระองค์ทรงรู้ทุกความคิด ทุกคำพูด ทุกความปรารถนา และทุกการกระทำ เรา รู้สึกผิดเกี่ยวกับสิ่งเลวร้ายต่างๆ ของเรา และนั่นทำให้ความรักของพระเจ้าในข่าวประเสริฐ เป็นสิ่งที่ยากที่จะยอมรับ จากมุมมองของเราที่ดูเหมือนมันไม่สมเหตุสมผลเอาซะเลย

ผมมั่นใจได้เลยว่า คนที่ได้ยินว่าข่าวประเสริฐและยอมรับด้วยความจริงใจจะรอด และได้อยู่ในครอบครัวของพระเจ้า โดนที่ไม่ได้เกี่ยวกับ สิ่งที่เขาทำหรือรู้สึกอย่างไร

มีผู้เชื่อหลายคนที่ยังดำเนินชีวิตด้วยความรู้สึกผิดอย่างท่วมท้น ความผิดบาปที่เขาได้ทำ ทำให้เขาเปลี่ยนความรักและความเมตตาของข่าวประเสริฐ ให้แทนที่การกระทำหรือการทำบุญเพื่อที่จะสมควรได้รับ เขาอาจจะเริ่มสงสัยว่าพระเจ้าจะยังทรงรักเขา เหมือนที่พระองค์ทรงรักเขาในวันแรกที่ได้เชื่อในข่าวประเสริฐอยู่หรือเปล่า เขามองว่าความบาปที่เขาได้กระทำในฐานะผู้เชื่อ เป็นเหตุผลที่ทำให้พระเจ้าจะไม่รักเขาและไม่สนใจในตัวเขาอีกต่อไป พวกเขาเชื่อว่า เขาไม่สามารถที่จะทำตามความต้องการของพระเจ้าได้ หรือสงสัยว่าพวกเขาจะมี “ความเชื่อที่ไม่เพียงพอ” หรือไม่ได้เชื่ออย่างแท้จริง

ความจริงที่น่าเศร้าก็คือผู้เชื่อแท้จำนวนมาก มีชีวิตที่ทุกข์ทรมาน และพ่ายแพ้ที่ไม่ใช่เพราะข่าวประเสริฐ แต่เป็นเพราะความคิดของพวกเขาเอง ที่ได้บิดเบือนความชัดเจนของข่าวประเสริฐไป เวลาที่พวกเขาอ่านพระคัมภีร์ พวกเขาเห็นเพียงความบาปและความล้มเหลวต่างๆ ของเขาเอง และดูเหมือนว่าคำสอนจากพระคัมภีร์ทุกอย่างกล่าวโทษพวกเขาถึงบาป ความรักและการยกโทษอันนำพิศวงของข่าวประเสริฐกลับสูญหายและถูกลืม

ความรอดไม่ได้เกี่ยวกับการประพฤติ มันไม่เคยเป็นและจะไม่มีวันเป็น เราไม่สามารถทำตัวเองให้อยู่ในเด็ยกับพระเจ้าได้ เราไม่อาจทำตัวเองให้บริสุทธิ์เพื่อจะอยู่ในการประทับอยู่ของพระเจ้าได้ เราขาดคุณลักษณะอันสมบูรณ์ของพระเจ้า เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า แต่ก็ด้อยกว่าพระองค์ พระเจ้าทรงรู้และคุณก็รู้ นั่นคือเป็นเหตุที่คำตอบของพระเจ้าต้องเป็นพระเยซู ไม่ใช่คุณ

เป็นไร้สาระที่จะคิดว่าเราทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้จะได้ด้วยกรกระทำของเราเอง พระเจ้าไม่ได้รู้สึกมีอะไรที่จะต้องเรียนรู้ใหม่เกี่ยวกับเราเมื่อเราล้มเหลว พระองค์รู้สึกเรามาตลอด และยังคงรักเราในแบบที่เป็น เป็นพระธรรมโรม 5:8 กล่าวได้ดีที่สุด “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” เราเข้าใจตรงนั้นหรือไม่? ในขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น ก็ไม่จำเป็นจะต้องทำอะไรเพื่อช่วยพระเจ้าให้รักคุณมากขึ้น ถ้าหากพิจารณาตรงนี้ ก็จะเห็นได้ว่าเป็นข่าวประเสริฐจริงๆ พระเจ้าไม่เคยผิดหวังกับเรา เพราะว่าพระองค์ไม่เคยมีความคาดหวังที่ผิดๆ เกี่ยวกับพฤติกรรมของเรา พระเจ้าทรงรักเรามาตลอด “พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

เราอาจสรุปเรื่องนี้ได้ว่า ความรอดและความเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าไม่สามารถหาได้จากที่ไหน แต่ได้มาโดยความเชื่อเท่านั้น พระเจ้าทรงเสนอ ความรอดและความเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงประกอบด้วยพระคุณ ความรักและความเมตตา ไม่มีเหตุผลอื่น

ส่วนที่ III:
ติดตามพระเยซู

บทที่แปด : การเป็นสาวกคืออะไร?

ข่าวประเสริฐมีมุ่งหมายเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงมนุษย ์ใครก็ตามที่เชื่อในข่าวประเสริฐ “ก็เป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แหละกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17) การเปลี่ยนแปลงมีลักษณะอย่างไร?

คุณอาจจำคำตอบของคำถามนี้ได้ ในก่อนหน้านี้นี้ผมได้เขียนว่าสาวกคือผู้ติดตามพระเยซู ผมนิยามความหมาย “การติดตาม” ว่าเป็นการเลียนแบบหรือการฉายถึงพระเยซู การ “เป็นไปตามพระฉายาแห่งพระเยซู” คือโชคชะตาสูงสุดของเรา (รม. 8:29; 2 คร. 3:18; คส. 3:10)

แรงจูงใจของเราในการเลียนแบบพระเยซูไม่ใช่เพื่อให้พระเจ้าทรงรักเราเพื่อให้เราเข้าสู่สวรรค์ พระองค์ทรงรักเราแต่ละคนอยู่แล้ว “ขณะที่เรายังเป็นคนบาป” (รม. 5:8) และเป็น “ศัตรู” ของพระเจ้า (รม. 5:10) เราเข้าสู่สวรรค์เมื่อเราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้า นั่นเกิดขึ้นเมื่อเราเชื่อในข่าวประเสริฐ เราหลงหายเมื่ออยู่ตามลำพัง เราต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ลูกา 19:10) เราถูกแยกออกจากพระเจ้า (อฟ. 4:18) เมื่อสถานการณ์ของเราเป็นแบบนั้น แต่เราพะพระเจ้าทรงรักเรา พระองค์ไม่ได้ทรงรอให้เราเปลี่ยนพฤติกรรมหรือเลิกทำความชั่วแล้วถึงจะรักเรา

แรงจูงใจของเราในการเลียนแบบพระเยซูไม่ใช่เพื่อให้พระเจ้ารักเรา เพื่อที่เราจะได้รับความรอดในที่สุด สิ่งที่คุณไม่สามารถทำได้และไม่สามารถสูญเสียด้วยการกระทำของเราเอง ความรอดไม่เกี่ยวกับคุณค่าหรือคุณงามความดีของเรา ข่าวประเสริฐเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงทำเพื่อเรา “พระเจ้าทรงทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็น

คนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21) เราไม่อาจทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้รับความรอด แต่เป็นพระเยซูที่ทรงทำทุกอย่างเพื่อช่วยเราให้รอด

การคิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับการเป็นสาวก

เราจำเป็นต้องคิดให้รอบคอบว่าทุกประการสามารถนำไปใช้กับการเป็นสาวกได้อย่างไร?

อย่างที่เรารู้ดีไปก่อนหน้านี้ว่า เราไม่สามารถทำได้ด้วยการกระทำของเราเองที่จะรอดได้ เราจำเป็นต้องมีความเข้าใจชัดเจนว่าความรอดและการเป็นสาวกไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ผู้เชื่อหลายคนได้เพิ่มการกระทำของตน เข้ากับข่าวประเสริฐโดยไม่รู้ตัว เพราะรู้สึกผิดในบาปของตน ผลที่ได้คือพันธการฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ชีวิตที่ครบบริบูรณ์ที่พระเยซูต้องการให้เรามี (ยอห์น 10:10; 2 คร. 1:5; อฟ. 3:20)

ความรอดเป็นของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เรา เมื่อเราเชื่อในข่าวประเสริฐ ความรอดไม่ใช่สิ่งที่เราสมควรจะได้รับ แต่พระเจ้าก็ทรงยังคงเสนอความรอดให้แก่เรา ถึงแม้ว่าเรามีบาปและเป็นศัตรูต่อพระองค์ ส่วนการเป็นสาวกคือสิ่งที่เราทำ เนื่องจากเราเชื่อในข่าวประเสริฐ เราเลียนแบบพระเยซูเพื่อแสดงความรักของเราต่อพระองค์และต่อพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระฉายาสูงสุดของพระเจ้า ดังนั้นเราจึงอยากดำเนินชีวิตในแบบเดียวกันกับพระองค์

มีเหตุผลมากมายให้เราดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซู เพื่อมีชีวิตที่บริสุทธิ์ แต่การทำเพื่อให้ได้รับความรักจากพระเจ้าไม่ใช่หนึ่งในเหตุผลเหล่านั้น เราไม่ได้จ่ายอะไรเพื่อความรอดของเราเลย ความรอดเป็นสิ่งที่ได้เปล่าสำหรับทุกคนที่เชื่อในข่าวประเสริฐ แต่อย่างไรก็ตามการเป็นสาวกนั้นเราต้องจ่ายบางอย่าง การติดตามพระเยซูมันไม่ง่าย การเป็นสาวกต้องการให้เราเลือกเพื่อจะรักและถวายเกียรติแด่พระเจ้า และปฏิบัติต่อผู้อื่นที่พวก

เขาเองก็เป็นพระฉายาของพระเจ้าที่พระองค์ทรงรักเหมือนกับเรา และนำเขาเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ โดยผ่านทางข่าวประเสริฐ

ให้เรานึกถึงชีวิตของพระเยซูสิ เป็นชีวิตที่ไม่ง่ายเลย ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต.2:21) พระเยซูทรงดำเนินชีวิตโดยไม่ทำสิ่งๆ ที่พระองค์ต้องการ พระองค์ทรงให้พระเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นพระองค์ก็ทรงให้คนอื่นๆ เป็นอันดับสอง

“จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้าน เหมือนรักตนเอง ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมดก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มัทธิว 22:36-40)

พระเยซูทรงดำเนินชีวิตแบบนี้ไม่ใช่เพื่อพระเจ้าจะทรงรักพระองค์ และให้พระเจ้าทรงมีความสุขกับพระองค์ พระเจ้าทรงรักพระเยซูก่อนที่พระองค์เสด็จมายังโลกนี้และก่อนที่พระเยซูทรงกระทำให้พันธสัญญาสำเร็จ พระเจ้าทรงรักพระเยซู “ก่อนจะทรงสร้างโลก” (ยอห์น 17:24)

การติดตามพระเยซูอาจเป็นเรื่องยาก บรรดาผู้เชื่อใหม่ไม่เหมือนพระเยซูมากนัก และเป็นเรื่องยากลำบากยิ่งกว่าที่จะดำเนินชีวิตเหมือนกับพระเยซูอย่างสม่ำเสมอ สาวกทุกคนจำเป็นต้องเปลี่ยนใจและหันไปจากรูปแบบการใช้ชีวิตเก่าๆ ของตนเอง นี่คือนสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า “การกลับใจใหม่” ผมรู้ว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับผม มีหลายๆ อย่างที่ผมต้องเลิกทำและมีหลายๆ อย่างที่ผมต้องเริ่มทำ แต่ไม่มีสิ่งไหนที่ทำเพื่อให้พระเจ้าทรงรักผม

มากขึ้น เพราะพระองค์ทรงรักผมอยู่แล้ว

พระเยซูทรงทำสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพราะพระองค์ทรงรักพระเจ้า เราเองก็เช่นกัน พระเยซูดำเนินชีวิตเพื่อช่วยให้ผู้อื่นที่เชื่อในพระองค์และทำตามแผนการของพระเจ้า เราเองก็เช่นกัน พระเยซูทรงรู้เหตุผลของการอยู่บนโลกนี้ พระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างโหดร้ายเพื่อเรา แต่พระองค์ก็ทรงไว้วางพระทัยในแผนการและฤทธิอำนาจของพระเจ้า พระเยซูทรงเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงชุบพระองค์จากความตายและทรงเชื่อว่าพระองค์จะทรงอยู่กับพระบิดาอีกครั้ง

เราต้องมีมุมมองชีวิตนิรันดร์ที่เหมือนพระเยซู โลกนี้ไม่ใช่บ้านที่แท้จริงของเรา เป็นเพียงชั่วคราวเท่านั้น ชีวิตและบ้านถาวรของเราจะถาวรเพราะสิ่งที่พระเยซูทรงทำ เราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ในโลกนี้เป็นมรดก เราจะทำสิ่งใดในโลกนี้และชีวิตนี้ไว้เบื้องหลัง เป้าหมายในชีวิตของเราคือ ควรแสดงความภาคดีและความกตัญญูต่อพระเยซูผู้ช่วยเราให้รอด และนำผู้อื่นเข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า

แล้วถ้าหากเราล้มเหลว? ถ้าหากเราทำบาปล่ะ? เราจะทำทั้งสองอย่างนี้แน่นอนอยู่แล้ว พระเจ้าทรงรู้และทรงล่วงรู้ทุกรายละเอียดเกี่ยวกับแต่ละคน พระองค์ทรงรู้ว่าเราเป็นผู้ใดและทรงรู้ว่าเราเป็นอย่างไร แต่พระองค์ก็ทรงรักเรา ก่อนที่เราเริ่มต้นทำอะไรเพื่อรักพระองค์กลับเสียอีก พระองค์ทรงรักเราแม้กระทั่งในเวลาที่เรายังเป็นศัตรูของพระองค์ “ในขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น” (รม.5:8) พระเจ้าทรงรักเราก่อนที่จะเราอยู่ในครอบครัวของพระองค์ ทำไมพระองค์ถึงจะรักเราน้อยลงหรือเลิกรักเราในเมื่อตอนนี้เราได้อยู่ในครอบครัวของพระองค์แล้ว เมื่อเราทำบาปและล้มเหลว พระองค์ทรงยกโทษให้เรา พระองค์ทรงต้องการให้เราเชื่อในความรักและต้องการให้เรากลับไปเป็นพระฉายาของพระองค์

ทำไมต้องมีชีวิตเหมือนพระเยซู?

ผมเพิ่งเขียนไปว่ามีหลายเหตุผลให้เราดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซู แต่การทำเพื่อให้ได้รับความรักของพระเจ้าไม่ใช่หนึ่งในเหตุผลเหล่านั้น เหตุผลที่เราควรดำเนินชีวิตเหมือนกับพระเยซูคืออะไร?

ประการแรก บาปเป็นสิ่งที่อันตรายต่อตนเองและไม่เพียงทำร้ายเราเท่านั้น แต่ยังทำร้ายคนรอบข้างอีกด้วย ในครอบครัวของผมเอง ผมได้เห็นผลกระทบของการติดสุรา การติดยาเสพติดและการนอกใจ เห็นได้ชัดเจนว่าสิ่งเหล่านี้ ทำลายชีวิต และเป็นที่น่าเศร้าที่ความสุขและความพึงพอใจในตนเองเองของโลกนี้เป็นเพียงชั่วคราวและไม่มีค่าที่ยั่งยืน โลกนี้บอกให้เรา “ใช้ชีวิต” เพื่อค้นหา “ความสุข” ของเราเองโดยไม่คำนึงถึงความทุกข์ยากที่มาจากการตัดสินใจของเรา มันไม่ได้เตือนเราเกี่ยวกับผลกระทบต่างๆ ชั่วโมงวันครั้นมันชักชวนให้เราใช้ชีวิตเพื่อนตอนนี้นั้น ไม่มีสิ่งใดในการดำเนินชีวิตแบบนี้ที่นำเราเข้าใกล้พระองค์มากขึ้น พระคัมภีร์กล่าวว่า การคิดแบบนี้ไม่ได้มากจากพระเจ้า

“อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าใครรักโลก ความรักของพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าทุกสิ่งที่อยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนังและตัณหาของตา และความทะนงในลาภยศไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลก และโลกกับสิ่งชั่วร้ายของโลก กำลังผ่านพ้นไป แต่คนที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอ. 2:15-17)

ประการที่สอง ดำเนินชีวิตพระเจ้าและเป็นพรแก่ผู้อื่น วิธีการดำเนินชีวิตของเราอาจจะเป็นพรแก่ผู้อื่นหรือจะสาปแช่งคนอื่น ซึ่งพระเยซูทรงเป็นตัวอย่างที่เป็นแก่ผู้อื่นและทรงรับใช้พวกเขา แต่วิถีชีวิตตอบสนอง

ความพอใจในตนเองและมีความเห็นแก่ตัว ไม่ใช่ชีวิตที่สมบูรณ์และไม่ได้เป็นพรแก่ผู้อื่น ซึ่งในโซเซียลมีเดียก็มีตัวอย่างของไลฟ์สไตล์ประเภทนี้มากมาย การเป็นพรแก่ผู้อื่นไม่เพียงสะท้อนถึงพระเยซูเท่านั้น แต่ยังนำไปสู่ความสำเร็จส่วนตัว ชีวิตของเราจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อเราดำเนินชีวิตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

ประกาศที่สาม การดำเนินชีวิตติดตามพระเยซูทำให้เราเป็นพยานที่แข็งแกร่งถึงข่าวประเสริฐ หากผู้คนมองดูชีวิตของเราและไม่เห็นถึงความแตกต่างใด ๆ จากโลกที่ไม่เชื่อและไม่เห็นชีวิตที่ดำเนินไปเพื่อรับใช้ผู้อื่น พวกเขาจะไม่พบข่าวประเสริฐที่น่าเชื่อถือ (หรือพวกเขาอาจจะสับสน) พวกเขาจะเห็นว่าชีวิตของเรานั้นขัดแย้งกับคำสอนของพระเยซู ผู้คนจะคาดหวังให้เราดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซูและรักผู้อื่นเหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา

ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวกับการไปสวรรค์เท่านั้น ไม่ได้เป็นการทำให้พระเจ้าเป็นหนี้เราเพราะคุณงามความดีที่เราทำ พระคัมภีร์เหล่านี้ มีความหมายที่ต่างออกไปโดยสิ้นเชิง:

“ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยียม”
(รม. 12:1-2)

“แต่ว่ารากฐานอันแข็งแกร่งของพระเจ้าตั้งมั่นอยู่และปรากฏคำจารึกดังนี้ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักบรรดาคนของพระองค์” และ “ให้ทุกคนที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่ว” ในบ้านหลังใหญ่ ไม่ได้มีแต่ภาชนะทองและภาชนะเงินเท่านั้น แต่ยังมีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บางอย่างนั้นเป็นภาชนะพิเศษ บางอย่างก็เป็นภาชนะธรรมดา ถ้าใครชำระตัวเองให้พ้นจากความชั่วเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะพิเศษ ซึ่งชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เหมาะที่เจ้าของจะใช้เป็นประโยชน์ และพร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 2:19-21)

“เพราะฉะนั้น ในเมื่อมีความซุใจในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ มีการปลอบโยนจากความรัก มีการสามัคคีธรรมกันจากพระวิญญาณ และมีความเห็นใจกันและความเมตตาากรุณา ก็ขอให้ท่านทั้งหลายทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกันมีจิตใจและความคิดเป็นหนึ่งเดียวกันอย่าทำสิ่งใดด้วยการชิงดีหรือถือดี แต่จงถือว่าคนอื่นดีกว่าตัวด้วยใจถ่อม อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ ด้วยจมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณาบนกางเขน” (ฟป. 2:1-8)

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ให้ความคิดแก่เราบางอย่างว่า เพราะอะไร เราจึงควรดำเนินชีวิตเหมือนสาวกพระเยซู แต่เรายังคงไม่เข้าใจว่าชีวิตของสาวกเป็นอย่างไร? สาวกดำเนินชีวิตอย่างไร? สาวกทำอะไร? โชคดีที่พระเยซูและบรรดาสาวกตั้งเดิมของพระองค์กล่าวเอาไว้อย่างชัดเจน พระเยซูทรงบอกแก่บรรดาผู้ติดตามว่าให้ทำสิ่งต่างๆ ที่พระองค์ทรงกระทำ พระองค์ยังทรงแสดงให้พวกเขาดูว่าต้องทำอะไร แล้วบรรดาสาวกก็ทำตามแบบอย่างของเยซู และสั่งสอนคนอื่นๆ ให้ทำแบบเดียวกัน นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นของกลุ่มผู้เชื่อ

บทที่เก้า : สาวกทำอะไร?

คุณอาจแปลกใจ แต่พระเยซูไม่ได้สั่งให้สาวกทำหลายสิ่งหลายอย่าง วิสัยทัศน์ของพระเยซูในการรักพระเจ้าและคนอื่น ๆ นั้น ไม่ได้ซับซ้อน แต่สิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาให้พวกเขาทำนั้นลึกซึ้งและเปลี่ยนแปลงชีวิต เมื่อนำไปปฏิบัติ เราเริ่มกันที่สิ่งสำคัญที่สุดของการเป็นสาวก

สาวกรักพระเจ้า รักเพื่อนบ้าน และรักกันซึ่งและกัน

เรารู้แล้วว่าพระเยซูทรงอธิบายชีวิต ที่อุทิศต่อพระเจ้าว่าอย่างไร พระบัญชาใหญ่ที่สุด

‘จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดใจของท่านด้วยสุดจิตของท่าน’ และด้วยสุดความคิดของท่าน นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อสำคัญอันดับแรก ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้าน(คนที่เรารู้จัก)เหมือนรักตนเอง’ ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งหมด ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้ (มธ. 22:36-40)

พระเยซูทรงทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ พระองค์ทรงบอกกับบรรดาสาวกของพระองค์ว่า “แต่เราทำตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา” (ยอห์น 14:31) พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรักพระเจ้าพระบิดาของพระองค์อย่างไร? พระองค์ทรงเชื่อฟังพระเจ้า และทรงกระทำให้แผนการของพระบิดาสำหรับพระองค์ให้สำเร็จ พระเยซูยังบอกกับพวกเขาว่า “พระบิดาทรงรักเราอย่างไร เราก็รักพวกเขาอย่างนั้น”

(ยอห์น 15:9) พระเยซูทรงบัญญัติบาปบรรดาสาวกทำเช่นเดียวกัน อย่างที่ทรง
แสดงความคิดเห็นเอาไว้อย่างชัดเจนในพระบัญญัติใหญ่สองข้อ

พระเยซูทรงทำมากกว่าเพียงแค่ตรัสและทรงใช้พระองค์เองเป็น
ตัวอย่าง พระเยซูทรงบอกแก่บรรดาสาวกของพระองค์ให้รักกันและกัน
อย่างที่พระองค์ทรงรักพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านทำแบบนั้น พวกท่านจะ
เชื่อฟังพระเยซูและทำให้พระเจ้าพอพระทัย พระเยซูตรัสแก่พวกท่านว่า

“ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหาย
ของคุณ ถ้าพวกท่านประพฤติตามที่เราสั่ง ท่านก็จะเป็นมิตรสหาย
ของเรา เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่ทราบว่
นายทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามีมิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เรา
ได้ยินจากพระบิดา เราสำแดงแก่พวกท่านแล้ว ท่านไม่ได้เลือกเรา
แต่เราเลือกพวกท่านและแต่งตั้งท่านให้ไปเกิดผลและเพื่อให้ผล
ของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อพวกท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาใน
นามของเรา พระองค์จะประทานสิ่งนั้นแก่ท่าน สิ่งที่เราสั่งพวก
ท่านไว้ก็คือ จงรักกันและกัน” (ยอห์น 15:13-17)

“... เรายังรักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงรักกันและกันด้วยอย่าง
นั้น ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวก
ของเรา” (ยอห์น 13:34-35)

ตามที่พระเยซูตรัส ความรักต่อพระเจ้าและความรักกันและกันเป็น
คุณลักษณะพื้นฐาน ที่ขาดไม่ได้ของสาวกของพระองค์ พระเยซูไม่ได้มอง
ว่าคำสั่งทั้งสองนี้ ขัดแย้งกันแต่อย่างใด ความรักทั้งสองแบบเป็นเหมือน
เหรียญสองด้านของเหรียญเดียวกัน และความรักทั้งสองแบบไม่อาจที่แยก

ออกจากกันได้

แต่เราจะรักคนอื่นได้อย่างไร? การแสดงออกสูงสุดของความรักคือการที่คนหนึ่งสละชีวิตของตนเพื่ออีกคนหนึ่ง “ไม่มีใครมีความรักยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการสละชีวิตเพื่อมิตรสหายของตน” (ยอห์น 15:13) นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา

อันที่จริง มีน้อยคนนักจะยอมตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนยอมตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา (รม. 5:7-8)

ผมไม่คิดว่ามีคำอธิบายไหนจะดีไปกว่าคำอธิบายในพระธรรม 1 คร. 13:4-7 อีกแล้วครับ พระธรรมตอนนี้กล่าวทั้งหมดที่จำเป็นต้องกล่าวต่อไปนี้เป็นคุณสมบัติของความรักจากข้อความดังกล่าวครับ

- ความรักอดทนนาน
- ความรักมีใจปรารถนา
- ความรักไม่อิจฉา
- ความรักไม่อวดตัว
- ความรักไม่หยาบคาย
- ความรักไม่เห็นแก่ตัว
- ความรักไม่ขุ่นเคือง
- ความรักไม่ช่างจดจำความผิด
- ความรักไม่ชื่นชมยินดีในความอธรรม
- ความรักชื่นชมยินดีในความจริง
- ความรักทนได้ทุกอย่าง
- ความรักเชื่ออยู่เสมอ
- ความรักมีความหวังอยู่เสมอ

- ความรักที่หอดอดทนอยู่เสมอ

คุณมักเห็นคำอธิบายเหล่านี้เกี่ยวกับความรัก ที่ใช้ในงานแต่งงาน หรือในบทกวีหรือสาสน์โรแมนติคต่างๆ ซึ่งนั่นก็ดีอยู่ เราควรรักคู่แต่งงานของเราหรือรักคนที่เราหวังว่าจะเป็นคู่แต่งงานของเรา แต่ในพระธรรม 1 คร. 13:4-7 ไม่ได้พูดถึงเกี่ยวกับความรักแบบโรแมนติคแบบนั้นเลย ความรักเป็นวิธีที่เราควรปฏิบัติต่อทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะมองว่าเป็นความรักหรือไม่ นั่นไม่สำคัญเพราะว่าพระเจ้าจะทรงมองเห็นและทรงรู้

ข้อความบางส่วนที่เกี่ยวกับความรักจากพระธรรม 1 โครินธ์ 13 จำเป็นต้องอ่านในบริบทกับของข้อความอื่นๆ ตัวอย่าง เช่น “ความรักเชื่ออยู่เสมอ” ต้องสมดุลกับ “ความรักชื่นชมยินดีในความจริง” เราไม่อาจแยก “ความรักเชื่ออยู่เสมอ” เอาไว้ต่างหากเพื่อสรุปว่าความรักเชื่อคำสอนเทียมเท็จหรือคำสอนชั่วร้าย ในทำนองเดียวกัน “ความรักหวังอยู่เสมอ” ไม่ได้หมายถึงการหวังร้ายต่อใครบางคน แต่โดยทั่วไปแล้วข้อความเหล่านี้สามารถทำความเข้าใจได้ง่าย แต่การที่จะดำเนินชีวิตให้ได้แบบนั้นเป็นเรื่องที่ทำหายในประจำวัน

อีกประเด็นหนึ่งก่อนที่เราจะไปเรื่องอื่น เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะเข้าใจว่า สิ่งอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการเป็นสาวกนั้น เริ่มต้นจากพระบัญชาข้อแรกของพระเยซู นั่นก็คือ “เรารักพวกท่านมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:34-35) การรักกันและกันเป็นหลักการที่ไม่เปลี่ยนแปลงซึ่งชี้แนะว่าสาวกควรทำสิ่งอื่นๆ อย่างไร (อธิษฐาน อดอาหาร การให้ สามีคหกรรม ฯลฯ) สิ่งอื่นๆ เหล่านี้เป็นารแสดงออกถึงพระบัญชาพื้นฐาน นั่นคือ ให้รักกันและกันครับ

สาวกดูแลซึ่งกันและกัน

ส่วนนี้ของการเป็นสาวกขยายออกมาจากการรักกันและกัน การดูแลซึ่งกันและกันหมายถึงการเป็นส่วนร่วมของชุมชนที่อบรมเลี้ยงดูเอาใจใส่

เมื่อมีจำนวนคนมากขึ้นเรื่อยๆ ที่มาเชื่อข่าวประเสริฐหลังจากพระวิญญูณบรสิสุทธิเสด็จมา(วันเพนเทคอส) (กิจการ 2:1-4) พวกเขากลายเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนที่กำลังเติบโตซึ่งจะเรียกว่า “คริสตจักร” (กรณีนี้คือชุมชนผู้เชื่อที่กรุงเยรูซาเล็ม) ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่คำว่า “คริสตจักร” ไม่ได้หมายถึงอาคารหรือองค์การศาสนา พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่บอกเราว่าคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่เลื่องลือกันว่ายากจนมาก พวกเขาไม่ได้มีอาคารคริสตจักรให้ชุมชนพบปะ (แต่มีผู้เชื่อใหม่หลายพันคน กิจการ 2:41, 47; 5:14) พวกเขาไม่มีสถานภาพทางกฎหมายอย่างเป็นทางการ ดังนั้นบรรดาผู้เชื่อจึงถูกข่มเหง (กิจการ 3:11-4:31; 5:17-42)

ถ้าหาก “คริสตจักร” ไม่ได้เป็นอาคารหรือองค์กรที่มีสถานภาพทางกฎหมายแล้วคริสตจักรจะหมายถึงอะไร? สาวกของพระเยซูดำเนินชีวิตอย่างไร? พวกเขาสร้างชุมชนแห่งความรักที่เสียสละและดูแลซึ่งกันและกัน บ่อยครั้งในคริสตจักรสมัยใหม่ เราใช้คำว่า ชุมชน เพื่ออธิบายบางสิ่งที่คล้ายกับคนที่ความสนใจร่วมกัน เช่น การเป็นแฟนคลับของทีมกีฬาหรือผู้สนับสนุนร่วมกันในอุดมการณ์ที่ดี แต่สิ่งเหล่านั้นยังห่างไกลจากสิ่งที่ชุมชนที่อยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่มาก ชุมชนคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่เป็นครอบครัวเดียวกันที่เสียสละและรักซึ่งกันและกัน

มีความแตกต่างมากมาย ระหว่างครอบครัวและกลุ่มคนที่ผูกพันกัน เพียงเพราะมีความสนใจร่วมกัน ตัวอย่างเช่น คุณจะคาดหวังให้ใครสักคนให้เงินคุณ เพื่อช่วยค่าเช่าหรือซื้อของให้ เพราะว่าที่คุณชอบในทีมกีฬาเดียวกันหรือไม่? คุณจะคาดหวังให้ใครทำงานหรือซ่อมรถให้คุณเพียง

เพราะคุณโหวตคะแนนเลือกตั้งให้คนเดียวกันหรือทำงานร่วมกันเพื่อการ
กุศลร่วมกัน ซึ่งไม่แน่นอนอน แต่คุณคาดหวังความช่วยเหลือจากสมาชิก
ในครอบครัว (หรืออย่างน้อยที่สุดครอบครัวก็ควรจะเป็นแบบนั้น)

นี่คือคำอธิบายภาพรวมของคริสตจักรในยุคแรก ๆ

“คนทั้งหลายที่รับถ้อยคำของเปโตรก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคน
เข้าเป็นสาวกประมาณสามพันคน เขาทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟัง
คำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปัง
และอธิษฐาน เขาทั้งหลายมีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และ
พวกอัครทูตทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญมากมาย คนทั้งหมด
ที่เชื่อถือก็อยู่รวมกัน และนำทุกสิ่งมารวมเป็นของกลาง และพวก
เขาชายที่ดินและทรัพย์สินของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น
ทุก ๆ วัน พวกเขาอุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและหักขนมปัง
ตามบ้านของพวกเขารับประทานอาหารร่วมกันด้วยความชื่นชม
ยินดีและจริงใจ ทั้งสรรเสริญพระเจ้าและได้รับความชื่นชอบจาก
ทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่ม
จำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุก ๆ วัน” (กิจการ 2:41-47)

ในข้อพระคัมภีร์นี้ไม่ได้อธิบายถึงลัทธิคอมมิวนิสต์หรือสังคมนิยม
และไม่ได้อธิบายถึงระบบการเมืองใด ๆ ไม่มีอะไรเกี่ยวกับรัฐบาลหรือรัฐที่
ให้คำแนะนำหรือใช้การบีบบังคับขู่เข็ญ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นโดยความสมัครใจ
ซึ่งข้อพระคัมภีร์ได้อธิบายถึงพฤติกรรมของครอบครัวที่สมบูรณ์แข็งแรง
ครอบครัวที่คอยดูแลความต้องการต่าง ๆ ของสมาชิกภายใน ‘ครอบครัว’
ซึ่งประกอบด้วยผู้คนหลายพันคน

นี่เป็นภาพของสิ่งที่บรรดาสาวกของพระเยซูทำ พวกท่านอบรม

เลี้ยงดูเอาใจใส่ซึ่งกันและกันในฐานะชุมชน พวกเขาจะรักกันและกันและ
สนับสนุนกันและกันเหมือนครอบครัวเดียวกัน นั่นหมายถึงการแบ่งปัน
ทรัพยากรต่างๆ บางคนอาจเป็นการเงิน คนอื่นอาจเป็นเวลา หรือแบ่งปัน
การบริการของคุณ หรือช่วยเหลือคนอื่นๆ ด้วยทักษะของคุณ ครอบครัวที่
เหมาะสมทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำเพื่อดูแลทุกคนในครอบครัว

คุณอาจนึกสงสัยว่าชุมชนนี้รู้จักกันได้อย่างไร ในเมื่อมีผู้คนจำนวน
มากที่เกี่ยวข้อง เมื่อบรรดาผู้เชื่อทั้งหลายรวมตัวกันภายในวิหาร ซึ่งมักจะ
ทำให้เกิดความขัดแย้งกับเหล่าผู้นำศาสนาชาวยิว แต่ก็เป็นการดีสำหรับการ
ประกาศข่าวประเสริฐ ที่พวกเขาจะพบปะกัน “ตามบ้าน” (กิจการ
2:46; 5:42) ซึ่งหมายความว่า “คริสตจักร” ในกรุงเยรูซาเล็ม ที่เป็นชุมชน
คริสเตียนดั้งเดิมนั้น เป็นเครือข่ายของชุมชนเล็กๆ(คริสตจักรบ้าน) ซึ่งผู้คน
ใน “คริสตจักรบ้าน” เหล่านี้ จะเป็นผู้ที่ผู้เชื่อใหม่ได้รับการฝึกอบรม การ
เป็นสาวกและเติบโตความเชื่อในพระเยซู ชุมชนเหล่านี้จึงเป็นจุดเริ่มต้น
สำหรับผู้เชื่อใหม่ ชุมชนคริสเตียนมีไว้สำหรับคนที้น้อมรับทุกคน ที่เชื่อใน
ข่าวประเสริฐ ซึ่งในแต่ละชุมชน (คริสตจักรบ้าน) จะมีส่วนร่วมในการสร้าง
สาวกของสมาชิก และขยายข่าวประเสริฐในพื้นที่โดยรอบของชุมชนตนเอง
พวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร?

สิ่งแรกที่เกิดขึ้นคือการให้บัพติศมาแก่ผู้เชื่อใหม่ (กิจการ 2:41;
8:12-13; 10:47-48; 16:15) พิธีบัพติศมาเป็นการกระทำต่อหน้าฝูงและ
เป็นการเข้าส่วนกับพระเยซู พิธีบัพติศมาเป็นการกระทำที่มองเห็นได้โดย
ผู้เชื่อใหม่กล่าวว่าตอนนี้พวกเขาติดตามพระเยซู พระเยซูได้ทรงยกโทษ
บาปของพวกเขาโดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และตอนนี้ผู้เชื่อใหม่
ได้รับชีวิตใหม่ (รม. 6:1-4; 2 คร. 5:17) พิธีบัพติศมาด้วยน้ำ เป็นขั้นแรก
ของการเข้าสู่ชีวิตชุมชนแห่งความเชื่อ คนที่กำลังได้รับบัพติศมาได้ยอมรับ
ความเชื่อของตนในพระเยซูและบรรดาพยานก็ยอมรับถึงการอุทิศตนของ

พวกเขาต่อผู้เชื่อใหม่

เมื่อชุมชนแห่งผู้เชื่อมารวมตัวกัน หากพวกเขารับรู้ถึงความจำเป็นของผู้เชื่อคนอื่น ถ้าหากพวกเขาสามารถที่จะตอบสนองของความจำเป็นเหล่านั้นได้ พวกเขาก็จะทำ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เชื่อสามารถเลียนแบบพระเยซูได้ ส่วนคนที่ได้รับความช่วยเหลือ พวกเขา ก็เรียนรู้อย่างรวดเร็วถึงวิถีดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซูจากตัวอย่างนี้ และถ้าหากคริสตจักรไม่สามารถช่วยเหลือได้ ก็ยังมีครอบครัวแห่งผู้เชื่อที่ใหญ่กว่านั้น พร้อมทั้งจะคอยช่วยเหลือในส่วนนี้ ในการประสานพันธกิจทั้งหมดเพื่อช่วยเหลือผู้เชื่อใหม่ เป็นเหตุให้อัครทูต (สาวกดั้งเดิมของพระเยซูเป็นผู้นำของชุมชนคริสตจักรแรกในเยรูซาเล็ม) ได้แต่งตั้งผู้ช่วย (“มัคนายก”) เพื่อจัดระเบียบ “การแจกจ่ายประจำวัน” (น่าจะเป็นอาหาร) ทั่วไปทั้งชุมชน (กิจการ 6:1-7)

หนึ่งในแนวทางปฏิบัติของคริสตจักรในยุคแรก คือจัดมื้ออาหารระลึกถึง “อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซู” (พิธีมหาสนิท) (1 คร. 11:17-34) ซึ่งเป็นการฉลองให้เป็นที่ระลึกถึงอาหารมื้อสุดท้าย เมื่อพระเยซูทรงบอกกับบรรดาสาวกว่า พระกายและพระโลหิตของพระองค์จะถูกยกให้แก่พวกท่านเร็วๆ นี้ พระเยซูทรงบอกพวกท่านว่า การสละพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นการสำเร็จสมบูรณ์ของ “พันธสัญญาใหม่” (ลูกา 22:20) กิจกรรมการแบ่งปันอาหารและฉลองอาหารเย็นมื้อสุดท้ายของพระเยซู ได้พูดถึงสิ่งเดียวกันครับ (1 คร. 11:25) พิธีมหาสนิทเป็นวิธีจดจำถึงสิ่งที่พระเยซูทรงได้กระทำ พระเยซูได้ทรงบอกบรรดาสาวกของพระองค์ให้ทำสิ่งนี้ เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพระองค์ (1 คร. 11:24-25) นี่ยังเป็นอีกวิธีที่ทำให้แน่ใจว่าคนจนในชุมชนที่เชื่อในพระเจ้านั้นได้รับการดูแล

การสามัคคีธรรมของเหล่าสาวก

“การสามัคคีธรรม” เป็นคำในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ซึ่ง

อธิบายถึงกิจกรรมต่างๆ ของชุมชนแห่งความเชื่อ การดูแลกันและกันเป็นส่วนหนึ่งของการสามัคคีธรรมในพระคัมภีร์ เพราะเมื่อผู้เชื่อพบปะกันก็จะรับรู้ถึงความจำเป็นและดูแลความจำเป็นต่างๆ แต่อย่างไรก็ตามมีกิจกรรมที่มากกว่านี้ให้พิจารณา

ยังมีคริสเตียนจำนวนมากที่คิดว่า “การสามัคคีธรรม” หมายถึงแค่การทำกิจกรรมสนุกๆ ด้วยกัน ไข่...การทำกิจกรรมสนุกๆ นั้นช่วยเสริมความแข็งแกร่งให้กับความสัมพันธ์ การสนุกลงสนานสำราญอยู่ในหมู่เพื่อนฝูงสร้างการเชื่อมโยงระหว่างคน แต่กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ ไม่ใช่การสามัคคีธรรมในพระคัมภีร์ของลักษณะการเป็นสาวก

ความแตกต่างระหว่าง การทำกิจกรรมสนุกสนานกับการสามัคคีธรรมตามแบบพระคัมภีร์ คือการสามัคคีธรรมที่ไม่ใช่แค่การใช้เวลาร่วมกันเพียงเท่านั้น

เป้าหมายของการสามัคคีธรรม คือการพัฒนาการคิดแบบที่เหมือนกับพระเยซู เพื่อเราจะ “มีความคิดของพระองค์อยู่ในเรา” กล่าวคือเป้าหมายของการสามัคคีธรรม คือการสร้างผู้ติดตามที่ภักดีของพระเยซู ข้อพระคัมภีร์สองสามข้อ จากพระธรรมฟิลิปปี ได้อธิบายถึงแนวความคิดนี้

“ขอเพียงให้พวกท่านดำเนินชีวิตสมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อที่ว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะมาหาและได้เห็นหน้าท่าน หรือไม่มาหา ข้าพเจ้าก็จะได้ยินข่าวเกี่ยวกับพวกท่านว่า ท่านยืนหยัดมั่นคงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันสู้ด้วยจิตใจเดียวกันเพื่อความเชื่อที่มาจากข่าวประเสริฐ” (ฟป. 1:27)

“เพราะฉะนั้น ในเมื่อมีความซุใจในความสัมพันธ์กับพระคริสต์ มีการปลอบโยนจากความรัก มีการสามัคคีธรรมกันจาก

พระวิญญาณ และมีความเห็นใจกันและความเมตตากรุณา ก็ขอ
ให้ท่านทั้งหลายทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการ
มีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีจิตใจและ
ความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน...จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือน
อย่างที่มีในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 2:1-2, 5)

การมี “จิตใจของพระคริสต์” และ “มีจิตใจอันหนึ่งอันเดียวกัน” ใน
ฐานะชุมชนแห่งผู้เชื่อ นั้นหมายความว่าอะไร? มันหมายความว่าทุกคนที่
เชื่อในสิ่งเดียวกันหรือเปล่า? ไม่ใช่...พระคัมภีร์ได้พูดถึงการเป็นน้ำหนึ่งใจ
เดียวกัน ที่ไม่ใช่การเป็นเหมือนกันทุกอย่าง วิธีทำความเข้าใจ “การมีน้ำ
หนึ่งใจเดียวกัน” ที่ดีกว่าการที่สมาชิกทุกคนของชุมชนได้ติดตามเป้าหมาย
เดียวกัน นั่นคือ การเป็นเหมือนพระเยซู ที่มีเป้าหมายคือ มีความสามัคคี
ในการติดตามแบบอย่างพระเยซูคริสต์และดำเนินชีวิตอยู่ในฐานะผู้เชื่อ

ชุมชนผู้เชื่อในยุคแรก มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย เพื่อ
เสริมสร้างเป้าหมายเหล่านั้น พวกเขาอธิษฐาน อดอาหาร นมัสการ และ
ศึกษาพระคัมภีร์ กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่บรรดาเหล่าสาวกทำส่วน
ตัวและทำด้วยกัน แต่ผมจะพูดถึงแต่ละส่วนต่างหากในภายหลัง

สาวกอธิษฐาน

พูดง่าย ๆ ก็คือ การอธิษฐานเป็นการพูดคุยกับพระเจ้า ลองจินตนาการ
ว่า พระเจ้าไม่สามารถล่วงรู้ถึงสิ่งที่เรากำลังคิดอยู่หรือ? พระองค์ทรงรู้อยู่แล้ว
แน่นอน แต่แล้วเพราะอะไรยังต้องต้องอธิษฐาน? การอธิษฐานไม่ได้
เกี่ยวกับการบอกพระเจ้าให้ทราบที่เรากำลังคิดอะไรอยู่ แต่การอธิษฐาน
เป็นวิธีที่เราแสดงให้พระเจ้า (และคนอื่น) เห็นว่าเรากำลังพึ่งพาพระองค์
เป็นวิธีที่จะแสดงออกว่าเราต้องการให้พระเจ้าช่วยเหลือ เป็นการกล่าว

ว่าเราไม่ได้กำลังพึ่งพาตัวเอง เป็นการกล่าวว่าเราไม่อาจหาทางออกได้ด้วยตัวเอง การอธิษฐานคือการพัฒนาความเข้าใจของเราที่พึ่งพาและมีความมั่นคงในพระเจ้าเท่านั้น นั่นหมายถึงการอธิษฐานเป็นการนมัสการ เช่นเดียวกับการอธิษฐานเป็นกลุ่ม

ในพระธรรมลูกา 11:1 บรรดาสาวกอ้างถึงยอห์นผู้ให้บัพติศมาและผู้ติดตามของยอห์น เขาได้ทูลถามพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสอนพวกข้าพระองค์อธิษฐาน เหมือนที่ยอห์นสอนพวกศิษย์ของท่าน” และคำตอบของพระเยซูคือ “คำอธิษฐานตามแบบพระเยซู” (ลูกา 11:2-4; เปรียบเทียบ มธ. 6:9-15) สิ่งสำคัญที่เราจะเข้าใจว่าพระเยซูไม่ได้บอกคำพูดที่ต้องพูดในคำอธิษฐานตามแบบพระเยซูให้แก่บรรดาสาวก ซึ่งแทนที่จะเป็นแบบนั้น พระองค์ทรงบอกพวกเขาให้อธิษฐาน “เหมือนอย่างนี้” (มธ. 9:9) พระองค์ทรงกำลังให้ตัวอย่างแก่พวกเขา เราไม่จำเป็นต้องใช้สูตรหรือคำพิเศษใด ๆ เพื่อที่จะพูดคุยกับพระเจ้า เพียงเพื่อแค่ให้เราได้พูดคุยกับพระเจ้า และไม่ควรอธิษฐานเพื่อให้คนอื่นเห็น (ลูกา 18:9-14)

ไม่มีสิ่งไหนในคำอธิษฐานของพระเยซูที่พระองค์ไม่ทราบอยู่แล้ว อีกอย่างหนึ่ง การอธิษฐานไม่ได้เป็นการบอกบางสิ่งแก่พระเจ้าที่พระองค์ไม่ทรงทราบครับ

แต่คำอธิษฐานของพระเยซูนั้น เต็มไปด้วยสิ่งต่างๆ เช่น การนมัสการและการถวายเกียรติแก่พระเจ้า (“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ”) การเชื่อฟังต่อพระประสงค์ของพระเจ้า (ขอให้ไปตามพระทัยของพระองค์”) การยกโทษ (“โปรดยกโทษแก่เรา เหมือนที่เรายกโทษผู้ที่ทำผิดแก่เรานั้น”) และขอให้ได้รับการปลดปล่อยจากการทดลองและสิ่งชั่วร้าย (“โปรดอย่านำเข้าไปในการทดลองแต่ขอให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย”) การอธิษฐานเป็นสิ่งที่ออกแบบมาเพื่อให้หัวใจของเรานั้นสอดคล้องกับการเข้าใจว่า พระเจ้าทรงเป็นจอมเจ้านายของเรา และการ

อธิษฐานเป็นการสร้างท่าทีแห่งการพึ่งพาพระองค์

พระคัมภีร์ได้เต็มไปด้วยคำอธิษฐานทั้งส่วนตัวและคำอธิษฐานแบบกลุ่ม ถ้าหากคุณสามารถอ่านคำอธิษฐานเหล่านั้น คุณก็จะเรียนรู้ว่าคำอธิษฐานเป็นวิธีที่เราระบายความรู้สึกของเราต่อพระเจ้า (ความโกรธ ความเศร้าโศก ความรัก และอื่นๆ อีกมากมาย) พระเจ้าไม่ได้กำลังเรียนรู้สิ่งใหม่เลย เมื่อเราทำอย่างนั้น แต่เป็นเราเองต่างหาที่ได้เรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระเจ้า โดยการขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระเจ้าทรงแสนดีและพระองค์ทรงรู้ว่าสิ่งไหนดีที่สุดที่สุดสำหรับเรา พระเยซูตรัสว่าพระเจ้าทรงตอบตามพระประสงค์อันซาบซึ้งของพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำตอบของพระเจ้าอาจจะไม่ใช่สิ่งที่เราต้องการเสมอไป แต่พระเจ้าทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับ สถานการณ์และพฤติกรรมของมนุษย์ และกำลังดำเนินแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ซึ่งพระเจ้าอาจตอบคำอธิษฐานในแบบที่เราคาดไม่ถึง

คำอธิษฐานในพระคัมภีร์ ไม่ได้มุ่งเน้นที่ตัวเองเป็นหลัก เนื้อหาส่วนใหญ่มีเป้าหมายเพื่ออวยพรแก่ผู้อื่นหรือขอความเมตตาจากพระเจ้าต่อผู้อื่น จดหมายของเปาโลมักจะรวมคำอธิษฐานเพื่อคนที่ท่านกำลังเขียนจดหมายถึง คำอธิษฐานไม่ควรเป็นการแสดงความต้องการหรือความขัดสนของเราเสมอไป

พระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ครั้ง พระองค์ทรงปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ที่ว่าควรอธิษฐานอย่างไม่ลดละ (คส. 4:2-6, ลูกา 18:1-8) พระเยซูไม่ได้รับคำตอบในทุกคำอธิษฐาน ซึ่งพระองค์ก็ทรงยอมรับ เพราะพระเยซูทรงเอาใจใส่ต่อต่อความสำเร็จของพระประสงค์ของพระบิดามากกว่า (มธ. 26:36-46) นี่เป็นข้อเตือนใจที่สำคัญเกี่ยวกับคำอธิษฐาน พระเยซูสอนว่าพระเจ้าจะทรงตอบเมื่อเราอธิษฐาน (ลูกา 11:9-13) แต่เราไม่สามารถสันนิษฐานได้ว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานตามแบบที่เรากำลังต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าหากเราไม่เชื่อฟังพระองค์หรือไม่เป็นไปตาม

พระประสงค์ของพระองค์ (ยากอบ 4:3; 1 ยน. 3:22; 5:14)

สาวกถือศีลอด

คุณอาจจะไม่คุ้นเคยกับการอดอาหาร โดยทั่วไปแล้ว การ “อด” จากบางสิ่งบางอย่างหมายถึงการละเว้นจากสิ่งนั้น การ “อด” จากอาหาร หมายถึงการดำเนินชีวิตโดยไม่ทานอาหาร นี่เป็นประเภทหนึ่งของการถือศีลอดที่เราเห็นบ่อยที่สุดในพระคัมภีร์แต่ไม่ใช่ในทุกกรณี พระเยซูทรงอดอาหาร (มธ. 4:2) พระองค์ตรัสกับบรรดาสาวกของพระองค์และทรงเตือนพวกเขาว่าอย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เมื่อพวกเขาถือศีลอด (มธ. 6:16-18) การถือศีลอดไม่ใช่การดึงความสนใจมาที่ตัวเอง แต่เป็นเรื่องระหว่างคุณกับพระเจ้า

การถือศีลอดไม่ใช่แค่การละเว้นจากการอดอาหารเท่านั้น คุณสามารถถือศีลอดจากสิ่งต่าง ๆ ได้ทุกประเภท พระเยซูไม่ได้ทรงกำลังแนะนำวิธีการลดน้ำหนักอยู่ แต่พระองค์ทรงมีวัตถุประสงค์ต่างออกไปเมื่อถือศีลอด และเมื่อทรงพูดถึงเกี่ยวกับสาวกของพระองค์เรื่องการถือศีลอด แม้ว่าพระคัมภีร์จะมีการถือศีลอดหลายกรณี แต่ไม่มีกฎเกณฑ์เฉพาะเจาะจง เปาโลสอนว่าคู่แต่งงานควรละเว้นการมีเพศสัมพันธ์เป็นการชั่วคราว (1 คร. 7:1-5) เพื่ออุทิศความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องราวการอธิษฐาน

แต่เพราะอะไรเราจึงละเว้น? คำชี้แนะของเปาโลในพระธรรม 1 คร. 7:5 พูดเกี่ยวกับคู่แต่งงานที่ตกลงว่าจะงดเว้นจากการมีเพศสัมพันธ์ระยะหนึ่งว่า “อย่าปฏิเสธความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาเว้นแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการอธิษฐาน” การถือศีลอดเป็นการปฏิบัติที่มีผลลัพธ์ฝ่ายวิญญาณซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เราจดจ่อที่การอธิษฐานเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร? บางทีอาจจะต้องมีตัวอย่างที่จะช่วยให้คุณเข้าใจ

มากขึ้น ถ้าหากคุณตัดสินใจจะอดอาหารหนึ่งวัน เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณรู้สึกหิวคุณก็ถูกเตือนให้อธิษฐาน การอดอาหารของคุณเป็นเครื่องเตือนความจำและมุ่งความสนใจของคุณไปที่เหตุผลที่คุณตัดสินใจอดอาหาร

วิธีคิดเกี่ยวกับการถือศีลอดอีกวิธีหนึ่งคือพิจารณาสิ่งต่างๆ ที่หันเหความสนใจเราไปจากการอธิษฐานหรือความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า คำตอบอาจเป็นโทรศัพท์ โทรทัศน์ หรือจากงานอดิเรกของเรา ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่เราสามารถถือศีลอดได้ชั่วคราว เพื่อนำจิตใจของเรากลับมาที่พระเจ้าและการอธิษฐาน

ชุมชนคริสตจักรยุคแรกมักถือศีลอดเพื่อทุกคนจะจดจ่อไปที่การอธิษฐานร่วมกัน (กิจการ 13:1-3; 14:23) ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม การถือศีลอดทั้งชุมชนเป็นวิธีแสดงว่าทุกคนรู้สึกเสียใจต่อบาปและอยากหันจากกระทำต่างๆ เหล่านั้น (ยรม. 36:6; โยเอล 2:12)

สาวกนมัสการ

คุณอาจคิดว่าการนมัสการเป็นการกระทำที่กำหนดได้ง่ายหรือเข้าใจได้ง่าย แต่มันซับซ้อนมากกว่านั้น เรามักคิดว่าการนมัสการ คือสิ่งที่เกิดขึ้นในการพบปะที่คริสตจักรในเวลาเราร้องเพลง ซึ่งดนตรีคริสเตียนเป็นสิ่งที่ดี แต่มันไม่ใช่การนมัสการตามลักษณะที่พระคัมภีร์กำหนด ดนตรีและเพลงเป็นส่วนหนึ่งที่คริสเตียนแรกๆ ทำเวลาที่มาชุมนุม (อฟ. 5:19; คส. 3:16) คุณอาจคิดถึงการนมัสการว่าเป็นอารมณ์ความรู้สึกหรือประสบการณ์บางอย่างที่เราารู้สึกเชื่อมต่อกับพระเจ้าด้วยเช่นกัน ตามพระคัมภีร์แล้ว นั่นก็ไม่ใช่การนมัสการ มีหลายข้อในพระคัมภีร์ที่พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ให้เราพิจารณาสองข้อ

“ดังนั้น พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า

ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่พักพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่าน อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยียดเยี่ยม (รม. 12:1-2)

พระเยซูคริสต์แก่หญิงชาวสะมาเรียว่า “แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดา ด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้น มานนมัสการพระองค์” (ยอห์น 4:23)

เราได้พูดถึงข้อพระคัมภีร์แรกไปแล้วในการอธิบาย เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ คุณนมัสการพระเจ้าอย่างไร? เราควรดำเนินชีวิตอย่างไร พระเยซู นั่นคือการนมัสการที่เที่ยงแท้ อย่าดำเนินชีวิตอย่างคนในโลกนี้ อย่าให้คุณค่าสิ่งๆใดในโลกให้คุณค่า อย่าพยายามหาความสุขแบบโลกนี้ การนมัสการที่แท้จริง คือทำที่ในใจและดำเนินชีวิตเหมือนกับพระเยซู

ในข้อพระคัมภีร์ที่สองมีความน่าสนใจ เพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์กับหญิงชาวสะมาเรียว่า พระเจ้ากำลังหาคนมานนมัสการพระองค์ การนมัสการไม่ได้เริ่มต้นจากที่ตัวเรา แต่เราได้รับเชิญให้ตอบสนององความดีและความรักของพระเจ้า วิธีการและสถานที่ที่เรานนมัสการอาจแตกต่างกันไป เราสามารถนมัสการโดยลำพัง อาจมีดนตรีหรือไม่มีดนตรี ในคริสตจักรหรือนอกคริสตจักร เรายังสามารถทำร่วมกันได้โดยการสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่น

เมื่อผู้เชื่อชุมนุมกันในการสามัคคีธรรม พวกเขา “ปลุกใจกันและ

กันให้รักและทำความดี” (ฮบ. 10:24-25) กล่าวคือ พวกเขาผลักดันกัน และกันให้หันมัสการฝ่ายวิญญาณ พวกเขาเลียนแบบวิถีที่พระเยซูทรง ดำเนินชีวิต พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าในความประเสริฐ ความรัก และการ ปรารถนาอยู่ขั้นต้นตัวของพระองค์ ในชีวิตของพวกเขา (กิจการ 2:46-47; ยากอบ 5:13) การสรรเสริญอาจรวมการร้องเพลงและการเล่นดนตรี (มธ. 26:30; อฟ. 5:19; คส. 3:16) แต่การสรรเสริญนั้นเชื่อมโยงกับการ ดำเนินชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า “...สังเกตเห็นได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด เพื่อท่านจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ เป็นคนไม่มีที่ติได้ในวันแห่งพระคริสต์ และ เป็นคนที่เต็มบริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรมซึ่งเกิดขึ้นโดยทางพระเยซู คริสต์ เพื่อถวาย พระเกียรติและการยกย่องแด่พระเจ้า” (ฟป. 1:10-11)

เราไม่อาจลืมว่า “การนมาสการฝ่ายวิญญาณ” ของเราเชื่อมโยงกับ วิถีกับการดำเนินชีวิตของเราอย่างแท้จริง (รม. 12:1-2) การนมาสการไม่ใช่ ประสบการณ์สามสิบนาทีที่บ้านหรือที่คริสตจักร แต่เป็นทุกชั่วโมงในชีวิต ของคุณที่จดจ่อไปที่พระเจ้าและได้รับการกำกับจากพระเจ้าครับ

สาวกสารภาพและยอมรับการให้อภัยพระเจ้า

สิ่งหนึ่งที่สาวกต้องทำเข้าใจเมื่อพวกเขาเริ่มออกเดินทางติดตาม พระเยซู ก็คือพวกเขาจะล้มเหลว เพราะไม่มีใครในชีวิตที่จะรับบาปเหมือน พระเยซู (2 คร. 5:21; 1 ปต. 2:21-22; 1 ยน. 3:5) และเราไม่สามารถหวัง ที่จะเป็นเช่นนั้นได้ พระคัมภีร์พูดชัดเจนเกี่ยวกับประเด็นนี้ บรรดาสาวก ทำบาป (มาระโก 14:30, 68, 72) ยอห์นซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกสาวกได้ เขียนถึงเรื่องนี้ในช่วงบั้นปลายชีวิต

“แต่ถ้าเราเดินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างที่เราองค์สถิตใน ความสว่าง เราก็มีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของ

พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราให้ปราศจากบาป
ทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และสักจะไม่
ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์
และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเรา
ให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็
เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์
ก็ไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย” (1 ยน. 1:7-10)

เป็นเรื่องแสบพิเศษที่รู้ว่าการเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการประพฤติของเรา การทำความดีของเราไม่ได้ทำให้
พระเจ้าเป็นหนี้เราได้ พระองค์ไม่เคยเป็นหนี้ชีวิตนิรันดร์เพราะบุญคุณ
ใด ๆ ที่เราทำ การประพฤติของเรา (หรือขาดการประพฤติของเรา) ไม่ได้
ทำให้พระเจ้าอยู่ห่างจากเรามากไปกว่านี้ พระเจ้าทรงรักเรา “ในขณะที่เรา
ยังเป็นคนบาปอยู่นั้น” (รม. 5:8) และด้วยเหตุนี้ เราต้องจำไว้ว่าความรอด
ไม่สามารถได้มาโดยความสมบูรณ์แบบทางศีลธรรม และไม่สามารถสูญเสีย
เสียความรอดได้ด้วยความไม่สมบูรณ์ทางศีลธรรม

ในแง่ของความไม่สมบูรณ์แบบ สวากที่แท้จริงต้องจดจ่ออยู่กับ
ความเมตตาและความรักของพระเจ้า ดูข้อความจากจดหมายของยอห์น
อีกครั้ง ข้อความนี้บอกเราอย่างชัดเจนว่าต้องทำอย่างไร เมื่อเราล้มเหลวใน
พระเจ้า ไม่ว่าจะโดยการทำบางสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับการเลียนแบบพระเยซู
หรือละทิ้งบางสิ่งที่ไม่สอดคล้องเหมือน “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์
ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระ
เราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

เมื่อเราทำบาปและล้มเหลว เราต้องยอมรับว่าเราได้ทำบาปและ
กำลังล้มเหลว นั่นคือความหมายของการสารภาพบาป เราต้องไม่ปิดบัง

แก้ตัวหาเหตุผลเข้าข้างในบาปของเรา พระเจ้าทรงต้องการให้เรายอมรับ เพราะอะไร? เราจำเป็นต้องถ่อมใจ เราจำเป็นต้องจำไว้ว่าความรอดเป็นสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำเพื่อเรา ไม่ใช่การที่เราทำสิ่งต่างๆ เพื่อให้ได้รับความรอด การสารภาพบาปเป็นการยอมรับว่าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้าเพราะพระเยซู เรามั่นใจได้ว่าบาปของเรานั้นไม่สามารถแยกเราออกจากพระเจ้าได้ เราจะไม่ถูกไล่ออกจากครอบครัว (รม. 8:31-39) พระเจ้าทรงทราบก่อนที่เราจะเชื่อข่าวประเสริฐว่าเรามีบกพร่อง สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้พระองค์ทรงประหลาดใจ และไม่ได้เปลี่ยนความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา

คำถามชัดเจนคือ เพราะอะไรเราจึงควรใส่ใจเกี่ยวกับการทำบาป? พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ตระหนักถึงท่าทีของเรา อัครสาวกเปาโลได้ยกถึงเรื่องนี้ในจดหมายที่ท่านเขียนถึงบรรดาคริสเตียนในกรุงโรม

“ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไร? เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระองค์เพิ่มทวีขึ้นหรือ? เปล่าเลย เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร?...เพราะฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนคนที่ฟื้นขึ้นมาจากการตายแล้ว และจงให้อวัยวะเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่อยู่ใต้อธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระองค์ ถ้าเช่นนั้นจะว่าอย่างไร? เราจะทำบาปเพราะไม่อยู่ใต้อธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระองค์อย่างนั้นหรือ? เปล่าเลย พวกท่านไม่รู้หรือว่าถ้าท่านยอมตัวรับใช้เชื่อฟังใคร ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม?”

(รม. 6:1-2, 12-16)

สังเกตได้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้พูดว่า “พระเจ้าทรงห้าม อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นแล้วพระเจ้าจะไม่รักคุณอีกต่อไป” แต่ความกังวลกลับนำไปสู่พันธนาการของความบาป ดังนั้น ในแง่หนึ่ง เราจะทำบาป แต่ในอีกแง่หนึ่ง เราควรจะหลีกเลี่ยงการทำบาป การต่อสู้เหล่านี้เป็นสิ่งที่อัศจรรย์เปาโลรู้ดี (รม. 7: 7-25) แต่เขาก็เป็นผู้ติดตามของพระเยซูที่ยอดเยี่ยม พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่เตือนเราหลายครั้งว่ามีสงครามเกิดขึ้นภายในตัวเรา ใจเราต้องการติดตามพระเยซู แต่ตัวตนที่ไม่สมบูรณ์ของเราต้องการทำตามใจตนเองและมีอำนาจสูงสุดในชีวิตของเรา (1 ปต. 2:11, ยาโคบ 4:11)

ในขณะที่เราติดตามพระเยซู สิ่งที่เราควรทำคือการไม่ถือโทษโกรธเคืองและให้อภัยผู้อื่นอย่างรวดเร็วอยู่เสมอ แนวคิดก็คือเมื่อเราล้มเหลว เราควรรับสารภาพบาปของเราและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับการให้อภัยของพระเจ้า เราควรระลึกว่าพระเยซูทรงชดใช้ด้วยชีวิตของพระองค์เพื่อบาปของเรา เราควรติดตามพระองค์ด้วยความรักมั่นคง เราควรสำนึกขอบพระคุณที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเราบนไม้กางเขน “ในขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น” (รม. 5:8) เพื่อเราจะได้เป็นพี่น้องของพระองค์

สาวกศึกษาพระคัมภีร์

ในคริสตจักรยุคเริ่มแรก ผู้เชื่อจะฟังคำสอนของอัครสาวกและศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม เปาโลและมิชชันนารีคนอื่นๆ ทำอย่างเดียวกันเมื่อพวกเขาบุกเบิกคริสตจักรใหม่ (กิจการ 2:42; 4:2; 5:42; 17:10-11; 18:11; 20:20) นี่เป็นวิธีทั่วไปในการเรียนรู้พระคัมภีร์ในยุคพันธสัญญาใหม่ เพราะคนส่วนใหญ่ไม่มีสำเนาพระคัมภีร์เป็นของตนเองและผู้เชื่อจำนวนมากไม่สามารถอ่านหนังสือได้เช่นกัน ถึงแม้ว่าในยุคนี้เราเป็น

ส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมการอ่านออกเขียนได้และสามารถเข้าถึงพระคัมภีร์ได้ก็ตาม แต่เราก็ยังได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ในชุมชนอยู่

การเรียนรู้พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการติดตามพระเยซู เราจะเรียนรู้เกี่ยวกับบาปได้อย่างไร? (พฤติกรรมและทำที่ที่ต้องหลีกเลี่ยง) และการดำเนินชีวิตที่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณ (วิถีที่เราควรประพฤติตน) พระคัมภีร์สอนเราให้ “ทิ้งตัวเก่าของพวกท่านที่คู่กับการประพฤติแบบเดิม ซึ่งถูกตัดทอนล่องลอยทำให้พินาศไป และให้วิญญาณและจิตใจของพวกท่านได้รับการเปลี่ยนใหม่ และรับการสอนให้สวมสภาพใหม่ซึ่งได้รับการสร้างขึ้นตามแบบของพระเจ้าในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์อย่างแท้จริง” (อฟ. 4:22-24) เมื่อเรากลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวของพระเจ้าโดยความเชื่อในข่าวประเสริฐ พระวิญญาณจะสถิตอยู่ในเรา (1 คร. 3:16-17; 6:19-20; 2 คร. 6:16; อฟ. 2:22) และช่วยให้เรามีชีวิตที่เกิตผล

“แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ ท่านก็ไม่ต้องอยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติกิจการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการล่วงประเวณี การโสโครก การเสเพลการนับถือรูปเคารพ การถือวิถยาคม การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การฉุนเฉียวกัน การใส่สูง การท่มเถียงกัน การแตกก๊กกัน การอิจฉากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่นๆ ในทำนองนี้ซึ่งข้าพเจ้าเคยเตือนพวกท่านมาก่อนว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่มีส่วนในแผ่นดินของพระเจ้า ส่วนผลของพระวิญญาณนั้น คือความรัก ความยินดี สันติสุข ความอดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติห้ามไว้เลย ผู้ที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตั้งเนื้อ

หนังสือที่กางเขนพร้อมกับรากะและต้นหาแล้ว” (กท. 5:18-24)

สาวกเรียนรู้และดำเนินชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า นี่คือวิธีที่พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงรักพระเจ้า พระองค์ทรงเชื้อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า ชุมชนเป็นกำลังสำคัญที่ช่วยให้เราดำเนินชีวิตตามพระวาระของพระเจ้าได้ เราพบกับผู้เชื่อที่เป็นผู้ใหญ่ที่ติดตามพระเยซูมาหลายปีที่อยู่ในชุมชน เราสามารถเรียนรู้ได้ว่าชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรเมื่อพวกเขาเรียนรู้ที่จะ “ละทิ้งสิ่งเก่าและสวมสิ่งใหม่” เราสามารถไปหาและขอรับการหนุนใจเมื่อเราต้องต่อสู้ดิ้นรนที่จะเป็นเหมือนพระเยซู พวกเขาสามารถเตือนเราถึงความและกาไรให้อภัยของพระเจ้า พวกเขาเข้าใจ เนื่องจากคริสเตียนทุกคนเองก็ต้องต่อสู้ดิ้นรนที่จะหันจากบาปและทำสิ่งที่ถูกต้อง (1 ยน. 1:5-10) แม้กระทั่งเหล่าอัครสาวกเองก็ดิ้นรนต่อสู้กับบาปและทำในสิ่งที่ถูกต้อง (รม. 7:7-25; กท. 2:11-14) ชุมชนหมายถึงความรับผิดชอบ ความเห็นใจ และการหนุนใจขณะที่เราพยายามที่จะเป็นเหมือนแบบอย่างของพระเยซูมากขึ้น

สาวกทนทุกข์

องค์ประกอบนี้อาจทำให้คุณประหลาดใจ แต่นี่คือความชัดเจนในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงบอกแก่บรรดาสาวกของพระองค์ว่า

“ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกท่าน ก็จงรู้ว่าโลกเกลียดชังเราก่อน ถ้าพวกท่านเป็นของโลก โลกก็ย่อมจะรักคนที่ เป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านไม่ได้เป็นของโลก คือเราเลือกท่านออกจากโลก เพราะเหตุนี้โลกจึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เรากล่าวกับพวกท่านแล้วว่า

‘บ่าวไม่ได้เป็นใหญ่กว่านาย’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงพวกท่านด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา พวกเขาก็จะปฏิบัติตามคำของพวกท่านด้วย” (ยอห์น 15:18-20)

นี่คือส่วนความเชื่อที่ถูกทดสอบจริงๆ สิ่งหนึ่งที่ต้องเรียนรู้ เราต้องเปลี่ยนใจในการดำเนินชีวิต และเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เราจะโดนการทรมานทุกข เพราะการติดตามพระเยซู บรรดาสาวกทนทุกข์เพราะพวกเขาได้ติดตามพระเยซู (กิจการ 5:41; 9:16; 21:13; 2 คร. 11:22-29). การยึดมั่นในความเชื่อเป็นสาระสำคัญตลอดพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ (รม. 8:17-18; 2 คร. 1:3-7; ฟป. 1:27-30; 1 ปต. 3:13-17) เปโตรซึ่งเป็นหนึ่งในสาวกดั้งเดิม สิบสองคนได้เห็นพระเยซูทรงทนทุกข์และจากนั้นเปโตรก็ได้ถูกจำคุกเพราะความเชื่อของท่าน (กิจการ 12:1-19) ท่านได้เขียนจดหมายถึงบรรดาผู้เชื่อที่ต้องหนีจากการโจมตีและกระจัดกระจายไปเนื่องจากการถูกข่มเหง

“เพราะจะเป็นความดีความชอบอย่างไร ถ้าพวกท่านสู้ทนเมื่อถูกเขียนเพราะการทำชั่วนั้น? แต่ถ้าพวกท่านทำดีและต้องทนทุกข์ลำบาก สิ่งนี้ก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเพื่อจุดประสงค์นี้ เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลย และไม่พบการล่อลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงขู่อาฆาต แต่ทรงมอบพระองค์เองไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม” (1 ปต. 2:20-23)

การอดทนต่อการทรมานทุกข์ทำให้เราต้องระลึกว่าชาวประเสริฐไม่ได้สัญญาว่าเราจะมีชีวิตที่ง่ายตาย แต่สัญญาถึงสถานที่ซึ่งวันวันครในครอบครัวของพระเจ้าในชีวิตถัดไป โลกนี้ไม่ใช่บ้านที่แท้จริงของเราครับ สวาทสร้างสวาทมากขึ้น

ในขณะที่การรักพระเจ้า รักเพื่อนบ้าน และรักกันและกันเป็นการกระทำสำคัญที่สุดสำหรับในการเป็นสวาท แต่ยังมีสิ่งสำคัญอย่างอื่นที่สวาททำคือสร้างสวาทคนอื่นๆ นี่เป็นงานที่พระเยซูทรงบัญชาเหล่าสวาทให้ทำก่อนที่พระเยซูจะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และด้วยเหตุผลนั้น เราจึงเรียกพระบัญชาที่ว่าพระมหาบัญชา

“พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับพวกเขาว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมดในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดีทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและนำชนทุกชาติมาเป็นสาวกของเรา จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่เราสั่งพวกท่านไว้ และนี่แน่ะ เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มธ. 28:18-20)

“นำชนทุกชาติมาเป็นสาวก” นั้นเป็นส่วนที่สำคัญของเรื่องราวในพระคัมภีร์ผู้มีสิทธิอำนาจในโลกเหนือธรรมชาติ เช่น บุตรทั้งหลายของพระเจ้าและวิญญาณชั่วที่ทำให้ชนชาติต่างๆ ที่ตกเป็นทาสนั้นให้เป็นไท พระเจ้าทรงต้องการให้ลูกๆ ของพระองค์ที่เป็นสาวกของพระเยซูพระบุตรของพระองค์ให้แบ่งปันข่าวประเสริฐไปทุกหนทุกแห่ง พระเจ้าทรงต้องการให้มีคนในครอบครัวของพระองค์มากที่สุด หน้าที่ของเราคือบอกทุกคนถึงข่าวประเสริฐ สำแดงข่าวประเสริฐต่อหน้าพวกเขา และนำพวกเขาเข้าสู่

ครอบครัวของพระเจ้า จากนั้นสั่งสอนพวกเขาให้ทำอย่างเดียวกัน

เราจะทำสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร? เราจะแบ่งปันประสบการณ์ชีวิตที่เรามีกับพระเยซูและแบ่งปันความเชื่อของเราว่า เรามาเชื่อข่าวประเสริฐได้อย่างไร สิ่งเหล่านี้เรียบง่ายแต่น่าอัศจรรย์

ประกันแรก บอกคนอื่นเกี่ยวกับชีวิตของคุณก่อนที่จะมาเชื่อในข่าวประเสริฐและยอมรับการให้อภัยของพระเจ้าผ่านทางพระเยซู ผู้คนชอบฟังเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับคนอื่น ทำไมถึงเป็นเช่นนั้น? มีบางสิ่งในเรื่องราวของคนที่เชื่อมโยงกับเรื่องราวของเราเสมอ เมื่อคุณบอกใครบางคนเกี่ยวกับชีวิตของคุณก่อนที่จะมาเชื่อในข่าวประเสริฐ มีรายละเอียดบางอย่างในชีวิตของคุณจะคุ้นเคยกับคนที่คุณกำลังพูดคุยอยู่ด้วยและอาจมีหลายอย่างในเรื่องราวของคุณจะเชื่อมโยงกับพวกเขา

ประการที่สอง บอกพวกเขาว่าทำไมการได้ฟังและเชื่อข่าวประเสริฐของคุณเป็นจุดเปลี่ยนสำหรับคุณ บอกพวกเขาว่าการเชื่อมโยงพระเยซูได้เปลี่ยนชีวิตคุณและปลดปล่อยคุณจากเวรกรรมได้อย่างไร เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่รู้ว่าแม้สิ่งที่เราทำกับตนเองและผู้อื่น พระเจ้าก็ยังทรงรักและปรารถนาดีต่อเรามากจนประทานความรอดแก่เรา จากนั้นเล่าเรื่องวิถีที่พระเจ้าส่งพระเยซูมาเพื่อให้เรารอดพ้นจากบาป เวรกรรมของเรา และมีชีวิตนิรันดร์กับพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการตั้งแต่นั้น

ประการที่สาม บอกผู้อื่นเกี่ยวกับผลกระทบของการเชื่อในข่าวประเสริฐและการได้รับการปลดปล่อยจากบาปและเวรกรรมในชีวิตของคุณ บอกพวกเขาว่าการรู้จักการให้อภัย ความรักและคำสัญญาของพระเจ้าของพระเจ้าเรื่องชีวิตนิรันดร์เป็นอย่างไร บอกพวกเขาว่ามันเปลี่ยนมุมมองของคุณที่มีต่อตัวคุณและทำไมคุณถึงอยู่ในโลกนี้ บอกพวกเขาว่าการน้อมรับข่าวประเสริฐ เปลี่ยนแปลงชีวิตคุณอย่างไร

บางคนอาจต้องการพิสูจน์หัวใจที่เปลี่ยนไป นั่นเป็นเรื่องปกติและ

เป็นโอกาสที่เราจะได้เลียนแบบพระเยซู ที่เป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งในการมีชีวิตบริสุทธิ์ พระเยซูทรงรักและรับใช้ผู้คน ผู้คนอยากถูกรักและมองหาความจริงในคนอื่น การตอบสนองต่อคนอื่นในแบบที่พระเยซูทรงตอบสนองเป็นสิ่งที่ทรงพลัง พวกเขาจะสังเกตเห็นว่ามีคนรักพวกเขาหรือไม่ พวกเขารู้ว่าเมื่อใดที่คุณให้พวกเขานำหน้าตนเองเพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ไม่ใช่ทุกคนที่จะเชื่อพระเยซู ไม่ใช่ทุกคนที่จะเชื่อในข่าวประเสริฐ เมื่อคุณได้แบ่งปันกับพวกเขาและปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนที่พระเยซู แต่ก็มีอีกหลายคนที่จะเชื่อในข่าวประเสริฐ

ชื่อและคำศัพท์สำคัญ (อภิธานศัพท์)

อับราฮัม – ชายที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นบรรพบุรุษของผู้คนที่จะกลายมาเป็นชาวอิสราเอลหรือชาวยิว

กิจการ (หรือกิจการแห่งอัครทูต) – เป็นพระธรรมในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคริสเตียนกลุ่มแรกๆ

อาดัมกับเอวา - มนุษย์สองคนแรก (ชายและหญิง) ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ทูตสวรรค์ - สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติซึ่งรับใช้พระเจ้าและคอยช่วยเหลือบรรดาผู้เชื่อในพระเยซู คำศัพท์ฮีบรูและกรีกดั้งเดิมซึ่งแปลว่า “ทูตสวรรค์” นั้น หมายถึง “ผู้ส่งสาร” ดังนั้น คำศัพท์ว่า “ทูตสวรรค์” เป็นการอธิบายถึงหน้าที่โดยอธิบายถึงบทบาทของสมาชิกของอาณาจักรสวรรค์ของพระเจ้า ซึ่งนำสาสน์จากพระเจ้าไปถึงผู้คน ดุที่ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติม

อัครทูต - คำศัพท์กรีกหมายถึง “ผู้ที่ถูกส่งไป” มีอัครทูตหลายประเภทในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

การเสด็จขึ้น – การเสด็จกลับสู่สวรรค์ของพระเยซูหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์

คนอัสนีเรีย – ชนชาติซึ่งเป็นศัตรูกับคนอิสราเอล มาจากบริเวณเมโสโปเตเมียตอนเหนือ

บาเบล - เมืองโบราณ ตั้งอยู่บริเวณเมโสโปเตเมียตอนใต้ในปัจจุบัน

คนบาบิโลน - ชนชาติซึ่งเป็นศัตรูกับคนอิสราเอลจากบริเวณเมโสโปเตเมียตอนใต้

ผู้เชื่อ - คนที่เชื่อ/ไว้วางใจในข่าวประเสริฐ

พระคัมภีร์ - ชุดหนังสือศักดิ์สิทธิ์โบราณ 66 เล่มซึ่งเขียนโดยผู้ที่ได้รับการชี้แนะจากพระเจ้า หนังสือ 39 เล่มแรกเป็นที่รู้จักในฐานะพันธสัญญาเดิมตามด้วยหนังสือ 27 เล่มซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะพันธสัญญาใหม่

พระคริสต์ - คำกรีกหมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” คำศัพท์เดียวกันกับ “พระเมสสิยาห์” และเป็นชื่อตำแหน่งของพระเยซู

พันธสัญญา - ข้อตกลงระหว่างสองฝ่าย ในพระคัมภีร์พระเจ้าทรงทำพันธสัญญากับมนุษย์ชาติซึ่งพระองค์ทรงประทานพระสัญญาต่างๆ และพระพรแก่พวกเขา สัญญาอาจมีเงื่อนไขหรือไม่มีเงื่อนไขก็ได้

ไม้กางเขน - สิ่งที่ใช้ประหารชีวิตพระเยซู ไม้กางเขนแบบโรมเป็นเสาตั้งตรงและมีคานขวาง ซึ่งเหยื่อถูกมัดหรือตอกตะปูติดกับไม้แล้วทิ้งให้หาคาอากาศหายใจหลังจากที่ถูกการทรมาน ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ “ไม้กางเขน” ยังอ้างอิงถึงสถานที่ที่พระเยซูชำระบาป เวรกรรมและความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อในข่าวประเสริฐ

ดาวิด - กษัตริย์พระองค์ที่สองของคนอิสราเอล ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาว่า

สร้างราชวงศ์ในวันจันทร์ พระเมสสิยาห์จะมาจากเชื้อสายราชวงศ์

ความเลวทราม - คำที่เกี่ยวข้องกับความชั่วร้ายและบาป มักหมายถึงความคิดและพฤติกรรมที่ชั่วร้ายของมนุษยชาติ

มาร - อีกชื่อหนึ่งสำหรับซาตานและงู ดุที่ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ท้ายบรรณานุกรม

สาวก - ตำแหน่ง คนที่ติดตามพระเยซูโดยเลียนแบบชีวิตของพระเยซูและเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ หน้าที่ ที่คอย “สั่งสอนคนให้เป็นสาวก” ต่อ ๆ ไป คือสอนให้พวกเขาติดตามพระเยซู

การประกาศข่าวประเสริฐ - การเผยแพร่ขยายศาสน์เกี่ยวกับข่าวประเสริฐด้วยวิธีการต่างๆ

อพยพ - (1) ชื่อของพระธรรมเล่มที่สองของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญา

เดิม (2) คำศัพท์ที่บรรยายถึงชนชาติโบราณของอิสราเอลที่หลบหนีจากการเป็นทาสในอียิปต์

ความชั่วร้าย - สิ่งใดก็ตามที่เลวร้าย เป็นอันตราย และน่ารังเกียจทางศีลธรรมและจริยธรรมต่อพระเจ้าและการทรงสร้างของพระองค์

ความเชื่อ - การเชื่อไว้วางใจ (ในบางคนหรือบางสิ่ง)

การร่วงหล่นในบาป - บาปของอาดัมกับเอวาต่อพระเจ้าในสวนเอเดน และผลลัพธ์ต่างๆ จากเหตุการณ์ครั้งนั้น

การให้อภัย (จากบาป) - เมื่อพระเจ้าทรงยกโทษให้แก่บางคนจากการละเมิดพวกเขาและการทำผิดต่อพระองค์ เมื่อพระเจ้าทรงให้อภัย โทษใด ๆ ก็ตามที่เป็นหนี้พระองค์จะถูกยกโทษ คำที่เกี่ยวข้องได้แก่ พระคุณ ความเมตตาและความรอด

สวนเอเดน - สถานที่ในโลกของพระเจ้าซึ่งถูกสร้างขึ้นแต่ดั้งเดิมที่อาดัมกับเอวาอาศัยอยู่ พระเจ้าทรงประทับอยู่ในสวนเอเดนด้วยเช่นกัน
ปฐมกาล - พระธรรมเล่มแรกของพระคัมภีร์

คนต่างชาติ - คำศัพท์อธิบายถึงคนที่ไม่ใช่คนชาติพันธุ์อิสราเอล

พระเจ้า - สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติสูงสุดที่มีเอกลักษณ์เฉพาะไม่เหมือนผู้ใด และหาที่เปรียบไม่ได้ ผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างและรักมนุษยชาติ คำว่า “พระเจ้า” ยังสามารถอ้างถึงสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ (เทพเจ้าหรือพระอื่น ๆ) ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น

ข่าวประเสริฐ - สาส์นแห่งความรอดของพระเยซู

พระคุณ - เมื่อพระเจ้าทรงเสนอหรือประทานสิ่งที่เราไม่สมควรได้รับให้แก่เรา ความปรานีของพระเจ้า

พระมหากษัตริย์ - ภารกิจที่พระเยซูทรงประทานแก่บรรดาผู้ติดตามของ

พระองค์ให้เผยแพร่วายาขาวประเสริฐและสร้างสาวกไปทั่วทั้งโลก

ฮีบรู – (1) คำศัพท์อีกคำหนึ่งสำหรับ “ชาวอิสราเอล” (2) ภาษาดั้งเดิมซึ่งใช้เขียนพันธสัญญาเดิม

พระวิญญาณบริสุทธิ์ - พระวิญญาณของพระเจ้าที่พระเยซูทรงสัญญาว่าผู้เชื่อจะได้รับหลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์

อิสอัค - บุตรของอับราฮัมกำเนิดจากนางซาร่าห์

อิสราเอล – (1) ชื่อใหม่ของยาโคบ หลานชายของอับราฮัม (2) ชนชาติในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งเริ่มต้นโดยพระเจ้าทางอับราฮัมกับนางซาร่าห์

คนอิสราเอล - ทายาทของอับราฮัม สมาชิกของชนชาติอิสราเอล

ยาโคบ – บุตรของอิสอัคและหลานของอับราฮัม ภายหลังจากชื่อของท่านเปลี่ยนเป็น “อิสราเอล”

พระเยซู - พระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงบังเกิดทางมารีย์พรหมจารีย์ แต่ทรงเป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์ พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ในฐานะพระเยซูเพื่อทำให้แผนการของพระเจ้าที่จะช่วยให้มนุษย์รอดจากบาปได้สำเร็จ

ยิว – อีกชื่อหนึ่งสำหรับ “คนอิสราเอล” ผู้คนที่สืบทายาทจากอับราฮัม ในสมัยโบราณ นี่เป็นคำศัพท์ที่คนต่างชาติเรียกคนอิสราเอลสองเผ่าที่เหลือ

ซึ่งถูกกวาดต้อนเป็นเชลย

อาณาจักรของพระเจ้า/พระคริสต์/พระเยซู - การปกครองของพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์บนแผ่นดินโลกกับบรรดาผู้เชื่อ พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่นำเสนออาณาจักรที่อยู่ในแผ่นดินโลกในปัจจุบันและกำลังดำเนินอยู่ แต่ยังคงรอคอยการสำเร็จสมบูรณ์ในที่สุด

ความเมตตา - เมื่อพระเจ้าทรงยับยั้งเราจากการพิพากษาที่เราสมควรได้รับ

พระเมสสิยาห์ - คำศัพท์ภาษาฮีบรูซึ่งหมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเจิม” คำนี้อ้างอิงถึงกษัตริย์สุดท้ายจากทายาทของดาวิดที่จะนำความรอดจากบาปและการปลดปล่อยคนของพระเจ้าให้เป็นอิสระจากเหล่าศัตรู ในเรื่องราวจากพระคัมภีร์ พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ คำศัพท์ภาษากรีกของคำศัพท์ภาษาฮีบรูคำนี้คือ “พระคริสต์” ดังนั้น “พระเยซูคริสต์” ก็คือ “พระเยซูเมสสิยาห์” นั่นเอง

โมเสส - คนอิสราเอลซึ่งกำเนิดมาระหว่างที่ชนชาติอิสราเอลตกเป็นทาสในอียิปต์ ท่านเป็นคนที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อนำคนอิสราเอลออกจากการเป็นทาส

ภูเขาซีนาย - ภูเขาที่พระเจ้าทรงบอกกับโมเสสให้นำคนอิสราเอล เป็นสถานที่ที่พระเจ้าจะทรงประทานพระบัญญัติสิบประการให้แก่คนอิสราเอล พันธสัญญาใหม่ - พระธรรม 27 เล่มต่อจากพันธสัญญาเดิม เนื้อหาของพระธรรมเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซู และประวัติศาสตร์ของ

คริสเตียนกลุ่มแรกๆ และการเผยแพร่ขยายของศาสนาคริสต์ในคริสต์ศตวรรษที่หนึ่ง

โนอาห์ – ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสมัยน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงสั่งโนอาห์ให้สร้างเรือ(ลำใหญ่)เพื่อสงวนตัวท่าน และครอบครัวของท่าน และสัตว์แต่ละชนิดรอดจากน้ำท่วมใหญ่

พันธสัญญาเดิม - พระธรรม 39 เล่มแรกของพระคัมภีร์ เนื้อหาของพระธรรมเกี่ยวกับพระเจ้าและชนชาติอิสราเอลก่อนที่พระเยซูทรงบังเกิด

เปาโล – อัครทูตของพระเยซูซึ่งส่งไปให้บอกผู้คนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐพันธกิจของท่านมุ่งไปที่คนต่างชาติ (คนที่ไม่ใช่คนอิสราเอล)

เปโตร - หนึ่งในสาวกดั้งเดิมสิบสองคนของพระเยซู

แผ่นดินแห่งพระสัญญา - คำศัพท์ที่ใช้กับอิสราเอลทางภูมิศาสตร์ เป็นสถานที่ที่พระเจ้าทรงสัญญาแก่อับราฮัมว่าเป็นที่บรรดาทายาทของท่านอยู่อาศัยได้ ก่อนที่คนอิสราเอลเข้าครอบครองแผ่นดินนั้น แผ่นดินนั้นถูกอ้างอิงในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมว่าแผ่นดินคานาอัน

อำนาจแห่งความมืด – สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติทั้งหมดที่เป็นศัตรูต่อพระเจ้าและแผนการของพระองค์สำหรับโลกและครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ คือ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ทำยบรรณุกรม

การฟื้นคืนพระชนม์/การฟื้นคืนชีพ – (1) ชัยชนะเหนือความตายโดยได้รับชีวิตใหม่หลังจากสิ้นชีวิต (2) ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นการอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากความตายทางร่างกายสามวันหลังจากที่พระองค์ทรงถูกประหารชีวิตบนไม้กางเขน หรือ (3) การเป็นขึ้นสู่ชีวิตนิรันดรในอนาคตของบรรดาผู้เชื่อทั้งหมดสู่ชีวิตนิรันดรบนแผ่นดินโลกใหม่

ความรอด – การช่วยกู้ผู้คนที่เชื่อในข่าวประเสริฐจากการถูกแยกออกจากพระเจ้าเนื่องจากบาปในความรอด บาปได้รับการอภัยโทษโดยการเชื่อในศาสนาแห่งข่าวประเสริฐ ความรอดนำผู้เชื่อกลับสู่ครอบครัวของพระเจ้า

นางซาร่าห์ - ภรรยาของอับราฮัม ผู้ที่พระเจ้าทรงทำให้สามารถมีบุตรได้เหนือธรรมชาติเมื่อนางชราเกินไป

ซาตาน – ชื่อที่มอบให้แก่งูในสวนเอเดนซึ่งหลอกลวงอาดัมกับเอวา ซาตานเป็นสิ่งมีชีวิตที่เหนือธรรมชาติตนแรกในบรรดาการทรงสร้างของพระเจ้าที่ก่อกบฏต่อพระเจ้า ซาตานเป็นศัตรูตัวฉกาจที่สุดของพระเจ้าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ดูที่ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ทำยบรรณนุกรม

ซาอูล - กษัตริย์พระองค์แรกของคนอิสราเอล

งู – ศัตรูของอาดัมกับเอวาในสวนเอเดน ภายหลังพระคัมภีร์เรียกกันว่ามารและซาตาน ดูที่ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ทำยบรรณนุกรม

บาป – การกระทำหรือทำที่เป็นกบฏหรือขัดแย้งต่อมาตรฐานแห่งความ
ของธรรม ศีลธรรม และจริยธรรมของพระเจ้า

ซาโลมอน – โอรสพระองค์หนึ่งของดาวิด ซาโลมอนสืบทอดบัลลังก์หลังจาก
จากที่ดาวิดสิ้นพระชนม์

พระบุตร - ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ “พระบุตร” หรือ “พระบุตร
ของพระเจ้า” ส่วนใหญ่หมายถึงพระเยซู

บุตรของพระเจ้า - ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สิ่งมีชีวิตเหนือ
ธรรมชาติอื่นๆ ที่เรียกว่า “บุตรของพระเจ้า” ซึ่งอยู่ในการรับใช้พระเจ้าหรือ
ได้กบฏต่อพระองค์ ดูที่ “สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติม
ได้ที่ทำยอภิธานศัพท์

พระวิญญาณของพระเจ้า - อีกคำศัพท์หนึ่งสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์

สงครามฝ่ายวิญญาณ – การต่อสู้กับบาปและกอลกำลังเหนือธรรมชาติ
ที่เป็นศัตรู ซึ่งต่อต้านการทำพระมหากษัตริย์ ดูที่ “สรุปคำศัพท์เหนือ
ธรรมชาติ” เพื่อรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ทำยอภิธานศัพท์

สิ่งเหนือธรรมชาติ – คำศัพท์อ้างอิงถึงสิ่งที่อยู่เหนือหรืออยู่นอกโลกฝ่าย
ธรรมชาติ (กายภาพ วัตถุ) “สิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติ” อ้างอิงถึงสิ่งมีชีวิตที่
เป็นสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณที่ไม่มีร่างกายตามธรรมชาติ

พระบัญญัติสิบประการ – ธรรมบัญญัติศีลธรรมขั้นต้นสิบประการที่

พระเจ้าทรงประทานให้แก่คนอิสราเอลหลังจากที่อพยพออกจากอียิปต์

สรุปคำศัพท์เหนือธรรมชาติ

พระคัมภีร์นำเสนอคำศัพท์ต่าง ๆ มากมายสำหรับสิ่งมีชีวิตฝ่ายวิญญาณที่อยู่ในโลกเหนือธรรมชาติ ธรรมเนียมคริสเตียนมักรวมคำศัพท์เข้าด้วยกัน ทำให้เกิดความสับสนในสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับอาณาจักรฝ่ายวิญญาณว่าอย่างไร ผมได้อุทิศเวลาให้กับงานวิชาการเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้และอยากขอเชิญชวนทุกคนที่สนใจเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับ ทูตสวรรค์ มารซาตาน และวิญญาณชั่ว สามารถอ่านหนังสือ “สิ่งเหนือธรรมชาติ” สิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับโลกที่มองไม่เห็นและทำไมจึงสำคัญฉบับแปลภาษาไทย สามารถสั่งซื้อได้ที่ <https://publish2day.org> หรือติดต่อได้ที่ มูลินิวีสตาร์ โทร. 053-447038

ต่อไปนี้เป็นเรื่องการทบทวนและบทสรุปของโลกเหนือธรรมชาติ ซึ่งอ้างอิงอยู่ในเรื่องราวของพระคัมภีร์

พระคัมภีร์สอนว่า มีโลกที่มองไม่เห็นเป็นโลกของจิตวิญญาณ สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ไม่ได้มีร่างกายโดยธรรมชาติ ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจปรากฏในรูปแบบที่มีร่างกายได้ก็ตาม โลกวิญญาณเป็นโลกที่ “เหนือธรรมชาติ” นั่นคือ โลกที่มีความแตกต่างจากฝ่ายเนื้อหนังและอยู่อันไกลพ้นออกไปจากโลกฝ่ายเนื้อหนัง

พระเจ้าทรงเป็นสมาชิกของโลกฝ่ายวิญญาณ แต่ทรงอยู่เหนือโลกวิญญาณและอยู่ในฐานะการเป็นพระเจ้าผู้สร้าง มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ไม่ได้ทรงถูกสร้างขึ้นและเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงสร้างสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณอื่นๆ ทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงสร้างทุกชีวิตในโลกที่เรากำลังอาศัยอยู่ (ได้แก่ โลกฝ่ายวัตถุ โลกฝ่ายกายภาพ)

พระคัมภีร์อธิบายถึงสมาชิกของโลกฝ่ายวิญญาณด้วยคำศัพท์

ต่างๆ (เช่น ในพระธรรม รม. 8:38; 1 ปต. 3:22) ผมแนะนำสมาชิกบางคนที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งคำศัพท์บางคำเป็นคำอธิบายหน้าที่ของพวกเขา และอธิบายว่าจิตวิญญาณเหล่านี้ทำอะไรอยู่ “ทูตสวรรค์” เป็นตัวอย่างหนึ่งของคำศัพท์เหล่านี้ ซึ่งหมายความว่า “ผู้ส่งสาร” จากวัฒนธรรมเกรโคโรมันที่ได้ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่นั้น “ทูตสวรรค์” กลับกลายเป็นคำศัพท์สำหรับสมาชิกของกองทัพสวรรค์ที่ไม่ได้ก่อกบฏต่อพระเจ้า แต่คำศัพท์ว่า “ผี” ได้กลายเป็นชื่อของเหล่าวิญญาณที่กบฏต่อพระเจ้า ถึงแม้ว่าตามข้อเท็จจริงแล้วในโลกโบราณ “ผี” ยังมีอีกหลายความหมายก็ตาม

วลีที่อธิบายคำว่า “บุตรของพระเจ้า” เป็นคำศัพท์ครอบคลุมที่ย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดา (พระเจ้าผู้สร้าง) ของบรรดาสสิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณ แต่ถึงกระนั้น คำศัพท์นี้ยังมีความหมายมากกว่านั้น ซึ่งผมได้อธิบายไว้ในหนังสือ “โลกเหนือธรรมชาติ” และ “อาณาจักรที่มองไม่เห็น” ไว้อย่างมากมาย “บุตรของพระเจ้า” หมายถึง “กำลังแรงงาน” ของพระเจ้าที่อยู่ในระดับสูง คำนี้ได้ดึงมาจากภาษาที่แสดงถึงลักษณะบรรดาโอรสของกษัตริย์ในโลกโบราณ ที่ได้รับตำแหน่งความรับผิดชอบในระดับสูง และเรื่องราวในพระคัมภีร์ “บุตรของพระเจ้า” ได้รับมอบหมายงานให้ปกครองชนชาติต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรงพิพากษาที่เมืองบาเบล(การกบฏที่ 3) นี่เป็นงานที่สำคัญกว่าเพียงแต่การส่งสาสน์ต่างๆ เท่านั้น (ภารกิจของ “ทูตสวรรค์”)

ดั้งเดิมแล้ว สมาชิกทั้งสิ้นในโลกฝ่ายวิญญาณเหล่านั้น จงรักภักดีต่อพระเจ้า แต่สิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็ได้เป็นอยุ่อย่างนั้นตลอดไป อยุ่ที่เราได้อ่านจากหนังสือเล่มนี้ ว่าพระเจ้าทรงแบ่งปันคุณลักษณะต่างๆ ของพระองค์กับสมาชิกของโลกฝ่ายวิญญาณ เมื่อพระองค์ทรงสร้างพวกเขาขึ้นมา หนึ่งในคุณสมบัติเหล่านั้น คือ การมีเจตจำนงเสรี ซึ่งได้มีสมาชิกบาง

ตนของโลกฝ่ายวิญญาณ ใช้เสรีภาพของตนเองต่อต้านความปรารถนาของพระเจ้าและต่อต้านครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ แต่โดยรวมแล้ว สิ่งมีชีวิตที่เป็นวิญญาณทั้งสิ้นที่ต่อต้านพระเจ้าและคนของพระองค์นั้นคือ “อำนาจแห่งความมืด” แต่อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างของศัตรูฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าและความปรารถนาของพระเจ้าที่จะมีครอบครัวมนุษย์

พระคัมภีร์อธิบายถึงการก่อกบฏสามครั้ง ครั้งแรกเกิดขึ้นในสวนเอเดน มีสมาชิกคนหนึ่งของโลกฝ่ายวิญญาณ อยากจะทำลายความปรารถนาของพระเจ้าที่จะมีครอบครัวมนุษย์ เรื่องราวในพระคัมภีร์สิ่งมีชีวิตคนนั้น ได้มาหาเอวาในรูปปลกษณของงูและได้หลอกลวงนาง ซึ่งในภายหลังพระคัมภีร์ได้ใช้ชื่อต่างๆ เช่น “ซาตาน” (คำศัพท์ซึ่งหมายความว่า “ผู้ที่ต่อต้าน”) และ “มาร” (คำศัพท์ซึ่งหมายความว่า “ผู้ใส่ร้าย”) ได้กลายเป็นชื่อสำหรับกบฏดั้งเดิมตอนนี้

ต่อมา เรื่องราวในพระคัมภีร์ บุตรของพระเจ้าบางจำนวนก็ได้ก่อกบฏขึ้น พวกเขาได้ละเมิดขอบเขตระหว่างโลกฝ่ายวิญญาณกับโลกฝ่ายเนื้อหนัง พระธรรมยูดากลุ่มสั้นๆ ได้อธิบายถึงความบาปของพวกเขาว่า “ไม่รักษาอำนาจหน้าที่ของตนเอง” ในธรรมเนียมคริสเตียนได้เรียกบุตรของพระเจ้าที่เป็นกบฏเหล่านี้ว่า “ทูตสวรรค์ที่ร่วงหล่นในบาป” เพื่ออธิบายการ “ร่วงหล่น” จากความบริสุทธิ์ หรือเรียกว่า “วิญญาณชั่ว” เพื่อแสดงถึงความชั่วร้ายของพวกมัน แต่สิ่งนี้ไม่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าคริสเตียนเรียกเช่นนี้ แต่ข้อเท็จจริงแล้วพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมไม่เคยใช้เรียกผู้กบฏเหล่านี้ว่า “ทูตสวรรค์” หรือ “วิญญาณชั่ว” กับการก่อกบฏใดๆ ในพระธรรมปฐมก. 6:1-4 เลยก็ตาม

สุดท้ายแล้ว หลังจากที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้ปกครองชนชาติต่างๆ หลังจากเกิดเหตุการณ์ที่หอบาเบลไปได้ระยะหนึ่ง บรรดา “บุตรของ

พระเจ้า” ซึ่งก็เสื่อมทรามลงจากงานที่ได้รับมอบหมาย พระธรรมสดุดี 82 กล่าวถึงการพิพากษาของพวกเขา สิ่งมีชีวิตเหล่านี้คือ “เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักร” เนื้อหาธรรมชาติตามที่ได้อธิบายไว้ในพระธรรมดาเนียล 10:13 เช่นเดียวกับ “เทพผู้ครอง” “ศักดิ์เทพ” “เทพผู้ครองพิภพในโมหะความแห่งโกลนนี้” และ “วิญญาณชั่วร้ายในสถานฟ้าอากาศ” ที่เปาโลเขียนในพระคัมภีร์ต่าง ๆ (เช่น อฟ. 6:11-12)

สุดท้ายนี้ ผมมีหนังสือเล่มอื่น ๆ อีก 3 เล่มที่ได้เขียนขึ้น (ภาษาอังกฤษ) มีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องราวทั้งหมดนี้

- ราชอาณาจักรเหนือธรรมชาติ: นำโลกทัศน์เกี่ยวกับอาณาจักรเหนือธรรมชาติในพระคัมภีร์กลับคืนมา
- พุทธสวรรค์: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ เกี่ยวกับพุทธสวรรค์ทั้งปวงของพระเจ้า
- วิญญาณชั่ว: สิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ เกี่ยวกับอำนาจแห่งความมืด

หนังสือทั้งสามเล่มเป็นลักษณะวิชาการ มีบันทึกและข้อมูลอ้างอิงหลายพันรายการในหนังสือนี้ ซึ่งได้อ้างอิงมาจากแหล่งข้อมูลทางวิชาการเพื่อสนับสนุนเนื้อหาในหนังสือ